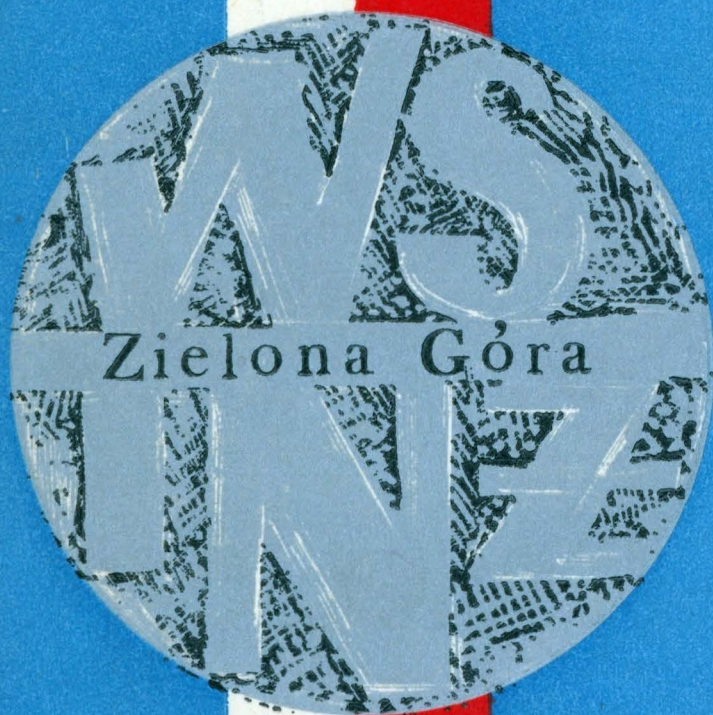

1965
1980

WYŻSZA SZKOŁA INŻYNIERSKA

IM. JURIIA GAGARINA W ZIELONEJ GÓRZE

WYŻSZA
SZKOŁA INŻYNIERSKA
im. Juriija Gagarina
1965 — 1980

WYŻSZA SZKOŁA INŻYNIERSKA im. Jurija Gagarina

1965-1980

Jurij Gagarin

ZIELONA GÓRA 1980

Kolegium redakcyjne

MARIAN ECKERT, MICHAŁ KISIELEWICZ

ZOFIA NOWAK, STANISŁAW RAJEWSKI

Redaktor

MARIAN ECKERT

Projekt okładki

AGATA BUCHALIK-DRZYZGA

Redakcja techniczna

HELENA-MARIA TRZECIAK

Korekta

EWA GALANT

Printed in Poland

Wydano za zgodą

REKTORA WYŻSZEJ SZKOŁY INŻYNIERSKIEJ IM. JURIJA GAGARINA
W ZIELONEJ GÓRZE

Zdjęcia

KAZIMIERZ ADAMCZEWSKI

I STUDENCKA AGENCJA FOTOGRAFICZNA

WYDAWNICTWO UCZELNIANE

WYŻSZEJ SZKOŁY INŻYNIERSKIEJ IM. JURIJA GAGARINA
W ZIELONEJ GÓRZE

Jurij Gagarin

BOHATER — KOSMONAUTA

PATRON UCZELNI

Słowo wstępne

Dynamiczny rozwój szkolnictwa wyższego w ostatnich latach, jego stale rosnący udział w realizacji programu społeczno-gospodarczego rozwoju kraju, a nadto wprowadzana aktualnie reforma edukacji narodowej stawiają przed naszą Uczelnią poważne zadania.

Nic dziwnego, że w ostatnich latach rozwija się ona niezwykle dynamicznie zarówno w kategoriach jakościowych, jak i ilościowych. Kierunki rozwoju wyznaczyły Uchwały VI, VII i VIII Zjazdu PZPR. Wiążą się one ściśle z kompleksowym programem rozwoju nauki i techniki jako integralną częścią programu społeczno-gospodarczego rozwoju kraju.

Najistotniejszym dorobkiem minionego piętnastolecia Szkoły obok ukształtowania nowoczesnych laboratoriów naukowych i dydaktycznych, osiągnięcia wysokiego poziomu kształcenia, czy też szerokiego już udziału w rozwiązywaniu problemów społeczno-gospodarczego rozwoju kraju i regionu jest niewątpliwie dynamicznie postępujący rozwój naukowy własnej kadry, stan organizacyjny szkoły oraz perspektywiczny program jej rozwoju.

W ostatnim pięcioleciu nastąpiła wyraźna zmiana w strukturze rekrutacji na studia. Ze względu na zmniejszenie się liczby kandydatów zrezygnowaliśmy z prowadzenia studiów wieczorowych. Prowadzimy natomiast od roku 1977 kursy magisterskie systemem zaocznym. Aktualnie więcej rekrutujemy studentów na studia dzienne, niż na pozostałe typy studiów. Spośród 3.000 kształconych studentów ponad połowę stanowią studenci studiów dziennych.

W procesie dydaktyczno-wychowawczym dążymy do tego, aby nasz absolwent był nie tylko właściwie przygotowany do wykonywania zawodu, ale aby mógł także ukształtować swą osobowość na miarę potrzeb, jakie stawiać przed nim będzie budowa rozwiniętego społeczeństwa socjalistycznego.

Program modernizacji gospodarki narodowej stał się istotnym impulsem dla zwiększenia udziału naszej Uczelni w pracach naukowo-badawczych na rzecz kraju. Nastąpił wyraźny wzrost uczestnictwa instytutów w realizacji prac koordynowanych w ramach programów rządowych, problemów węzłowych i resortowych. Coraz częściej podejmowane są badania podstawowe oraz badania o charakterze wdrożeniowym. Coraz wyraźniejsze jest powiązanie naszej działalności naukowo-badawczej ze społeczno-gospodarczymi potrzebami województwa. Coraz efektywniejsze jest wykorzystanie naszego potencjału twórczego.

Ostatnie minione lata charakteryzowały się coraz intensywniejszym rozwojem własnej kadry naukowej. Jest to niebywale ważne z punktu widzenia kształtowania autentycznie twórczego środowiska naukowego. Coraz częstsze przewody habilitacyjne oraz ustabilizowana ilość kilkunastu doktorów rocznie daje niemalże gwarancję szybkiego osiągnięcia przez naszą kadrę wysokiego poziomu naukowego.

Jednym z najistotniejszych zadań kierownictwa Szkoły było wypracowanie i wdrożenie takich rozwiązań w zakresie organizacji i zarządzania uczelnią, które byłyby odpowiednie dla dłuższego okresu funkcjonowania Szkoły i które zapewniałyby właściwą sprawność organizacyjną uczelni oraz możliwość skutecznej i szybkiej realizacji podejmowanych zadań i zamierzeń. Zadanie to zostało zrealizowane. Został ukształtowany i wdrożony wielozadaniowy model funkcjonowania, który z punktu widzenia organizacji i zarządzania opiera się na zasadzie jedności zadań dydaktycznych, wychowawczych i naukowo-badawczych.

Perspektywiczny program rozwoju Szkoły sięga roku 1990, założenia programowe są ambitne i odpowiadające potrzebom nowoczesnej uczelni technicznej. Konsekwentna realizacja wytyczonych celów powinna być naszym zasadniczym zadaniem.

Uczelnia nasza powstała 15 lat temu z inicjatywy społeczeństwa zielonogórskiego. Jemu też przede wszystkim zawdzięcza dotychczasowe osiągnięcia. Jestem przekonany, że dalszy jej rozwój będzie następował w atmosferze dużej przychylności i życzliwości wojewódzkich i miejskich władz partyjnych i administracyjnych.

REKTOR

REKTORZY
UCZELNI
W LATACH
1885 — 1990

WŁADZE UCZELNI

DR. DR. INŻ.
KULAKOWSKI
1962/62 — 1967/68

DOC. DR. INŻ. KAZIMIERZ BAĆAL
REKTOR 1968/68 — 1971/72

PROF. DR. HAB. INŻ.
ZYGMUNT SZAFRAŃSKI
REKTOR 1972/73 — 1976/76

**REKTORZY
UCZELNI
W LATACH
1965 — 1980**

**PROF. DR INŻ.
JERZY KOŁAKOWSKI
REKTOR 1965/66 — 1967/68**

**DOC. DR. INŻ. KAZIMIERZ BAĆAL
REKTOR 1968/69 — 1971/72**

**PROF. DR HAB. INŻ.
ZYGMENT SZAFRAN
REKTOR 1972/73 — 1975/76**

PROF. DR HAB. INŻ. TADEUSZ BILIŃSKI
REKTOR OD ROKU 1976/77

PROF. DR HAB. MORTON ECKERT
PROREKTOR D/S WYCHOWANIA

DOC. DR HAB. INŻ.
FERDYNAND WAGNER
PROFESOR D/S NAUKI
I WSPÓŁPRACY Z GOSPODARSTWEM

PROREKTORZY

**PROF. DR. HAB.
MICHAŁ KISIELEWICZ
PROREKTOR D/S NAUCZANIA**

**PROF. DR. HAB. MARIAN ECKERT
PROREKTOR D/S WYCHOWANIA**

**DOC. DR. HAB. INŻ.
FERDYNAND WAGNER
PROREKTOR D/S NAUKI
I WSPÓŁPRACY Z GOSPODARKĄ**

DYREKTORZY INSTYTUTÓW NA PRAWACH WYDZIAŁÓW

**PROF. ZW. DR.
STANISŁAW KOŁACZKOWSKI
DYREKTOR
INSTYTUTU BUDOWNICTWA
I INŻYNIERII ŚRODOWISKA**

**PROF. DR. HAB. INŻ.
ANDRZEJ BYDAŁEK
DYREKTOR INSTYTUTU
BUDOWY MASZYN**

**DOC. DR. INŻ. ANTONI WYSOCKI
DYREKTOR INSTYTUTU
ELEKTROTECHNIKI**

ROZWÓJ UCZELNI W LATACH 1965—1980

W pierwszych latach swej pracy dydaktycznej Uczelnia koncentrowała uwagę na doskonaleniu planów i programów nauczania, zwiększeniu udziału przedmiotów podstawowych — teoretycznych i kierunkowych, wprowadzaniu aktywnych form kształcenia i przygotowaniu warunków do przejścia ze studiów zawodowych na jednolite studia magisterskie.

Potrzeby gospodarki regionu wymagały też, aby poszerzać wachlarz kształcenia. Zaczęto w 1965/66 r. od jednego Wydziału Ogólnotechnicznego, później wyodrębniono Wydział Elektryczny i Mechaniczny, w 1968/69 r. utworzono Wydział Budownictwa, w 1974 r. uruchomiono w Instytucie Nauk Społecznych i Ekonomicznych kierunek „organizacja i zarządzanie przemysłem”.

Dynamiczny rozwój nauki i techniki w latach 1975—1980 wraz z ciągłą modernizacją bazy produkcyjnej i technologicznej w wielu działach gospodarki narodowej, postawiły przed szkolnictwem wyższym nowe wymagania zmierzające do podnoszenia jakości procesu kształcenia.

W roku akademickim 1973/74, po uprzednich pracach przygotowawczych, rozpoczęto kształcenie na studiach dziennych według nowych, tzw. jednolitych programów magisterskich. Obok zadań związanych z doskonaleniem tych programów, szczególnej rangi nabrały działania zmierzające do systematycznego podnoszenia jakości kształcenia.

Wyniki szeroko prowadzonych w środowisku akademickim dyskusji, poprzedzających XII Plenum KC Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej stały się podstawą do nakreślenia pierwszego etapu programu działalności dydaktycznej Wyższej Szkoły Inżynierskiej zmierzającego do podnoszenia efektów kształcenia. Szczególną uwagę zwrócono na działania zmierzające do podnoszenia dyscypliny studiów. W ramach realizacji tego programu w okresie od października 1977 roku do października roku 1978 ujednolicone zostały zasady organizacyjne procesu dydaktycznego. W dru-

gim etapie szczególne miejsce zajęły zadania zmierzające do podnoszenia jakości procesu dydaktycznego. W ramach dotychczasowej realizacji tego programu opracowano i wdrożono zasady przeprowadzania oceny zajęć dydaktycznych. Wprowadzono też zasadę ciągłej modernizacji i korelacji obowiązujących programów nauczania w oparciu o opracowywane w poszczególnych blokach przedmiotowych tzw. programy szczegółowe.

Szczególną opieką, z punktu widzenia ciągłego doskonalenia zawodowego objęto młodą kadrę naukowo-dydaktyczną. Obok systematycznej działalności studium ideologiczno-pedagogicznego poważną rolę w doskonaleniu pedagogicznym kadry nauczającej odgrywają instytutowe i uczelniane seminaria i konferencje dydaktyczne. Jedną z bardziej efektywnych form doskonalenia metodycznego młodych nauczycieli akademickich jest forma bezpośredniego ich udziału w zajęciach dydaktycznych realizowanych przez samodzielnych i doświadczonych pracowników naukowo-dydaktycznych.

W okresie od 1975—1980 roku w Wyższej Szkole Inżynierskiej powołane zostały do życia nowe kierunki, specjalności i formy kształcenia. Na szczególną uwagę zasługuje nowy kierunek kształcenia — inżynieria środowiska. W roku akademickim 1977/78 rozpoczęto kształcenie na zaocznych 2-letnich studiach magisterskich II stopnia. W roku akademickim 1979/80 opracowana została nowa forma, tzw. zaoczno-stacjonarna, kształcenia studentów pracujących.

W ostatnich dwu latach poprawę odnotować można w zakresie ilości i jakości pomieszczeń dydaktycznych. Mimo wykorzystania do celów dydaktycznych auli stan ilościowy i jakościowy pomieszczeń dydaktycznych należy nadal uważać za niewystarczający. Sytuacja ta ulegnie radykalnej poprawie z chwilą oddania do użytku, rozpoczętego w roku 1975 budynku dydaktycznego. Posiadanie właściwej bazy lokalowej będzie podstawą do zaangażowanej pracy nad właściwie rozumianą modernizacją form i metod nauczania.

Początki Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Zielonej Górze wiążą się ściśle z inicjatywą o głębokich walorach wychowawczych — budową Uczelni ze składek młodzieży ZMS-owskiej z całego kraju. Już latem 1961 r. obok przedsięwzięcia budowlanych pojawiły się na terenie budowy Ochotnicze Hufce Pracy ZMS i ZMW, a także Hufiec Międzynarodowy. Od tego czasu młodzież studencka nieprzerwanie uczestniczy w budowie niemal wszystkich obiektów Uczelni: domów akademickich, ośrodka jeździeckiego w Raculce, hal laboratoryjnych i budynków dydaktycznych. Można rzec, iż wychowanie przez pracę stało się najstarszą i pożyteczną formą działalności wychowawczej w Szkole.

TABLICA PAMIĄTKOWA

Od początku starano się ściśle wiązać pracę wychowawczą ze środowiskiem, włączając studentów w życie zakładów przemysłowych (praktyki odbywały się wtedy w trakcie roku akademickiego), w prace społeczno-użyteczne na rzecz Zielonej Góry (Park Tysiąclecia) i Krosna Odrz. oraz w działalność kulturalną (udział w korowodzie winobraniowym, aktywne krótkofalarstwo itd.), Zrzeszenie Studentów Polskich organizowało bale studenckie, Juwenalia, sprowadzało zespoły teatralne.

Związek Uczelni ze środowiskiem był w dużym stopniu ułatwiony przez to, że przeważająca większość młodzieży rekrutowała się z Zielonej Góry i województwa, znaczny był też odsetek młodzieży robotniczo-chłopskiej (42% w 1965/66 r. i 56% w 1966/67 r.). Nic dziwnego, że współpraca studen-

tów z młodzieżą Zastalu i Lumelu była szczególnie bliska. Aż 80% studentów stanowili członkowie Związku Młodzieży Socjalistycznej. ZMS organizował dla swej kadry obozy szkoleniowe, prowadzono Studencki Ośrodek Dyskusyjny, przygotowywano spotkania tak udane, jak pamiętne z Jarosławem Iwaszkiewiczem czy redakcją „Nadodrza”. Powstały w 1966 r. radiowęzeł studencki redagował ciekawe i wartościowe wychowawczo audycje. Pamiętne były w tamtych latach protesty młodzieży przeciwko wojnie wietnamskiej.

Zywe było także życie kulturalne. Systematycznie organizowano projekcje filmów radzieckich, konkursy fotograficzne, olimpiady wiedzy o Polsce i świecie współczesnym, konkursy plastyczne.

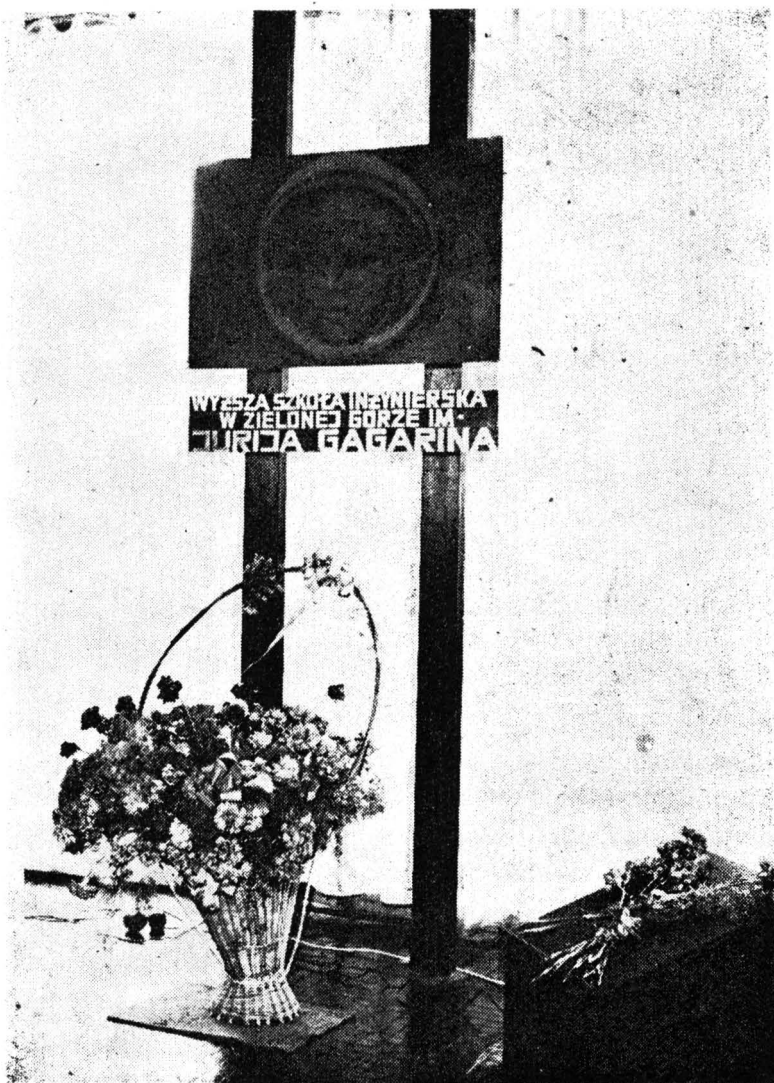
ZSP pielegnowało szczególnie rozwój form samorządnych. Od początku dobrze pracowały Rady Mieszkańców, prowadzono stały konkurs na najlepszą grupę studencką, w 1966 r. powstały pierwsze koła naukowe mechaników i elektryków, komisja turystyczna zaczęła organizować rajdy, a powstały 25 maja 1966 r. AZS rozgrywki siatkówki i koszykówki.

Tak upłynęły pierwsze trzy — cztery lata. Pod koniec lat 60-tych praca wychowawcza w szkole doznała nowego impulsu. Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 26 września 1969 roku Wyższa Szkoła Inżynierska w Zielonej Górze otrzymała imię Jurijsa Gagarina. Wyróżnienie to było wyrazem uznania dla dorobku wychowawczego Uczelni i bodźcem do podnoszenia na wyższy poziom pracy ideowo-wychowawczej.

Początek lat 70-tych przyniósł wiele nowych elementów wiążących emocjonalnie młodzież i społeczeństwo lubuskie z jego Uczelnią. Stworzono tradycję uroczystych inauguracji roku akademickiego przeprowadzanych w scenerii i atmosferze prawdziwie akademickiej, pojawiły się uroczyste absolutoria, zaczęto bardziej dbać o piękno Szkoły (mozaika na frontonie auli), gromadzenie jej dorobku (wydawnictwa informacyjne i jubileuszowe).

Zawsze na wiosnę, w rocznicę pierwszego lotu kosmicznego organizowano w Szkole „Dni Gagarinowskie”, podczas których występowali z wykładami wybitni uczeni polscy i radzieccy, pokazywano filmy popularnonaukowe i fabularne o tematyce kosmicznej, przeprowadzano konkursy.

W latach 70-tych nastąpiła dalsza intensyfikacja procesu wychowawczego. Polityka władz Uczelni, administracyjnych i partyjnych polegała na wspieraniu każdej inicjatywy studenckiej, która prowadziła ku zwiększeniu samorządnościowej szkoły skutecznego działania. Ze szczególną troską starano się wyzwaląć zainteresowania i zamiłowania kulturalne, wzbogacające osobowość i życie duchowe młodzieży uczelni technicznej.

W szkole powstało i rozwinęło się wiele grup działania: Stowarzyszenie Przyjaciół ONZ, Koło Prelegentów TWP, Akademicki Klub Jeździecki, Akademicki Yacht Club, Akademicki Klub Turystyczny, zespół taneczny, studio piosenki, kabaret, kilka zespołów muzycznych, chór akademicki, który koncertował z zespołem Filharmonii. Rozwinęła działalność Studencka Agencja Fotograficzna, Studenckie Studio Radiowe „Śrubka”, Studencki Krąg Instruktorów Harcerskich, Klub Dziennikarzy Studenckich, z którego inicjatywy wydano pierwsze dwa numery jednodniówki „Środowisko”. Tradycyjnym świętem studenckim stał się Tydzień Kultury zwany popu-

KOSMONAUCI M. HERMASZEWSKI I W. LEBIEDIEW
Z GOŚCINĄ W ZIELONEJ GÓRZE I UCZELNI

larnie „Bachanaliami”. Dynamicznie rozwijał się sport, także wyczynowy: do zespołów siatkówki i koszykówki doszedł dobry zespół piłki ręcznej mężczyzn, sekcja pływacka, tenisa stołowego, strzelecka.

W kwietniu 1973 r. Senat Wyższej Szkoły Inżynierskiej podjął uchwałę o zwiększeniu udziału studentów w zarządzaniu niektórymi dziedzinami życia Uczelni. Odpowiedzialność za większość prac wychowawczych przekazywano stopniowo młodzieży. Realizowała ona sama nawet niektóre inwestycje (Klub „U Jana”, Ośrodek Jeździecki w Raculce), pomagała budowlanym (prace przy budowie Domu Studenta nr 3).

Organami młodzieży stały się: Rada Uczelniana SZSP, Rada do Spraw Młodzieży, Rady Instytutowe, Rady Mieszkańców, Sąd Koleżeński. Decydujący głos w przyznawaniu pomocy materialnej otrzymały grupy działania. Stworzono system nagród i wyróżnień młodzieży za osiągnięcia w nauce i pracy wychowawczej (odznaka „Maxima cum laude”, listy Rektora, wpis do Księgi Uczelni).

Systematycznie zaczęto przeprowadzać Konkurs Kopernikański, Turnieje Wiedzy Politycznej (w 1973 r. I miejsce w kraju), Spartakiady Sportów Obronnych, Turnieje Młodych Mistrzów Techniki. Od 1977 r. Szkoła stała się gospodarzem corocznych Międzynarodowych Studenckich Sympozjów Naukowych.

Wyjątkowo pięknym polem aktywności społecznej studentów WSI¹ stała się opieka nad Domem Dziecka w Świebodzinie. Dzieciom organizowano wieczornice, obozy, kolonie, rajdy, nawiązywano z nimi serdeczne kontakty indywidualne.

W drugiej połowie lat 70-tych w Wyższej Szkole Inżynierskiej dała się zauważyć wyraźna dążność do oparcia pracy wychowawczej na głębszych podstawach teoretycznych, na uwzględnianiu szerzej dorobku współczesnej pedagogiki i psychologii. W 1978 r. stworzony został pion d/s wychowawczych (proroktor, z-cy dyrektorów, dział d/s studenckich), w którym zatrudniono specjalistów zajmujących się bazą socjalną, organizacją praktyk,

animacją pracy kulturalnej. Zebrano i uporządkowano najważniejsze przepisy, stworzono informatyczny system mieszkaniowy, zmodyfikowano zasady przyznawania nagród rektorskich, uwzględniając wśród nich dorobek w pracy wychowawczej z młodzieżą.

UROCZYSTA IMMATRYKULACJA

Po przeprowadzeniu analizy osiągnięć i niepowodzeń wychowawczych, zbadaniu możliwości organizacyjnych, kadrowych i materialnych opracowano wieloletni program pracy wychowawczej (do 1990), mający charakter programu modelowego. U podstaw programu leży zasada jedności zadań wychowawczych z dydaktycznymi i naukowo-badawczymi i wzajemnego przenikania się trzech płaszczyzn pracy szkoły wyższej. Program nastawiony jest na wychowywanie dla przyszłości i przeniknięty jest ideą szkoły w społeczeństwie wychowującym. Z programem zapoznani są wszyscy, starsi i młodszy nauczyciele akademicki, młodzież. Powstał on jako rezultat wielomiesięcznych dyskusji w organizacji SZSP-owskiej, partyjnej, w komisjach senackich i przyjęty został do realizacji uchwałą senatu z kwietnia 1979 r.

Główne formy pracy wychowawczej w Szkole stanowią: wychowanie społeczno-polityczne, polegające przede wszystkim na nadawaniu głębszego

sensu pojęciu „samorządność”, wychowanie przez pracę, koncentrujące się na upowszechnianiu dobrych wzorców nauki i pracy na rzecz Szkoły i środowiska, wychowanie przez naukę, popierające rozwój kół naukowych, sympozjów, obozów itp., wychowanie przez kulturę, zorganizowane jako upowszechnianie korzystania z kultury, szansa pogłębienia wiedzy o kulturze i okazja dla twórczości artystycznej oraz wychowanie przez sport i turystykę, nastawione na masowy udział młodzieży i umożliwianie wyczynu sportowego.

Realizując ten program Szkoła zanotowała już szereg sukcesów. W zakresie rozwoju samorządności wypada podkreślić dobrą pracę Rady d/s Młodzieży, zarządzanie Osiedlem Mieszkaniowym przez młodzież (przynosi to coroczne miejsca w ścisłej czołówce w ogólnym konkursie na najlepsze samorządy mieszkańców DS-ów), dobrą działalność studenckiego sztabu praktyk robotniczych, samodzielne prowadzenie klubów, organizację tak dużych imprez, jak „Bachanalia” czy ogólnopolskie przeglądy piosenki turystycznej „Włóczęga”.

Od kilku lat młodzież WSiInż. zwycięża w środowiskowych Turniejach Wiedzy Politycznej i zajmuje miejsce w czołówce finału krajowego. Do szczególnie udanych i ważnych politycznie imprez przygotowanych przez młodzież należą spotkania z kosmonautami w czasie „Dni Gagarina”. Nadal młodzież buduje Ośrodek w Raculce i halę laboratoryjną oraz korty tenisowe. Latem 1979 r. studenci WSiInż. zbudowali piękny plac zabaw dla dzieci głuchych w Żarach. W pierwszym roku swego istnienia Studenckie Centrum Naukowe wykonało prace na rzecz przemysłu wartości ponad milion złotych. Wielkie sukcesy zanotował reprezentacyjny zespół taneczny „Saga” zdobywając w roku 1978 tytuł Mistrza Polski i powtarzając ten sukces w 1979 roku. Zespół występował już niemal we wszystkich większych miastach Polski. W 1979 r. wprowadzono do programów kształcenia w Wyższej Szkole Inżynierskiej zajęcia z kultury współczesnej, obejmując nimi wszystkich studentów II roku. Powstało Studium Kultury Współczesnej skupiające kluby: plastyczny, filmowy, fotograficzny, teorii kultury i wiedzy światopoglądowej, teatralny, kultury języka i słowa, działa 10 grup twórczych: muzycznych, piosenkarskich, tanecznych. Klub Dziennikarzy Studenckich i bardzo dobrze już wyposażone Studenckie Studio Radiowe „Śrubka”, zajmują się propagandą i upowszechnianiem problemów politycznych, oświatowych i kulturalnych, a także informacją o bieżących problemach Szkoły i środowiska. Znaczne sukcesy zanotowała Uczelnia w turystyce i sporcie. Rekreacja sobotnio-niedzielna, wycieczki i rajdy stanowią mocną stronę działalności wychowawczej. Sekcja piłki nożnej zdobyła w 1979 r. złoty medal w mistrzostwach szkół wyższych

w Polsce, koszykarze i siatkarze zajęli I miejsce w mistrzostwach WSiInż., WSM i Filii Politechnik, lekkoatleci i judocy zdobyli medale złote, srebrne i brązowe w tychże mistrzostwach.

Młodzież i nauczyciele akademicy Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Zielonej Górze mają już duży dorobek wychowawczy w minionym piętnastolecu. Mają też pełną świadomość ile poważnej pracy oczekuje jeszcze Szkołę w jej drodze do rozbudzania twórczych, aktywnych postaw młodzieży akademickiej zdolnej do realizacji wielkich zadań przyszłości — budowania rozwiniętego społeczeństwa socjalistycznego.

INAUGURACJA ROKU AKADEMICKIEGO

Okres piętnastoletnich dokonań w działalności Uczelni jest rezultatem szeregu przeobrażeń wynikających z założonych etapów rozwoju. Pierwszy okres był związany z kształtowaniem procesu dydaktycznego, w dalszej kolejności rozpoczęto kształtowanie działalności naukowej w Uczelni. Okres ten datuje się od 1969 r. tj. od powstania Zakładów Doświadczalnych, które spełniały rolę koordynatora i inspiratora działalności badawczej na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej. Działalność Zakładów Doświadczalnych od 1. 01. 1969 r. do 1. 10. 1974 r. była wysoce pozytywna

wykonano w tym okresie szereg prac badawczych dla potrzeb regionalnego przemysłu.

Do szczególnych osiągnięć tego okresu należy zaliczyć:

- opracowanie konstrukcji mierników elektrycznych dla trudnych warunków eksploatacji,
- badanie niezawodności układów stykowych w aparaturze produkowanej przez Zakłady „Lumel” w Żarach,
- opracowanie optymalnej technologii dogładzania oscylacyjnego elementów ochronnych,
- opracowanie koncepcji architektonicznej Laboratorium Silnych Pól Magnetycznych,
- opracowanie i wykonanie ulepszonej wersji ekstraktorów Harringtona.

Z dniem 1 października 1974 r. został powołany Dział Nauki i Współpracy z Przemysłem zreorganizowany i przekształcony później w Dział Nauki i Współpracy z Gospodarką Narodową, którego celem jest inicjowanie i sterowanie działalnością naukowo-badawczą umowną i bezumowną oraz współpraca z zagranicą. We wszystkich swych pracach Dział Nauki i Współpracy z Gospodarką Narodową ściśle współdziała z Instytutami. Dla kształtowania i realizacji polityki Uczelni powołane też zostały: Zespół d/s Badań Naukowych, Komisja d/s Badań Naukowych, Komisja d/s Rozwoju Kadry, Komisja d/s Nagród.

Działalność naukowo-badawcza do 1976 r. kształtowana była głównie potrzebami regionalnego przemysłu, natomiast po tym okresie działalność naukowo-badawczą rozszerzono o problematykę koordynowaną zawartą w rządowych problemach węzłowych i resortowych. Zawarto około 40 umów i porozumień o współpracę między WSI, a jednostkami gospodarki społecznej. Szczególnie owocnie rozwinęła się współpraca z Lubuskimi Zakładami Aparatów Elektrycznych „Lumel” w Zielonej Górze, Lubuską Fabryką Zgrzeblarek Bawełnianych, Hutą Miedzi w Głogowie, Dolnośląskimi Zakładami Metalurgicznymi w Nowej Soli, Zaodrzańskimi Zakładami Przemysłu Metalowego „Zastal”. Ponadto Uczelnia współpracuje w zakresie badań z najpoważniejszymi ośrodkami naukowymi jak np. z Instytutem Obróbki Plastycznej w Poznaniu, Instytutem Metali Nieżelaznych w Gliwicach, Instytutem Lotnictwa w Warszawie, Centralnym Ośrodkiem Techniki Medycznej, Politechniką Wrocławską, Politechniką Poznańską.

W zakresie polityki naukowej podjęto działania zmierzające do zintegrowania potencjału naukowego w wybranych kierunkach działalności badawczej poszczególnych Instytutów. Kierunki te ustalono znając działalność dydaktyczną i doświadczenia naukowe kadry i możliwości aparaturowe Instytutów.

DOSTOJNI GOŚCIE W PRACOWNI METROLOGII MECHANICZNEJ

Uczelnia aktywnie zaczęła się włączać w realizację programów rządowych, problemów węzłowych, resortowych przy równoczesnym uwzględnianiu potrzeb regionu. We współpracy z przemysłem uzyskano szereg patentów, powstają prace doktorskie, habilitacyjne co jest szczególnie cenne, gdyż przybliża naukę do praktyki gospodarczej. W marcu 1979 r. zorganizowana została wystawa i narada „Nauka Gospodarcze Narodowej”. Z tej okazji został wydany „Informator dla przemysłu”. Współpraca z gospodarką przejawia się w następujących formach: konsultacjach pracowników naukowych w zakładach przemysłowych, organizowaniu uczelniano-przemysłowych zespołów badawczych, udziału specjalistów z przemysłu w procesie dydaktycznym, nieodpłatnym przekazywaniu aparatury dla uczelni, organizowaniu wspólnych konferencji i organizowaniu praktyk studenckich i staży w zakładach przemysłowych.

Ścisła współpraca w tym zakresie sprawia, że w Uczelni podejmowana jest tematyka badań wynikająca z aktualnych i perspektywicznych potrzeb przemysłu. W proces realizacji prac badawczych związanych z potrzebami przemysłu włączono również studentów poprzez Uczelniane Centrum Studenckiego Ruchu Naukowego.

Uczelnia konsekwentnie realizuje zadania w zakresie: koncentracji badań naukowych w wybranych kierunkach i specjalnościach, zaangażo-

wania potencjału naukowego uczelni w pracach badawczych o wysokiej randze dla potrzeb gospodarki narodowej, zintegrowania kierunków działalności naukowo-badawczej umownej i bezumownej i organizowania uczelnianych programów badawczych.

W bieżącym roku podjęto prace nad określeniem podstawowych specjalności naukowo-badawczych, które w poszczególnych Instytutach przedstawiają się następująco:

INSTYTUT BUDOWNICTWA I INŻYNIERII ŚRODOWISKA:

- konstrukcje betonowe i murowe,
- materiały budowlane,
- geotechnika,
- zaopatrzenie w wodę, usuwanie i unieszkodliwianie ścieków i odpadów wraz z ochroną wód i gleby,
- chemia polimerów,
- inżynieria chemiczna przemysłów przetwórczych.

INSTYTUT ELEKTROTECHNIKI:

- technologia, konstrukcja, budowa i oprogramowanie stanowisk węzłów i sieci mikroinformatyki,
- metrologia elektryczna,
- energoelektronika i napędy elektryczne,
- elektroenergetyka przemysłowa.

INSTYTUT BUDOWY MASZYN:

- procesy technologiczne na zimno,
- procesy technologiczne na gorąco,
- maszyny robocze i pojazdy,
- maszyny i urządzenia przetwórcze.

INSTYTUT NAUK SPOŁECZNYCH I EKONOMICZNYCH:

- organizacja procesów produkcyjnych,
- doskonalenie warunków i stosunków pracy,
- komunistyczne wychowanie młodzieży.

INSTYTUT MATEMATYKI I FIZYKI:

- równanie różniczkowe i teoria grafów,
- fizyka ciała stałego.

Problematyka rozwoju i kształcenie kadry naukowej, a szczególnie kadr ze stopniem dr i dr hab. była jednym z elementów polityki kadrowej integralnie związanej z programowaniem rozwoju szkoły i jej przekształcenia w Politechnikę. Prowadzona w tym zakresie polityka zmierzała do uzupełnienia niedoboru kadr drogą kształcenia kadr własnych i przyjmowania z zewnątrz specjalistów w deficytowych dyscyplinach.

W latach 1971—1979 pracownicy uczelni uzyskali 56 stopni doktora i 4 stopnie dr hab. Uczelnia stwarza dobre warunki dla zapewnienia szybkiego awansu naukowego poprzez udzielanie stypendiów i urlopów naukowych, z których skorzystało 95 nauczycieli akademickich. Ponadto szereg nauczycieli akademickich corocznie przebywa na stażach krajowych w placówkach naukowych, zakładach przemysłowych oraz stażach zagranicznych co w znacznej mierze przyczynia się do przyspieszenia rozwoju naukowego.

Instytut Budownictwa i Inżynierii Środowiska spełnia już wymogi w zakresie uzyskania uprawnień do doktoryzowania. Uzyskanie tych uprawnień znacznie przyspieszy rozwój kadry naukowej dla potrzeb szkoły i regionu. Szczególnie bogate w sukcesy naukowe były lata 1976—1979. Rada Państwa nadała tytuły naukowe:

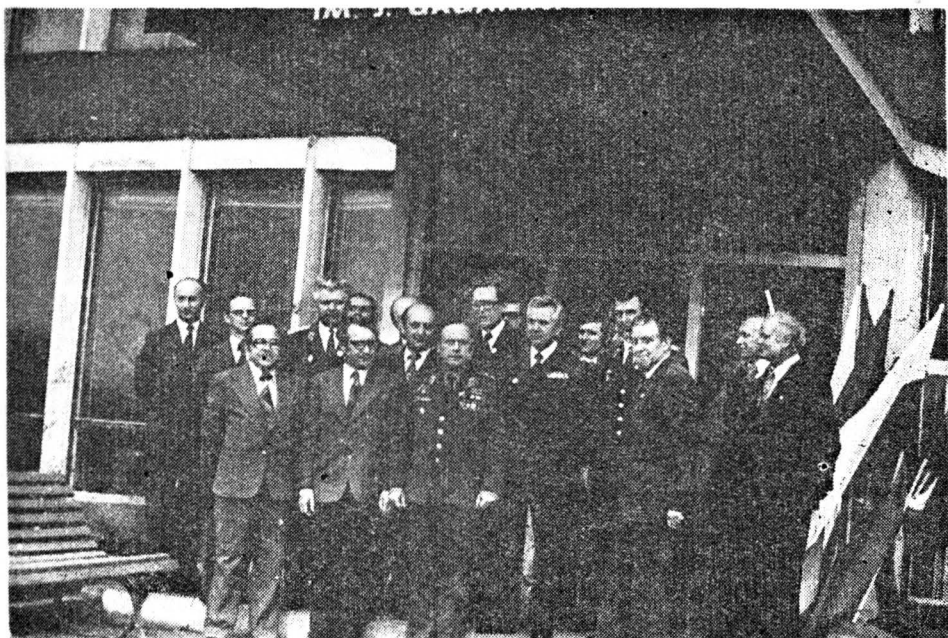
- profesora zwyczajnego prof. dr Stanisławowi Kołaczkowskiemu,
- profesora nadzwyczajnego doc. dr hab. inż. Andrzejowi Bydałkowi,
- profesora nadzwyczajnego doc. dr hab. Michałowi Kisielewiczowi,
- profesora nadzwyczajnego doc. dr hab. Tadeuszowi Bilińskiemu.

Kilkudziesięciu nauczycieli akademickich uzyskało nagrody Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki w dziedzinie badań naukowych, dydaktyczno-wychowawczych i kształcenia kadry.

WSPÓŁPRACA Z ZAGRANICĄ:

Współpraca Uczelni z zagranicą opiera się głównie na dwóch rodzajach kontaktów. Pierwszy z nich to kształcenie kadry w ośrodkach zagranicznych przez staże długoterminowe, aspirantury i kursy, drugi to współpraca z uczelniami, z którymi podpisano umowy wieloletnie obejmujące różnorodną działalność: naukową, wychowawczą, społeczno-polityczną, kulturalną i socjalną.

Uczelnia nawiązała w minionym piętnastoleciu kontakty z następującymi uczelniami zagranicznymi: Wyższą Szkołą Techniczną w Karl-Marx-Stadt, Erewańskim Instytutem Politechnicznym, Instytutem Maszyn Elektrycznych w Gabrowie, Wyższą Szkołą Techniczną w Brnie. Ponadto pracownicy naukowci prowadzą indywidualną współpracę z pracownikami Moskiewskiego Instytutu Energetycznego, Uniwersytetem Przyjaciół Narodów im. Lumumby, Uniwersytetem w Lozannie, Uniwersytetem w Bolonii. Aktualnie Uczelnia prowadzi ożywioną współpracę z następującymi uczelniami: Politechniką w Ilmenau (NRD), Wyższą Szkołą Inżynierii Elektrycznej im. Kando Kalmana w Budapeszcie (WRL), Wyższą Szkołą Techniczną im. Banki Donat w Budapeszcie (WRL), Witebskim Technologicznym Instytutem Przemysłu Lekkiego (ZSRR), Wyższą Szkołą Architektury i Budownictwa w Weimarze (NRD), Wyższą Szkołą Techniczną w Cottbus (NRD).

DNI KOSMONAUTYKI W WYŻSZEJ SZKOLE INŻYNIERSKIEJ

Zakres współpracy określają umowy wieloletnie oraz szczegółowe plany dotyczące głównie działalności naukowej, udziału w organizowanych konferencjach, wymiany doświadczeń w podstawowych dziedzinach i wspólnych publikacji naukowych, kształcenia kadry. Oprócz wspomnianej współpracy istnieją przyjacielskie kontakty organizacji społecznych i politycznych, organizowane są spotkania z władzami politycznymi Uczelni i regionu.

Reasumując należy stwierdzić, że zakres współpracy z ośrodkami zagranicznymi jest bardzo szeroki. Cały wysiłek idzie teraz w tym kierunku, by zwiększyć efektywność tej współpracy.

Skuteczność i jakość pracy szkoły wyższej uzależniona jest w dużym stopniu od stanu bazy materialnej.

Ogół masy majątkowej Wyższej Szkoły Inżynierskiej (wg stanu na dzień 31. 12. 1978 r.) wyraża się kwotą 372 mln zł, z czego wartość środków trwałych wynosi 318 mln zł, przedmiotów nietrwałych — 51 mln zł, księgozbioru — ok. 3,5 mln zł. W grupie środków trwałych wartość aparatury naukowo-dydaktycznej wynosi 162,5 mln zł.

Najważniejszymi składnikami majątku Uczelni w świetle stawianych przed nią zadań są: baza lokalowa (nieruchomości) i posiadana aparatura naukowo-dydaktyczna.

Z chwilą powołania do życia Wyższej Szkoły Inżynierskiej oddano do dyspozycji Uczelni kompleks obiektów o kubaturze 41.752 m^3 i powierzchni użytkowej 7.381 m^2 , składający się z budynku dydaktycznego wraz z aulą na 525 miejsc i salą gimnastyczną oraz stołówki (moc produkcyjna — 500 posiłków) i domu studenckiego dla 150 osób.

Dla dynamicznego rozwoju Szkoły tak skromna baza dydaktyczna i socjalna okazała się już wkrótce zbyt szczupła. Z chwilą powołania w roku akademickim 1968 trzeciego kierunku kształcenia na Wydziale Budownictwa, trzeba było pilnie szukać doraźnych rozwiązań. Z pomocą przyszyły Uczelni władze wojewódzkie, które przekazały budynek przy Al. Niepodległości 10. Znalazło tam swoją siedzibę Studium Języków Obcych oraz Studium Wojskowe. Część znajdujących się tam pomieszczeń zajmowały ówczesnie Wydział Budownictwa oraz Wydział Mechaniczny.

W 1970 roku oddano do użytku młodzieży DS Nr 2. Z uwagi na istniejące trudności lokalowe, pomieszczenia piwniczne, parter i pierwsze piętro przeznaczono na laboratoria i sale dydaktyczne.

Lata 1973—1976 to okres znacznego przyrostu powierzchni dydaktycznej, laboratoryjnej, socjalnej. Zrealizowano w tym czterolecie: łącznik administracyjny, laboratorium wysokich napięć, dwa pawilony typu „Namyśłów”, budynek Wydziału Mechanicznego oraz DS Nr 3. Przyrost kubatury obiektów Uczelni wyniósł blisko 55 tys. m^3 .

W roku 1977 oddano do użytku środowiskowy Hotel Asystenta, który pozwolił na złagodzenie trudności mieszkaniowych młodych pracowników nauki.

Piętnasta inauguracja roku akademickiego 1979/80 połączona była z miłym akcentem przekazania do użytku pawilonu dla Instytutu Budownictwa oraz adaptowanego pawilonu dla Inżynierii Środowiska przy ul. Wyspiańskiego.

STAN BAZY LOKALOWEJ WYŻSZEJ SZKOŁY INŻYNIERSKIEJ

Lp.	Nazwa obiektu	Kubatura	Pow. użytk.	Użytkownik
1.	Kompleks główny w tym: — gmach główny — aula — sala gimnastyczna	24.675 m ³ 17.767 m ³ 4.940 m ³ 1.728 m ³ 240 m ³	3.394 m ² 2.540 m ² 490 m ² 288 m ² 76 m ²	Rektorat, IMiF, IBiIS, IE, SWFiS, KU PZPR, administracja rektorska, RZ ZNP, sale wykładowe, ośrodek ETO, NTN
2.	Stołówka	3.384 m ³	475 m ²	Administracja centralna
3.	Dom Studenta nr 1	13.693 m ³	3.512 m ²	Pokoje studenckie, RU SZSP, Ośrodek Szkolenia Ideologicznego, sale seminar.
4.	Dom Studenta nr 2	16.435 m ³	4.008 m ²	Pokoje studenckie, IBiIS, IBM, NTN
5.	Dom Studenta nr 3	17.795 m ³	4.200 m ²	Pokoje studenckie, sale wykładowe, administr. centralna, służba zdrowia
6.	Hotel Asystenta	14.156 m ³	2.050 m ²	INS, IBM, administr. centralna, hotel asyst.
7.	Hala laboratoryjna nr 1	11.190 m ³	1.792 m ²	IBM, IE
8.	Hala laboratoryjna nr 2	26.149 m ³	3.564 m ²	IBM
9.	Pawilon Instytutu Bud. i Inż. Środ.	2.767 m ³	533 m ²	IBiIS
10.	Pawilon Biblioteki Głównej	2.767 m ³	533 m ²	Biblioteka Główna
11.	Łącznik administra- cyjny	1.538 m ³	395 m ²	Administr. centralna
12.	Budynek jedn. międzywydział. Al. Niepodległości 10	6.400 m ³	1.163 m ²	Salę wykładowe, Studium Wojskowe, Studium Języków Obcych, administr. centralna
13.	Pawilon IBiIS nr 1 ul. Wyspiańskiego	2.300 m ³	486 m ²	Inżynieria Środowiska
14.	Pawilon Instytutu Budownictwa typu „Kaufhalle”	5.950 m ³	1.093 m ²	Instytut Budownictwa

A oto zestawienie najbliższych efektów inwestycyjnych:

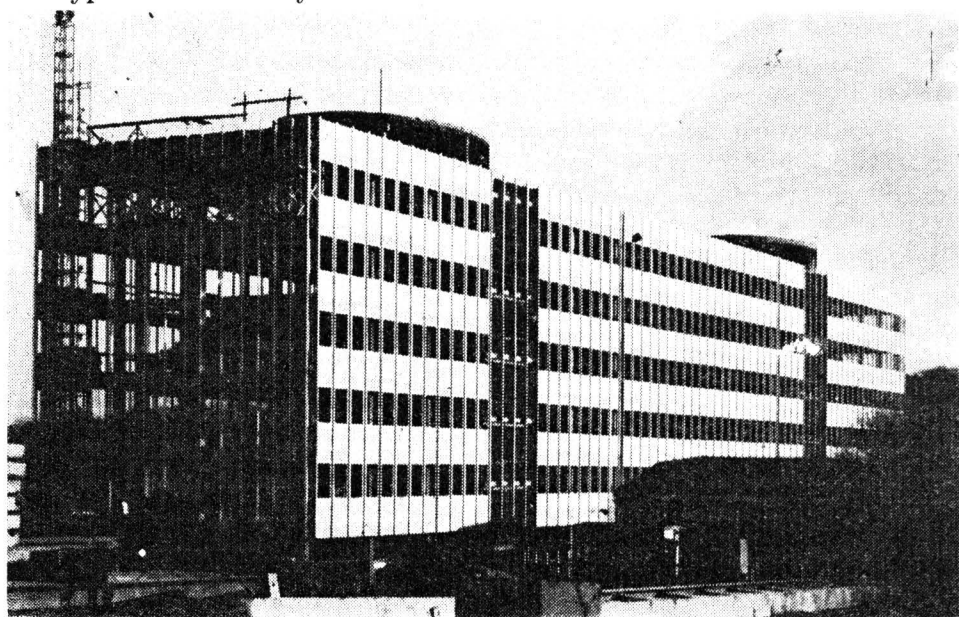
OBIEKTY W BUDOWIE

Lp.	Obiekt	Kub. m ³	Powierzch. użytkowa m ²	Rok planowania efektów
1.	Budynek dydaktyczny I	45.856	8.016	1981
2.	Pawilon dla kierunku: Inżynieria Środowiska typu „Leerhalle”	6.000	1.480	1981
	R a z e m:	51.856	9.496	

Systemem gospodarczym zostanie adaptowany drugi pawilon dla potrzeb kierunku Inżynierii Środowiska, klub studencki oraz warsztat samochodowy. Spodziewany termin realizacji tych przedsięwzięć — rok akademicki 1979/80.

W 1979 r. Uczelnia uzyskała tytuł inwestycyjny na uzbrojenie terenu dla hal z elementów produkcji NRD — o wartości kosztorysowej 9,8 mln zł, a także zgodę na zlecenie wykonania dokumentacji projektowej stołówki studenckiej o mocy produkcyjnej 1.400 obiadów oraz zaplecza warsztatowo-magazynowego.

W przygotowaniu projektowym znajduje się obecnie nowa sala Senatu WSInż. Nadto Uczelnia czyni starania o wprowadzenie do planu inwestycji hali typu TBK dla Instytutu Elektrotechniki.

BUDYNEK DYDAKTYCZNY W BUDOWIE

Uzyskanie powierzchni z inwestycji będących w budowie umożliwi zwolnienie powierzchni użytkowej przez Uczelnię w domach akademickich na rzecz studentów. Poprawi to w istotny sposób ich warunki socjalne.

Mimo tak znacznej poprawy, nie zwalnia to jednakże Uczelni z konieczności przygotowywania dalszych inwestycji, a w szczególności zaplecza warsztatowo-magazynowego i socjalnego. W uzupełnieniu oceny bazy lokalowej należy dodać, że Uczelnia dysponuje 54 mieszkaniami zakładowymi, 10 mieszkaniami spółdzielczymi oraz 5 domkami jednorodzinnymi — zlokalizowanymi na tzw. Osiedlu Profesorskim Nadto w mieście WSInż. posiada budynek mieszkalny przy ul. Kasprowicza 2, składający się z 8 mieszkań.

Wyższa Szkoła Inżynierska jest na ogół dobrze wyposażona w aparaturę naukowo-dydaktyczną. W ujęciu wartościowym, stan posiadanej aparatury przedstawia się następująco:

WARTOŚĆ APARATURY NAUKOWO - DYDAKTYCZNEJ
(W TYS. ZŁ WEDŁUG STANU NA DZIEŃ 31. 12. 1978 R.)

Jednostka organizacyjna	Wartość posiadanej aparatury
Instytut Budowy Maszyn	70.610
Instytut Elektrotechniki	40.518
Instytut Budownictwa i Inżynierii Środowiska	18.200
Instytut Matematyki i Fizyki	3.817
Ośrodek ETO	22.530
Zakład Nowych Technik Nauczania	2.862
Zakład Poligrafii	1.350
Inne jednostki organizacyjne	2.566
R a z e m:	162.453

Środki na zakup aparatury pochodzą z dotacji MNSzWiT oraz pomocy udzielonej przez zakłady przemysłowe naszego regionu. Uczelnia związała się z przemysłem wieloletnimi umowami o współpracy. Ze strony Szkoły są to zobowiązania do przygotowania kadr specjalistycznych dla zakładów pracy oraz rozwiązywania zgłoszonych problemów naukowo-badawczych. Przemysł natomiast zobowiązał się udzielać pomocy materialnej na dalszy rozwój Uczelni.

W historii Wyższej Szkoły Inżynierskiej, pomoc ta była wyraźnie odczuwalna. Polegała ona na przekazywaniu znacznych nakładów finansowych, aparatury, maszyn i urządzeń. Dzięki temu zorganizowano szereg

nowych laboratoriów i pracowni. Między innymi dzięki pomocy przemysłu udało się wyposażyć Ośrodek ETO, zakupiono maszyny wytrzymałościowe, mikroskop elektronowy, aparaty rentgenowskie, spektrometry, chromatograf gazowy.

Wskaźnik nowoczesności naszej aparatury z ostatnich 3 lat wynosi 0,31 (średni wskaźnik w wyższych szkołach technicznych — 0,36).

W chwili obecnej prowadzone są prace związane z wdrożeniem systemu informatycznego „gospodarka aparaturą”. Przyczyni się to niewątpliwie do efektywniejszego wykorzystania już posiadanej aparatury.

Intensywny i ciągły proces rozwoju Uczelni stawia przed pracownikami nie będącymi nauczycielami akademickimi, a więc służbami: administracyjno-ekonomicznymi i technicznymi, inżyniersko-technicznymi obsługującymi proces dydaktyczny i naukowo-badawczy, obsługą techniczną i gospodarczą, konieczność zwiększenia wydajności i podniesienia jakości pracy z jednej strony oraz z drugiej strony systematycznego podwyższania kwalifikacji zawodowych.

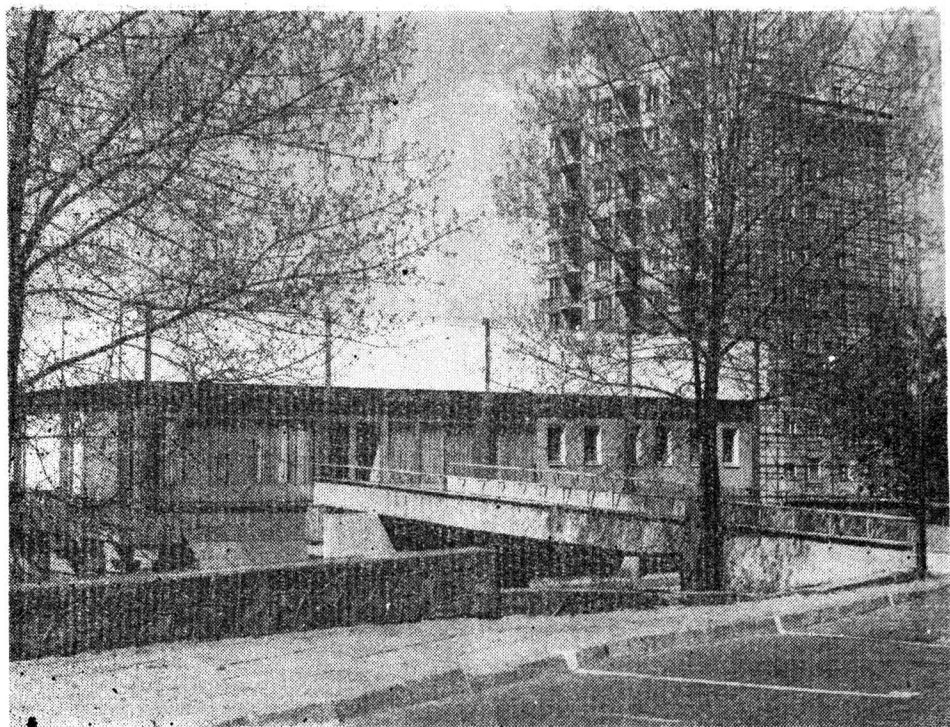
Z powyższym wiąże się problem właściwego usytuowania tych służb w strukturze organizacyjnej Uczelni, oraz ich proporcji ilościowych w strukturze zatrudnienia pracowników. Dane te ilustruje tabela nr 5, zawierająca porównanie zarówno stanu zatrudnienia jak też struktury zatrudnienia poszczególnych grup pracowniczych oraz ich dynamikę według stanu na dzień 31. 12. 1975 r. i 15. 02. 1979 r.

**STRUKTURA ZATRUDNIENIA PRACOWNIKÓW
WYŻSZEJ SZKOŁY INŻYNIERSKIEJ
W ZIELONEJ GÓRZE**

Pracownicy pełno- zatrudnieni	Stan zatrudnienia		Struktura zatrudnienia		Dynamika zatrud- nienia 1975 = 100%
	31. 12. 1975 r.	15. 02. 1979 r.	31. 12. 1975 r.	15. 02. 1979 r.	
O g ó ł e m:	590	645	100%	100%	109,3%
pracownicy działaln. podstawowej	381	443	64,6%	68,7%	116,3%
w tym:					
— nauczyciele akad.	227	273	38,5%	42,3%	120,3%
— pracownicy inży- nieryjno-techn. i robotn. obsługi dydaktycznej	136	137	23,0%	21,2%	100,7%
— admin. ekonom.	91	84	15,4%	13,0%	92,3%
— obsługa	118	118	20,0%	18,3%	100,0%

WIEC PROTESTACYJNY PRACOWNIKÓW I STUDENTÓW PRZECIW PLANOM ZBROJENIOWYM NATO —
GRUDZIEŃ 1979 R.

PAWILON INSTYTUTU BUDOWNICTWA I INŻYNIERII ŚRODOWISKA

Należy stwierdzić, że w okresie minionych trzech lat zaszły korzystne zmiany w strukturze zatrudnienia pracowników Uczelni. Wskutek podejmowanych wysiłków organizatorskich nastąpił dalszy wzrost zatrudnienia w działalności podstawowej o 16,3%, w tym głównie w grupie nauczycieli akademickich o 20,3%. Jednocześnie prowadzone były prace na rzecz racjonalnego gospodarowania stanem kadr w pozostałych grupach pracowników.

Uzyskane w tym względzie efekty wyrażają się poprawą proporcji i korzystnymi zmianami w strukturze zatrudnienia. Oznaczają to między innymi, iż zmalał udział pracowników ekonomiczno-administracyjnych i obsługi w ogólnym stanie zatrudnienia.

INSTYTUT BUDOWNICTWA I INŻYNIERII ŚRODOWISKA

Początki Instytutu Budownictwa i Inżynierii i Środowiska wiążą się z uruchomieniem z dniem 1 października 1968 r. Wydziału Budownictwa. Wydział dzielił się na 4 zespoły, zatrudniające 11 nauczycieli akademickich, w tym 2 doktorów. Na studiach dziennych było wówczas 62, na wieczorowych 32 a na zaocznych 41 studentów. Obowiązki dziekana pełnił dr inż. Tadeusz Maszkiewicz. Z dniem 1 października 1974 Ministerstwo Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki zmieniło strukturę organizacyjną Uczelni i Wydział Budownictwa zamieniono na Instytut Budownictwa, mający uprawnienia Wydziału a zespoły zamieniono na zakłady.

Tak powstały zakłady:

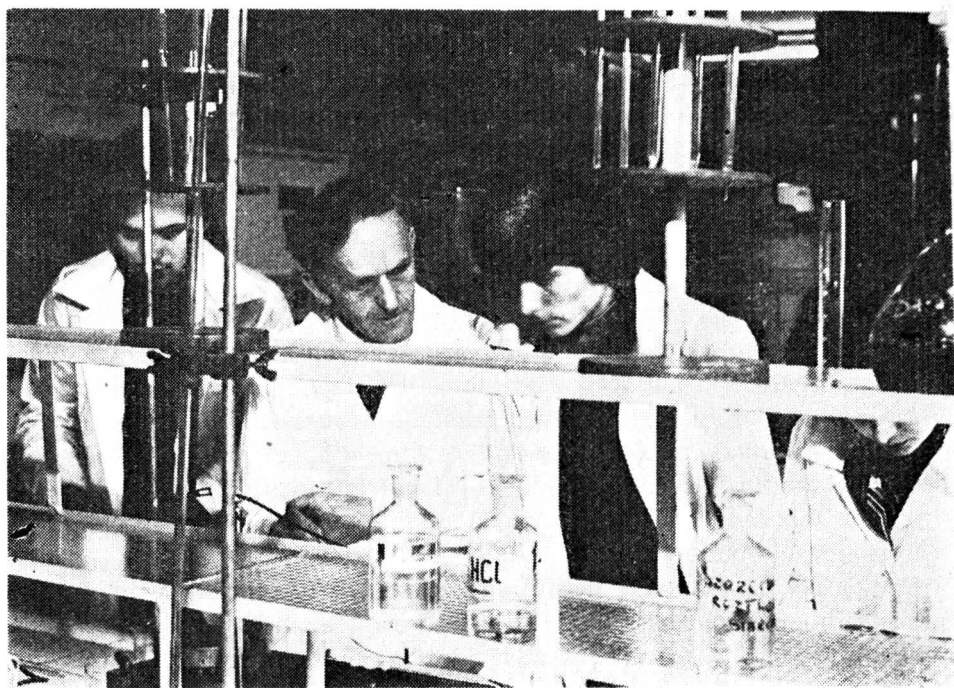
- Budownictwa Ogólnego i Przemysłowego,
- Konstrukcji Budowlanych i Mechaniki Budowli,
- Technologii i Organizacji Budownictwa, który to Zakład był wiodącym dla jedynej specjalności na studiach dziennych magisterskich: technologii i organizacji budowy. Ponadto na studiach zawodowych inżynierskich wieczorowych i zaocznych szkolono w specjalności „budownictwo miejskie i przemysłowe” w cyklu 5-letnim, w specjalności „konstrukcje budowlane i inżynierskie” w cyklu 4 pół letnim. Później prowadzono studia zaoczne II stopnia, magisterskie w specjalności „technologia i organizacja budowy”.

Drugą, poważną zmianę organizacyjną Instytutu spowodowało uruchomienie z dniem 1 października 1977 za zgodą Ministerstwa Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, w związku z przejściem prof. dr Stanisława Kołaczkowskiego z Politechniki Poznańskiej, nowego kierunku studiów: inżynierii środowiska.

Nastąpiła reorganizacja Instytutu, który otrzymał nazwę: Instytut Budownictwa i Inżynierii Środowiska (IBIS) i zgodnie z nowym schematem organizacyjnym całej Uczelni, utworzono na kierunku budownictwo — 5 zakładów: budownictwa ogólnego, konstrukcji budowlanych, mechaniki budowli, technologii i organizacji budowy, geotechniki i geodezji i 7 pra-

cowni: inżynierii materiałowej, geotechniki, konstrukcji betonowych i metalowych, wytrzymałości materiałów, technologii i organizacji budowy, geometrii wykreślnej i rysunku, na kierunku inżynieria środowiska 2 zakłady: zaopatrzenia w wodę i unieszkodliwiania ścieków i odpadów, chemii, oraz 5 pracowni: hydrogeologii i wiertnictwa, technologii wody, technologii ścieków, wodociągów i kanalizacji, chemii, biologii sanitarnej (od 1. 10. 79).

Obydwa kierunki dydaktyczne Instytutu mają samodzielność działania co przejawia się między innymi odrębnym limitem naboru na studia i odrębną organizacją wewnętrzną. Ma to na celu stworzenie dogodnych warunków rozwoju Instytutu, z którego w odpowiednim czasie mają się wyłonić dwa odrębne instytuty: Instytut Budownictwa oraz Instytut Inżynierii Środowiska. Z tego też powodu dalej zamieszczamy wspólne informacje dla obu kierunków, dotyczące dydaktyki i wychowania młodzieży oraz oddzielnie opracowane informacje o rozwoju kadry naukowo-dydaktycznej, badań naukowych i współpracy z gospodarką narodową.

W LABORATORIUM INŻYNIERII ŚRODOWISKA

DYDAKTYKA

Instytut Budownictwa i Inżynierii Środowiska prowadzi studia magisterskie stacjonarne oraz I i II-go stopnia dla pracujących. Zatwierdzone siatki i programy ramowe są cyklicznie weryfikowane z punktu widzenia

ich modernizacji i dostosowania do zmieniających się potrzeb. W celu podniesienia jakości i efektywności procesu dydaktycznego opracowane i realizowane są w każdym roku akademickim następujące ważniejsze zadania: harmonogram prac związanych z organizacją i przebiegiem sesji egzaminacyjnych, szczegółowy roczny plan sesji egzaminacyjnych, harmonogram hospitacji zajęć dydaktycznych, szczegółowe programy nauczania.

Ponadto powołani zostali kierownicy bloków przedmiotowych, którzy mają czuwać nad pełną realizacją zadań wynikających z opracowanych i wprowadzonych zasad organizacyjnych procesu dydaktycznego. Pracownicy instytutu wydali szereg skryptów, dalsze są w opracowaniu.

Studenci w ramach prac dyplomowych rozwiązują problemy teoretyczne jak też zgłaszane przez zakłady pracy i inne jednostki gospodarki narodowej. Ciekawe tematy to np.: „Podziemny skład opału Pałacu Kultury w Żaganiu”, „Rozbudowa studenckiego ośrodka jeździeckiego w Raculce”, „Problemy posadowienia na gruntach zaburzonych glaciektonicznie na przykładzie Nowogrodu Bobrzańskiego”, „Optymalizacja lokalizacji wytwórni betonów w woj. zielonogórskim”.

W wyniku dobrej współpracy dyplomatów i prowadzących prace w roku akademickim 1978/79 złożone zostały i obronione przed terminem 4 prace na studiach dziennych (w tym jeden dyplom z wyróżnieniem) 7 prac na studiach dla pracujących I i II-go stopnia (w tym także jedna praca z wyróżnieniem).

STUDENCI I ABSOLWENCI

Kierunek — budownictwo

Rok akademicki	Studia dzienne	Dla pracujących			Razem	Absolwenci		
		wieczorowe	zaoczne	mgr II st.		w roku	studia dzienne	studia dla prac.
1	2	3	4	5	6	7	8	9
1968/69	62	32	41	—	135	—	—	—
1969/70	112	100	62	—	274	—	—	—
1970/71	151	170	78	—	399	—	—	—
1971/72	210	236	105	—	551	1972	32	—
1972/73	239	234	156	—	629	1973	47	27
1973/74	260	209	279	—	748	1974	46	46
1974/75	288	202	360	—	850	1975	33	77
1975/76	393	184	370	—	947	1976	57	135
1976/77	432	132	357	22	933	1977	8	128
1977/78	497	76	306	54	933	1978	43	87
1978/79	522	40	239	60	861	1979	59	40
1979/80	524	20	175	16	735			

Rok akade- micki	Studia dzienne	Dla pracujących			Razem	Absolwenci		
		wieczo- rowe	zaoczne	mgr II st.		w roku	studia dzienne	studia dla prac.
1	2	3	4	5	6	7	8	9
1977/78	58	—	—	—	58	—	—	—
1978/79	116	—	—	—	116	—	—	—
1979/80	146	—	—	—	146	—	—	—

PRACA WYCHOWAWCZA

Obok pracy naukowej i dydaktycznej nie mniej ważnym zadaniem uczelni jest wychowanie młodzieży. Wprowadzić na uczelnie wyższe przychodzą ludzie już dojrzały, mający za sobą wiele lat nauki w szkole podstawowej i średniej, gdzie nacisk na wychowanie powinien być szczególnie wyraźny, tym niemniej obowiązuje reguła stałego wychowywania, podobnie jak i uczenia się przez całe życie.

Doceniając ważność wychowania studentów na świątłych i świadomych swej odpowiedzialności wobec społeczeństwa obywateli, mających tworzyć nowy kształt techniki, wyodrębniono w roku akademickim 1978/79 w działalności instytutu pion wychowawczy podporządkowany z-cy dyrektora instytutu d/s wychowania. Pion ten przejął na siebie szereg funkcji wykonywanych uprzednio przez z-cę dyrektora d/s dydaktyki i wychowania. Ostatnio wyraźnie wzrosła ranga i rola opiekuna grupy studenckiej.

Pomyślniej kształtują się też postawy i zaangażowanie opiekunów obozów naukowych. Działalność tych opiekunów jest bardzo aktywna, wynika z chęci pracy z młodzieżą, przekazywania im swoich doświadczeń, prowadzenia pracy naukowo-badawczej na zasadzie współpartnerstwa.

Trudno sobie wyobrazić, aby działalność wychowawczą prowadziły tylko wybrane osoby, czy specjalne powoływane jednostki organizacyjne w Uczelni, gdyż wówczas ich wpływ na młodzież byłby niewystarczający. Dlatego dąży się do włączenia w nurt działalności wychowawczej wszystkich nauczycieli akademickich, pracowników inżynieryjno-technicznych i administracyjnych. Działalność wychowawczą prowadzą również organa samorządowe SZSP, poczynając od grupy działania, poprzez RI SZSP, RU SZSP i kończąc na ZW SZSP.

Studenci instytutu są mocno zaangażowani w prace społeczne związane z budową hali laboratoryjnej. Duża grupa opiekuje się dziećmi z Domu Dziecka w Świebodzinie. W grudniu 1978 r. studenci grupy 15 i 16 zorganizowali tam np. „Wieczór Mikołajkowy” a studenci grupy 14 założyli

jednemu z wychowanków Domu Dziecka w Świebodzinie książeczkę mieszkaniową.

Już od pięciu lat w Instytucie Budownictwa i Inżynierii Środowiska prowadzona jest dobrze praca naukowa studentów w Kołach Naukowych. Obecnie w IBIS studencki ruch naukowy organizowany jest w pięciu kołach naukowych:

- SKN „Materiałoznawców Budowlanych” — 7 studentów (opiekun SKN dr inż. M. Świdorski) — udział czynny w I i II MSNN (wygłoszono 4 referaty),
- SKN „Wytrzymałości materiałów i teorii konstrukcji” — 6 studentów (opiekun SKN — doc. dr inż. S. Misztal) — udział czynny w I, II i III MSSN (łącznie 6 referatów). Członkowie SKN brali udział także w studenckich sympozjach naukowych poza granicami kraju wygłaszając łącznie 3 referaty. Praca w SKN podzielona jest na sekcje. Do każdej sekcji przydzielony jest opiekun naukowy spośród młodych pracowników naukowo-dydaktycznych,
- SKN „Urbanistyki i architektury” — (opiekun doc. dr inż. arch. T. Maszkiewicz) — udział czynny w I i II MSSN łącznie 3 referaty,
- SKN „Technologii i Organizacji Budowy” — (opiekun doc. dr inż. J. Czachorowski),
- SKN „Geotechniki” (opiekun dr inż. J. Wojnicki).

Koło Konstrukcji Metalowych i Betonowych jest w stadium organizacji. Nad organizacją i powołaniem Koła podjęła pracę — dr inż. H. Myszkowska.

Od trzech lat organizowane są w instytucie obozy naukowe w ramach programowej działalności kół naukowych. Dotychczas odbyły się 4 obozy naukowe kół „Wytrzymałości materiałów” i „Teorii konstrukcji” oraz 5 obozów naukowych koła „Materiałoznawstwo budowlane”. Ostatnie zgrupowania to np.: obóz naukowy SKN „Geotechniki” w Nowogrodzie Bobrzańskim, w którym uczestniczyło 10 studentów, a opiekunami byli dr inż. J. Wojnicki i mgr inż. J. Swatowski, obóz naukowy SKN „Wytrzymałości materiałów” i „Teorii konstrukcji” w ośrodku ETO w WSInż., gdzie 6 studentów pracowało pod kierunkiem doc. dr inż. S. Misztala, obóz naukowy SKN „Materiałoznawców budowlanych” w WSInż. w Powodowie, w którym pracowano pod opieką dr inż. M. Świdorskiego.

Duży jest zwykle udział studentów IBIS w corocznych imprezach kulturalnych organizowanych przez młodzież pod patronatem RU SZSP. Coroczny program pracy komisji turystyki IBIS jest bardzo bogaty i realizowany jest prawie w 100%. Dobra jest propaganda turystyki. W klubie „U Ojca” odbywają się między innymi spotkania studentów z uczestnika-

mi obozów wysokogórskich w Bułgarii, podsumowuje się imprezy turystyczne i sportowe organizowane w ramach akcji „Lato”. W grudniu 1978 r. odbył się kurs organizatorów turystyki przy współpracy ZO PTTK w Zielonej Górze. Uprawnienia organizatorów turystyki uzyskało 10 studentów. Zorganizowano szereg wycieczek krajoznawczych i rajdów między innymi „Rajd Karnawałowy” IBIS w Góry Stołowe. Działalnością sportowo-rekreacyjną objęta jest jeszcze zbyt mała grupa studentów IBIS. Niewielka jest również liczba studentów zrzeszonych w Klubie Uczelnianym AZS (50 studentów). Działalność sportowa skupia się głównie w następujących sekcjach: koszykówki, piłki siatkowej, pływania, judo, szachów, brydża, piłki nożnej, tenisa ziemnego, lekkoatletyki. Troską instytutu jest objęcie większej liczby studentów działalnością sportową, głównie na drodze organizacji imprez o charakterze masowym.

W ubiegłych latach praktyki podstawowe w większości były realizowane w ramach programu studenckiej akcji „Chełm 80”. Mała liczba studentów odbywała praktyki podstawowe i specjalnościowe w zakładach pracy w ramach indywidualnych umów z zakładami pracy. Nie dopracowano z poszczególnymi zakładami pracy porozumień w zakresie możliwości zapewnienia frontu robót dla realizacji praktyk zgodnie z programem. W 1978/79 roku podjęto cały szereg porozumień z zakładami pracy dla usprawnienia organizacji praktyk studenckich.

Praktyki robotnicze zaczęto realizować w przedsiębiorstwach budowlanych na terenie województwa zielonogórskiego na zasadach umowy o pracę. Praktyka geodezyjna po pierwszym roku studiów też została zorganizowana w odmienny sposób. Studenci obok prac polowych z miernictwa wykonywali również prace budowlane przy ukształtowaniu terenu na budowach prowadzonych przez PBRol. w Sulechowie, w ramach umowy o pracę. Są to prace społeczno-użyteczne, a realizacja procesu dydaktycznego jest prowadzona równolegle poprzez samych studentów. Poprzednio prace miernicze były prowadzone tylko wokół terenów WSiłuz. i opracowania geodezyjne nie były wykorzystywane w praktyce.

Prawie wszyscy studenci pobierający stypendia fundowane są natomiast kierowani na praktyki zawodowe i specjalnościowe do tych zakładów, w których w przyszłości zamierzają podjąć pracę.

Studenci IBIS już od wielu lat biorą udział także w praktykach zagranicznych: 9 studentów w Brnie (Czechosłowacja) i 9 studentów w Weimarze (NRD).

Na podobnych zasadach odbywają w województwie zielonogórskim praktyki studenci zagraniczni z obu Uczelni (w Brnie i Weimarze). Organizację tych praktyk prowadzą opiekunowie dydaktyczni, rekrutowani spośród pracowników naukowo-dydaktycznych IBIS.

NAUKA I WSPÓŁPRACA Z GOSPODARKĄ NARODOWĄ, ORAZ KONTAKTY Z ZAGRANICĄ

BUDOWNICTWO

Wydział Budownictwa rozpoczął swą działalność w 1968 r. w 4 zespołach, obejmujących 11 nauczycieli akademickich, w tym 2 doktorów. Z początkiem lat 70-tych zaczął się szybszy wzrost kadr naukowych. Podkreślić należy szczególnie przyjście w roku 1972 z Politechniki Wrocławskiej prof. dr hab. inż. Zygmunta Szafrana, specjalisty z dziedziny mechaniki gruntów i fundamentowania. Objął on funkcję rektora oraz kierownika zespołu budownictwa ogólnego i przemysłowego.

Z dniem 1 lutego 1973 r. dr inż. Mikołaj Kłapoć i dr inż. Leszek Szeloch zostali mianowani docentami etatowymi. W tym czasie podjął pracę doc. dr Stanisław Lewowicki. Pod koniec tegoż roku dr inż. Andrzej Sokolski oraz dr inż. Józef Czachorowski zostali powołani na stanowiska docentów kontraktowych. W dniu 1 lutego 1975 r. podjął pracę doc. dr hab. Jerzy Kotowski, specjalista z dziedziny geotechniki a w dniu 1 kwietnia 1975 r. podjął pracę w IBIS prof. dr Stanisław Kołaczkowski z Politechniki Poznańskiej, specjalista z dziedziny technologii wody i ścieków oraz ochrony wód, stawiający sobie za cel zorganizowanie nowego kierunku studiów — inżynierii środowiska.

Z dniem 1 października 1976 r. przyszedł do naszej Uczelni z Politechniki Poznańskiej doc. dr hab. inż. Tadeusz Biliński specjalista z dziedziny konstrukcji budowlanych, któremu Minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki powierzył stanowisko rektora Uczelni. Dzięki jego staraniom Ministerstwo wyraziło zgodę na uruchomienie kierunku studiów — inżynieria środowiska z dniem 1 października 1977 r. Stan zatrudnienia nauczycieli akademickich na dzień 1 października 1979 r. wynosił: 58 osób, w tym 2 profesorów, 3 docentów habilitowanych, 4 docentów mianowanych i 1 kontraktowego, oraz 6 adiunktów doktorów.

Główne kierunki badań prowadzonych w Instytucie to:

- bezpieczeństwo i trwałość obiektów przemysłowych i inżynierskich ze szczególnym uwzględnieniem wpływów dynamicznych zjawisk reologicznych korozji,
- zagadnienia inżynierii materiałowej, a szczególnie problematyka lekkich materiałów izolacyjnych i ognioodpornych oraz utylizacja odpadów przemysłowych i surowców mineralnych nie wykorzystanych gospodarczo,
- zagadnienia geotechniczne a w szczególności stateczność skarp i zboczy,

- oraz problemy posadowienia obiektów budowlanych na gruntach zaburzonych glacitektonicznie, oraz na gruntach słabych (gytie jeziorne),
- problematyka budownictwa rolniczego i planowania wsi (w ramach prac dyplomowych),
- przestrzenne zagospodarowanie złóż węgla brunatnego i organizacja procesów inwestycyjnych,
- optymalizacja rozwiązań konstrukcyjno-materiałowych niskiego budownictwa mieszkaniowego,
- wykorzystanie surowców mineralnych i odpadowych wtórnych do produkcji materiałów budowlanych i termoizolacyjnych,
- badania bezpieczeństwa i trwałości konstrukcji obiektów przemysłowych,
- analiza statyczna i dynamiczna pracy konstrukcji budowlanych.

Kierunek „budownictwo” nawiązał szeroką współpracę z przemysłem wykonując szereg prac naukowo-badawczych, jak np.: wykorzystanie odpadów przemysłowych do produkcji materiałów budowlanych, zagadnienia budownictwa rekreacyjnego i sportowego, trwałość i ochrona budowli przed korozją, zagadnienia drgań konstrukcji budowlanych oraz prace związane z geodezyjną obsługą budowli przemysłowych, posadowienia w trudnych warunkach geotechnicznych. Ponadto zespoły badawcze na bieżąco rozwiązują problemy związane ze stanem awaryjnym i zagrożeniem budowli. Instytut był organizatorem wielu konferencji, sympozjów, a jego pracownicy aktywnie uczestniczyli w życiu naukowym krajowym i międzynarodowym.

W roku 1974 zorganizowano np. w naszej Uczelni Ogólnopolskie Sympozjum Naukowe nt.: „Badania geologiczno-inżynierskie dla potrzeb budownictwa na obszarach zaburzonych glacitektonicznie Ziemi Lubuskiej”. Trzy lata później odbyło się kolejne II Ogólnopolskie Sympozjum Glacitektoniki nt.: „Badania geologiczne struktur glacitektonicznych” (1977), a w roku 1978 sympozjum nt.: „Drewno w budownictwie inwentarskim”. Dotychczas w Instytucie opublikowano łącznie 650 artykułów i komunikatów naukowych w czasopismach krajowych i zagranicznych. W roku 1978 zakończono np. 25 prac, z których 3 — stanowią monografie, 2 — programy obliczeniowe, 2 — prace doktorskie, 1 — skrypt, 1 — sprawozdanie z badań, reszta — publikacje.

Z ciekawszych opracowań własnych należy wymienić: „Zabezpieczenie obiektów zabytkowych przed wilgocią” (Z. Szafran), „Problemy kształtowania sieci osadnictwa wiejskiego i budownictwa rolniczego Ziemi Lubuskiej” (J. K. Stawiarski), „Własności fizyko-mechaniczne tworzyw ceramicznych z ilów serii poznańskiej, modyfikowanych popiołem lotnym i fenolitem”

(St. Lewowicki), „Wpływ długotrwałych obciążeń na stan naprężenia i odkształcenia w żelbetowych elementach zginanych” (St. Misztal), „Pirolizyjne pęczniecie iłów poliocieńskich i plejstocieńskich Regionu Lubuskiego” (M. Dankowski), „Orientacja przestrzenna powierzchni ścinania w fałdzie pochodzenia glaciektonicznego” (J. Kotowski), „Badania gruntów zaburzonych glaciektonicznie w Regionie Lubuskim” (J. Kotowski).

Bazę naukową kierunku „budownictwo” stanowi 7 pracowników. Ich wyposażenie w niezbędną aparaturę kontrolno-pomiarową i urządzenia oraz sprzęt laboratoryjny jest w zasadzie wystarczające. Do ważniejszych urządzeń i aparatury naukowo-badawczej stanowiącej wyposażenie pracowni można zaliczyć: dyfraktometr rentgenowski typu DRON — 2, zestaw do badań tensometrycznych z automatyczną rejestracją wyników w 100 punktach pomiarowych, zestaw do badań drgań konstrukcji z możliwością jednoczesnej rejestracji w 12 punktach pomiarowych, aparatura do badań geoelektrycznych (PKE — 7, PIM — 2), sonda uniwersalna z wibromłotem do badań własności fizyko-mechanicznych gruntów budowlanych, izotopowy gęstościomierz absorpcyjny typu GA — 70, magnetometr protonowy, aparaty do trójosiowego ścinania gruntów typu „Ewa II”, zestaw edometrów.

Kierunek budownictwo nawiązał współpracę z Wyższą Szkołą Inżynierską w Brnie (CSRS) oraz z Wyższą Szkołą Architektury i Budownictwa w Weimarze oraz z Wyższą Szkołą Inżynierską w Cottbus, prowadzącą budownictwo jako jedyny kierunek studiów.

INŻYNIERIA ŚRODOWISKA

W 1975 r. z chwilą podjęcia pracy w WSInż. przez prof. dr Stanisława Kołaczkowskiego z Politechniki Poznańskiej, specjalistę z dziedziny technologii wody i ścieków oraz ochrony wód, zaczęto tworzyć warunki do uruchomienia nowego kierunku — inżynierii środowiska.

Utworzono go oficjalnie w roku akademickim 1977/78. (Pismo Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego DT-210144/77 z dnia 21. 06. 1977). Jako wyjściową bazę laboratoryjną wykorzystano laboratorium chemiczne Zakładu Chemii, który do roku 1975 należał organizacyjnie do Instytutu Matematyki, Fizyki i Chemii.

W roku 1975 kadrę kierunku poza prof. Kołaczkowskim stanowili: mgr inż. Marek Przetocki, mgr inż. Zbigniew Lewicki, mgr Sylwester Lis, mgr inż. Ruta Leśmian-Kordas i mgr Jerzy Starynowicz. Stopniowo zespół ten powiększył się o następujące osoby: mgr inż. Magdalenę Graczyk (1975), dr inż. Ireneusza Wróbla (1976), dr Marka Gąsioraka (1977), dr inż. Jana Bernasińskiego (1978), mgr inż. Andrzeja Nowaka (1978), dr Jerzego Kolasę (1979), oraz doc. dr hab. Sylwestra Gogolewskiego (1978), doc. dr hab. Ka-

zimierza Appelta (1978), doc. dr hab. Henryka Greinerta (1979) i prof. dr hab. Adama Solskiego (1980).

W roku akademickim 1977/78 stopień doktora uzyskali:

- mgr inż. Magdalena Graczyk w Instytucie Inżynierii Ochrony Środowiska Politechniki Wrocławskiej za pracę pt. „Tlenowy termofilowy rozkład wysokostężonych ścieków organicznych łatwo i trudno rozkładalnych”, (promotor pracy: prof. dr Stanisław Kołaczkowski),
- mgr inż. Ruta Leśmian-Kordas w Instytucie Chemii Uniwersytetu im. A. Mickiewicza w Poznaniu, za pracę pt. „Wpływ wybranych substancji obcych na trwałość V(OH)₂ (promotor pracy: prof. dr Maksymilian Kranz),
- mgr inż. Zdzisław Kurowski w Instytucie Inżynierii Ochrony Środowiska Politechniki Wrocławskiej za pracę pt. „Wykorzystanie krajowych klinoptylolitów do usuwania azotu amonowego w odnowie wody” (promotor pracy: prof. dr hab. inż. Apolinary L. Kowal).

W roku akademickim 1978/79 prof. dr Stanisław Kołaczkowski uzyskał tytuł naukowy profesora zwyczajnego nauk technicznych a dr Sylwester Gogolewski stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie chemii fizycznej polimerów i etat docenta w naszej Uczelni. Mgr inż. Andrzej Nowak uzyskał stopień doktora nauk technicznych w Instytucie Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych Politechniki Wrocławskiej za pracę pt. „Wysokotemperaturowa piroliza i piroliza utleniająca metanu w gazowych nośnikach ciepła” (promotor pracy. doc. dr inż. Mieczysław Seweryniak).

Na kierunku inżynieria środowiska prowadzi się prace badawcze własne w ramach 7 problemów. Są to: uzdatniania wody i wzbogacania zasobów wód podziemnych, (regeneracja wód popłucznych, wzbogacenie wód podziemnych w Zielonej Górze), unieszkodliwianie i wykorzystanie stężonych ścieków i osadów organicznych, tlenowa biostabilizacja termofilowa gnojowicy surowej i biostabilizacja odpadów — osadów stałych ferm hodowlanych, produkcja gazu z gnojowicy, beztlenowa anaerobowa biostabilizacja gnojowicy, termiczna przeróbka gnojowicy, biostabilizacja gnojowicy po obróbce termicznej, ujmowanie i ochrona zasobów wód gruntowych, odzysk surowców ze ścieków mineralnych, (elektrochemiczne metody odzysku metali ze ścieków huty miedzi „Głogów”), projektowanie i eksploatacja sieci wodociągowych i kanalizacyjnych, hydrobiologia i ochrona wód przed zanieczyszczeniem, struktura fizyczna polimerów, m. in. wpływ obróbki termicznej na strukturę fizyczną polimerów, wpływ wysokiego ciśnienia na strukturę fizyczną polimerów, polimery o podwyższonej odporności mechanicznej ze szczególnym uwzględnieniem polimerów włókno-

twórczych, polimery w inżynierii środowiska, własności fizykochemiczne polimerów, a możliwość ich zastosowania w procesach sorpcyjnych.

Poza wymienionymi problemami prowadzi się badania w ramach 6 tematów, których wyniki mają stanowić przedmiot rozpraw habilitacyjnych i doktorskich:

- Budowa geologiczna i stosunki hydrogeologiczne w rejonie gubińskiej moreny czołowej.
- Hydrodynamika przepływów dwufazowych i kinetyka wymiany masy w układzie ciecz-ciecz.
- Sprawność hydrauliczna przewodów czynnych sieci wodociągowych.
- Bilans energetyczny budynków podstawą metodyki oceny budownictwa mieszkaniowego.
- Wpływ opadów atmosferycznych na proces samooczyszczania atmosfery.
- Ekologia i systematyka Turberallia.

Na kierunku inżynieria środowiska prowadzono dwie prace umowne o charakterze naukowo-badawczym — „Studium nt. przyczyn występowania korozji urządzeń cieplnych w Zielonej Górze, ze szczególnym uwzględnieniem wody gospodarczej oraz wskazania sposobów usunięcia korozji” oraz „Metoda oceny sprawności hydraulicznej czynnych sieci wodociągowych na podstawie badań terenowych”.

W maju 1976 r. zorganizowano w naszej Uczelni z ramienia Komitetu Ekologii PAN, dwudniową konferencję nt.: „Wpływ nawożenia na entrofizację wód”. Udział w konferencji wzięli wybitni uczeni z całego kraju, podobnie jak w drugiej konferencji, która odbyła się w maju 1978 r. w Kalsku i dotyczyła: „Wpływu przemysłowej hodowli zwierząt na środowisko glebowe i wodne”.

Pracownicy kierunku inżynieria środowiska biorą czynny udział w życiu naukowym w kraju i za granicą. Są członkami Komitetów i Komisji PAN, Polskiego Towarzystwa Chemicznego i Polskiego Towarzystwa Fizycznego, Polskiego Towarzystwa Hydrobiologicznego, Lubuskiego Towarzystwa Naukowego, Polskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk o Ziemi, Polskiego Towarzystwa Zoologicznego, Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk, i szeregu rad naukowych instytutów resortowych. Prowadzą również działalność popularno-naukową i techniczną jako członkowie stowarzyszeń NOT i LOP.

Pracownicy kierunku inżynieria środowiska utrzymują również liczne kontakty z ośrodkami naukowymi za granicą. Brali wielokrotnie udział w konferencjach międzynarodowych. Prof. Kołaczkowski wygłaszał wykłady w politechnikach: w Wiedniu, Grazu i Innsbrucku na tematy zwią-

zane z inżynierią środowiska, jest członkiem Międzynarodowego Stowarzyszenia Limnologów S.I.L. i Międzynarodowego Stowarzyszenia Ekologów INTECOL, był rzeczoznawcą Światowej Organizacji Zdrowia WHO (ONZ) d/s jakości wody (Kopenhaga).

Doc. Gogolewski wygłosił wykład na Uniwersytecie w Gronigen i Politechnice w Lozannie. Przedstawił referaty i komunikaty na konferencjach i sympozjach w Leiden, Aberdeen, Enschede, Bukareszcie, Bratysławie, Warnie, Louvain-la-Neuve, Bristolu i Mainz. Pracownicy kierunku brali udział w konferencjach i kongresach zagranicznych w Berlinie, Brukseli, Barcelonie, Sztokholmie, Wiedniu, Taszkencie, Dortmundzie, Pradze, Helsinkach, Jabłonie, Łodzi, Warszawie i Gdańsku a także uczestniczyli w ekspedycji naukowej do Mongolii, która została zorganizowana przez PAN dla przeprowadzenia badań hydrogeologicznych.

Pracownicy kierunku inżynieria środowiska opublikowali łącznie w latach 1965—1979 211 artykułów i komunikatów, i uzyskali w latach 1965—1979 14 patentów (St. Kołaczkowski 6, M. Gąsiorek 1, K. Appelt 7).

Kierunek inżynieria środowiska rozpoczął budowę swej bazy laboratoryjnej prawie od zera, gdyż przejęty z Instytutu Matematyki, Fizyki i Chemii były Zakład Chemii, był wyposażony bardzo skromnie wyłącznie w prosty sprzęt do ćwiczeń z chemii budowlanej. Dlatego też zakupiono dla pracowni chemii podstawowe szkło laboratoryjne, odczynniki chemiczne i sprzęt niezbędny do prowadzenia ćwiczeń z chemii ogólnej i chemii sanitarnej na kierunku inżynieria środowiska. Zamówiono też podstawową aparaturę pomiarowo-kontrolną jak fotometry, fotokolorymetry, suszarki, piece elektryczne itp. Równocześnie zakupiono niezbędny sprzęt taki jak mikroskopy biologiczne, cieplarki oraz szkło i odczynniki konieczne dla prowadzenia ćwiczeń i badań w pracowni biologii. Pracownia biologii, pracownia badań hydraulicznych, pracownia ochrony gleby oraz laboratorium polimerów i laboratorium elektrochemii, zostały zlokalizowane w pawilonie o powierzchni 400 m² przydzielonym przez wojewodę zielonogórskiego i zaadaptowanym odpowiednio przez Uczelnię dla potrzeb naukowo-dydaktycznych. W budowie znajduje się hala o powierzchni użytkowej około 1000 m², przeznaczona na pracownię technologii wody i ścieków oraz wodociągów i kanalizacji. Będą w niej także zlokalizowane pracownie: biologii, ochrony gleby i hydrogeologii, gdyż wspomniany wyżej pawilon będzie użytkowany jedynie do czasu urządzenia właściwych, stałych pomieszczeń kierunku inżynieria środowiska we własnej hali WSInż. Przewiduje się również przeniesienie pracowni chemii, laboratorium polimerów i laboratorium elektrochemii do nowych, odpowiednio przygotowanych pomieszczeń w nowym budynku dydaktycznym. Zamawia się również sprzęt i nowoczesną aparaturę naukowo-badawczą a kolegium rektorskie pod-

jęło decyzję o priorytetowym traktowaniu zamówień aparatury dla kierunku inżynieria środowiska. Pozwala to żywić nadzieję, że w roku akademickim 1980/81 kierunek ten będzie miał zapewnione podstawowe warunki pracy i rozwoju.

Inżynieria środowiska prowadzi współpracę i zamierza nawiązać nowe kontakty naukowe z ośrodkami w ZSRR, NRD, Austrii, RFN, Szwajcarii, Danii i Belgii.

Z dotychczasowych osiągnięć kierunku inżynierii środowiska na uwagę zasługuje opracowana przez prof. St. Kołaczkowskiego i dr M. Graczyk metoda aerobowego termofilowego unieszkodliwiania ścieków z przemysłowej hodowli trzody chlewnej. Metoda ta pozwala na dezaktywację ścieków, przy równoczesnym zachowaniu ich wartości nawozowej (nagroda Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki). Należy też wspomnieć o opublikowanej pracy dotyczącej mechanizmu tworzenia kryształów polimerów o szczególnych właściwościach (extended-chain), na drodze reakcji chemicznej, (doc. S. Gogolewski). Mechanizm ten został ostatnio potwierdzony przez zagraniczne ośrodki naukowe.

Jak z powyższego opisu wynika Instytut Budownictwa i Inżynierii Środowiska dysponuje poważnym potencjałem naukowo-badawczym zarówno pod względem kadry naukowej jak i bazy laboratoryjnej. W roku bieżącym budownictwo otrzyma nowy budynek laboratoryjny, w którym urządzona zostanie między innymi pracownia inżynierii materiałowej i pracownia geotechniki. „Inżynieria środowiska” przejmie w roku akademickim 1979/80 drugi przydzielony jej pawilon a w najbliższych latach przeniesie swe laboratoria do nowego budynku będącego już w budowie.

INSYTUT BUDOWY MASZYN

Instytut Budowy Maszyn, działający na prawach wydziału, został utworzony po połączeniu w roku 1977: Instytutu Materiałoznawstwa i Technologii Maszyn i Instytutu Mechaniki i Konstrukcji Maszyn. Oba wymienione instytuty zostały utworzone w 1974 roku z istniejącego od momentu powołania WSInż. w Zielonej Górze Wydziału Mechanicznego.

DYDAKTYKA

Instytut prowadzi kształcenie magistrów inżynierów systemem studiów dziennych oraz inżynierów według systemu zaocznego w kierunku „mechanika”. Na studiach dziennych kształci się 532 studentów, na zaocznych 337, wieczorowych 46 i magisterskich II stopnia 80 studentów. Kształcenie przebiega w trzech specjalnościach, w ramach których jest pięć specjalizacji: Specjalność „technologia maszyn” posiada trzy specjalizacje: obróbka skrawaniem, odlewnictwo oraz obróbka plastyczna. Specjalność „samochody i ciągniki” posiada specjalizację — eksploatacja samochodów i ciągników. Specjalność „maszyny i urządzenia przemysłu spożywczego i chemicznego” posiada specjalizację — maszyny i urządzenia przemysłu mięsnego i drobiarskiego.

Wykształcenie absolwenta kierunku „mechanika” opiera się na bazie nauk ogólnych teoretycznych i podstawowych technicznych. Absolwenci uzyskują przygotowanie w zakresie konstruowania, wytwarzania oraz utrzymywania w stanie pełnej sprawności technicznej obrabiarek, samochodów i ciągników, maszyn i urządzeń przemysłu mięsnego. Absolwenci mogą być zatrudnieni w jednostkach badawczych projektowo-kosztorysowych, technologicznych zarówno centralnych jak i zakładowych oraz do bezpośredniego kierowania i rozwijania produkcji w zakładach przemysłu maszynowego. Mogą pracować na stanowiskach technologów i konstruktorów w dziale głównego mechanika.

W ostatnich latach w Instytucie podjęto szereg prac na rzecz usprawnienia procesu dydaktycznego. Prace te w głównej mierze dotyczyły ko-

ordynacji programów nauczania w obrębie bloków przedmiotowych, która powinna stać się podstawą do koordynacji pomiędzy blokami przedmiotowymi. Poza tym poświęcono wiele czasu na uruchomienie nowych stanowisk laboratoryjnych jak i opracowanie nowych materiałów dydaktycznych (instrukcji).

Z uwagi na okres przejściowy (aktualnie realizowanych jest kilka programów nauczania) — wszelkie działania na rzecz usprawnienia procesu dydaktycznego są bardzo żmudne i wymagają jeszcze wielu korekt. Mimo to można już pewne elementy działań wymienić. Opracowano jednolity program studiów. Powołano opiekunów specjalności, których zadaniem jest koordynacja — w aspekcie merytorycznym — programów nauczania między blokami przedmiotowymi, a także opiekunów bloków przedmiotowych, których podstawowym zadaniem jest koordynacja szczegółowych programów nauczania w obrębie bloku. Powołano też koordynatorów prac przejściowych i dyplomowych. Do ich obowiązków należy koordynacja tych prac w aspekcie: charakteru pracy (konstrukcyjna, technologiczna, badawcza), przeznaczenie pracy (dla gospodarki narodowej, Uczelni, pracowni, zakładu) oraz terminowości ogłoszenia tematów i ich wydania. Powołane zostały Komisje Programowe, w skład których wchodzi opiekunowie bloków przedmiotowych oraz kierownik zakładu. Zadania tej komisji sprowadzają się do: zatwierdzenia i weryfikacji treści programów szczegółowych korelacji między pokrewnymi przedmiotami a także między grupami rodzajowymi zajęć — wykłady, ćwiczenia, laboratoria, projektowanie — w ramach tego samego przedziału zatwierdzanie podstawowych materiałów dydaktycznych (instrukcji, wypracowania ogólnego ujednoliconego) zakresu wymagań i treści w poszczególnych grupach rodzajowych zajęć. W niektórych zakładach wyznaczono też opiekunów Archiwum Materiałów Dydaktycznych Zakładu — zadaniem ich jest terminowe uzupełnienie — w zależności od potrzeb brakujących lub zniszczonych materiałów dydaktycznych.

W ostatnich latach poszczególne zakłady poczyniły odpowiednie kroki w celu podniesienia jakości procesu dydaktycznego. Powstało szereg laboratoriów jak np. Laboratorium Inżynierii Spożywczej, Pomiarów i Konstrukcji Maszyn Przemysłu Spożywczego oraz Eksploatacji Maszyn i Urządzeń Przemysłu Spożywczego. Pracownicy dydaktyczni realizujący zadania dydaktyczne włożyli wiele wysiłku w uruchomienie nowych stanowisk laboratoryjnych np. w Pracowni Obróbki Plastycznej uruchomiono 5 nowych stanowisk, w Pracowni Tribologii 4 nowe stanowiska, w Pracowni Samochodów i Ciągników 6 nowych stanowisk, w Pracowni Maszyn Spożywczych 12 stanowisk. Opracowano znaczną ilość konspektów, instrukcje do ćwiczeń laboratoryjnych oraz wydane zostały w ostatnim roku dwa skrypty. W Pracowni Obróbki Skrawaniem i Obrabiarek podjęto prace nad

STUDENCI I ABSOLWENCI

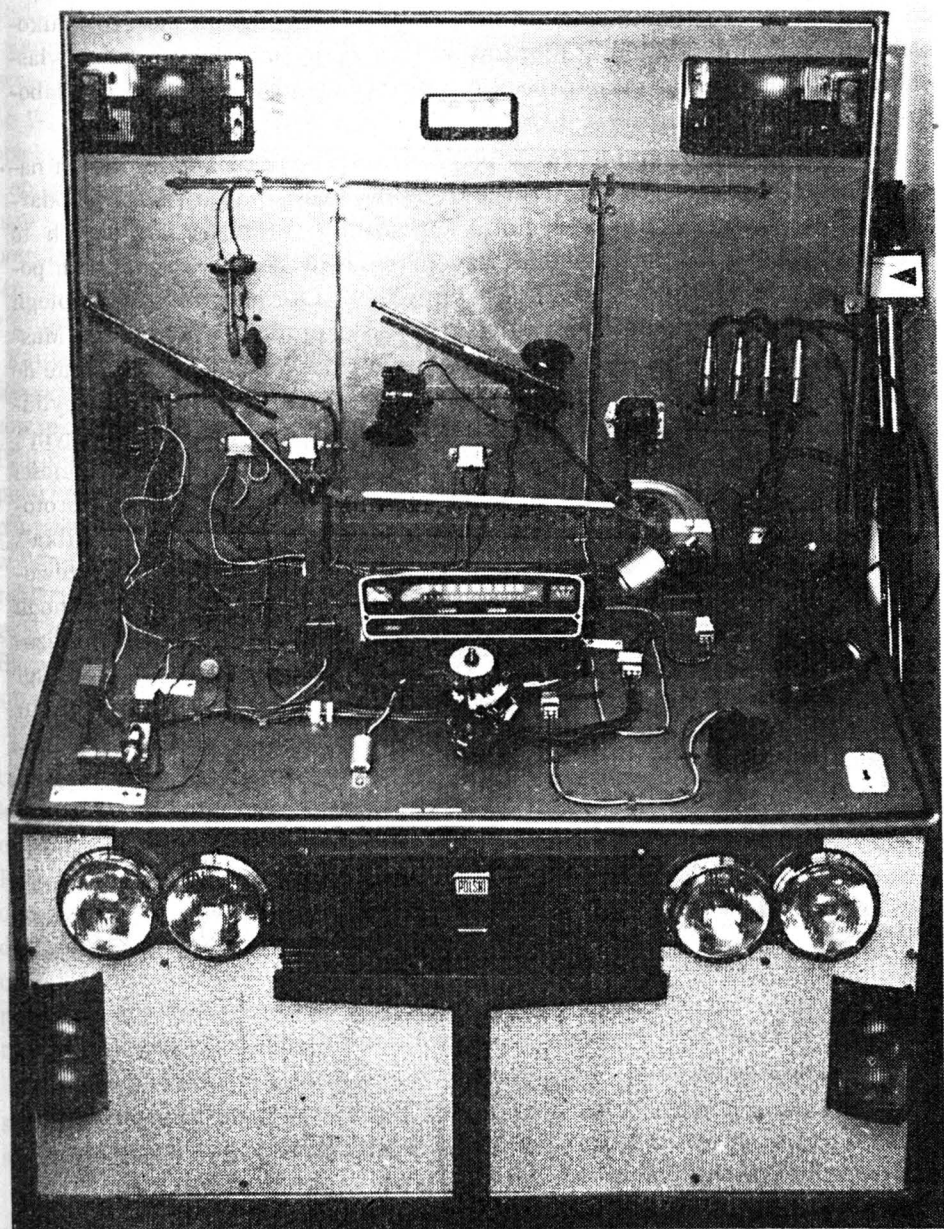
Kierunek — mechanika

Rok akadem.	Studia dzienne	Studia dla pracujących			Razem	Absolwenci		
		wieczorowe	zaoczne	mgr II stop.		w roku	studia dzienne	studia dla prac.
1965/66	75	60	—	—	135	—	—	—
1966/67	134	112	—	—	246	—	—	—
1967/68	224	179	59	—	462	—	—	—
1968/69	310	201	94	—	605	1969	67	—
1969/70	308	227	127	—	662	1970	54	51
1970/71	313	207	143	—	663	1971	73	53
1971/72	333	192	145	—	670	1972	58	44
1972/73	427	232	204	—	863	1973	59	50
1973/74	475	268	397	—	1140	1974	80	62
1974/75	218	58	206	—	482	1975	23	33
1975/76	251	20	252	—	523	1976	70	73
1976/77	240	12	238	—	490	1977	13	156
1977/78	579	80	417	86	1162	1978	96	132
1978/79	583	58	385	80	1106	1979	85	87
1979/80	638	26	366	27	1057	—	—	—

Kierunek — techniki wytwarzania

1974/75	227	161	224	—	612	1975	30	48
1975/76	273	187	245	—	705	1976	57	62
1976/77	232	125	245	—	602			

opracowaniem albumu przeźroczy do wszystkich przedmiotów prowadzonych w Zakładzie Technologii Maszyn. Wspomniany album wraz z zestawem przeźroczy może stanowić niejako centralną „wypożyczalnię” przeźroczy. Jest to tym cenniejsze, że w tej właśnie pracowni prowadzone są zajęcia z wielu różnych przedmiotów. Poza tym w/w pracownię wyposażono w następujące urządzenia audiowizualne: rzutnik pisma, rzutnik przeźroczy, aparat projekcyjny, telewizję w obwodzie zamkniętym.

STANOWISKO DYDAKTYCZNE W INSTYTUCIE BUDOWY MASZYN

Doskonalenie form i metod kształcenia realizowane jest poprzez: systematyczne hospitacje, systematyczne opracowywanie szczegółowych programów nauczania, podnoszenie kwalifikacji merytorycznych i dydakty-

cznych pracowników naukowo-dydaktycznych poprzez udział w kursie pedagogicznym oraz seminariach i konferencjach pedagogicznych i naukowych, rozszerzenie udziału studentów w realizację prac badawczych własnych i umownych, realizację procesu dydaktycznego w zakładowych laboratoriach badawczych.

Do szczególnych osiągnięć Instytutu w ostatnim roku akademickim należy zaliczyć realizację tematów prac dyplomowych dla potrzeb gospodarki narodowej województwa i regionu. Około 35% prac dyplomowych to właśnie prace tego typu. Z ważniejszych tematów realizowanych dla potrzeb gospodarki narodowej należy wymienić: „Opracowanie technologii wykonania tulei siłownika hydraulicznego do ciągnika licencyjnego Massey-Ferguson”, „Technologia tarczy otworowej do Wilka”, „Urządzenie do obcinania rogów bydłych”, „Projekt urządzenia do etykietowania cylindrycznych pojemników wykorzystywanych w przemyśle spożywczym”. „Badania łożyskowania wału nożowego kutra”. „Badania niezawodności maszyn i urządzeń przemysłu piekarniczego”. „Pomiar momentu obrotowego kutra MK-83”. „Analiza konstrukcyjno-technologiczna sit do Wilka”. „Technologia zaplecza samochodowego LUBTURU”. „Cysterna do przewożenia amoniaku”. „Opracowanie stanowiska diagnostycznego dla samochodu osobowego Fiat 125p dla Polmozbytu w Zielonej Górze”. „Zoptymalizowanie procesów napraw samochodów dużej ładowności na stacji obsługi TiR w Słubicach”. „Reorganizacja zaplecza technicznego i transportu w elektrowni oraz w kopalni „TURÓW”.

Instytut kształci studentów na studiach dziennych magisterskich (IX semestrów), zaocznych (X semestrów) oraz magisterskich II stopnia (IV semestry). Sprawność nauczania jest różna w zależności od poszczególnych lat studiów. Najniższa sprawność 70% występuje na I roku studiów oraz na II roku — 85%. Na starszych latach studiów sprawność wynosi około 95%. Niepokojącym zjawiskiem jest wydłużanie się czasu terminu obrony prac dyplomowych.

PRACA WYCHOWAWCZA

W pracy wychowawczej w Instytucie Budowy Maszyn dużo uwagi poświęca się samorządności studenckiej. Starano się ją kształtować tak, ażeby środowisko studenckie Instytutu mogło w możliwie najszerszym stopniu współdecydować o sprawach studentów a także o obliczu Instytutu. Przedstawiciele poszczególnych grup studenckich wchodzący w skład Instytutowej Komisji d/s Pomocy Materialnej mieli decydujący wpływ na rozdział wszelkich form pomocy materialnej. W bieżącym roku akademickim sędowano te uprawnienia na grupy działania. Reprezentanci środowiska studenckiego Instytutu głównie członkowie RI SZSP uczestniczą w organach kolegialnych Instytutu jak np. Rada Naukowo-Dydaktyczna Instytu-

tu, Rada Instytutu d/s Młodzieży oraz Egzekutywa OOP. Studenci współdecydują a w pewnych wypadkach całkowicie decydują o nagradzaniu i karaniu swych kolegów. Ich postulaty i opinie uwzględniane są szeroko w realizacji planów pracy wychowawczej.

Ważną rolę w procesie wychowawczym Instytutu odgrywali zawsze opiekunowie grup studenckich, praktyk wakacyjnych, domów studenckich i obozów naukowych. Na opiekunów starano się powoływać zawsze tych nauczycieli akademickich, którzy cieszyli się szacunkiem studentów oraz potrafili nawiązywać ze środowiskiem studenckim właściwą współpracę. Ich oddziaływanie wychowawcze przejawia się w częstych kontaktach z grupami działania oraz trosce o sprawy dydaktyczne, socjalno-bytowe i kulturalne studentów. Dużo uwagi w swej pracy Instytut poświęca właściwemu wychowaniu społeczno-politycznemu studentów. Jest ono realizowane poprzez: otwarte partyjne zebrania, szkolenia dla kandydatów PZPR oraz organizowanie imprez o charakterze politycznym. Dużą popularnością cieszy się w Instytucie organizowany corocznie turniej wiedzy politycznej „Politykus”. Studenci IBM osiągają na ogół wysokie lokaty w uczelnianych eliminacjach tego turnieju. Spośród innych imprez o charakterze politycznym organizowanym w Instytucie na wyróżnienie zasługuje zorganizowany w grudniu 1978 r. turniej poświęcony zjednoczeniu Ruchu Robotniczego w Polsce. Był on zorganizowany samodzielnie przez studentów i został wysoko oceniony przez polityczne kierownictwo Uczelni.

Środowisko studenckie Instytutu wykazuje duże zaangażowanie w pracach społecznych na rzecz Uczelni i województwa. Liczni studenci wielokrotnie pracowali przy budowie Ośrodka Jeździeckiego w Raculce przyczyniając się znacznie do szybkiego zakończenia jego budowy. Z inicjatywy RI SZSP studenci pracują corocznie przy porządkowaniu terenu Uczelni oraz przy budowie boisk. W bieżącym roku akademickim aż 9 grup studenckich pracowało przy budowie hali laboratoryjnej wznoszonej studenckim czynem społecznym. Udział studentów w tej pracy miał charakter masowy i charakteryzował się dobrą wydajnością. Wielu studentów wyróżniło się bardzo sumienną i efektywną pracą.

Liczna grupa studentów Instytutu podjęła się opieki nad dziećmi z Państwowego Domu Dziecka w Świebodzinie, gdzie organizowano dla dzieci szereg atrakcyjnych imprez.

Studenci Instytutu zbudowali też w czynie społecznym w lipcu 1979 r. plac zabaw dla dzieci w Żarach.

Ważną rolę w procesie kształcenia i wychowania studentów w Instytucie Budowy Maszyn przypisuje się praktykom wakacyjnym. Dlatego też praktyki robotnicze i zawodowe organizowane są w tak nowoczesnych zakładach pracy jak: „Zastal”, „Falubaz”, „Dozamet”, Huta Miedzi „Głogów”,

„Polmozbyt” i „Transbud”. Praktyki zawodowe odbywane są ściśle wg opracowanych dla poszczególnych specjalności programów praktyk. W roku akademickim 1978/79 zwiększono znacznie liczbę studentów odbywających praktyki na zasadzie umowy o pracę. Studenci ci pracują na konkretnych stanowiskach, co daje im możliwość dobrego doskonalenia swych umiejętności praktycznych.

Mając na względzie celowość kształtowania u studentów umiejętności wnikliwego rozwiązywania problemów technologicznych oraz wdrażania wiedzy teoretycznej w praktyce przemysłowej, zaczęto zastępować praktyki studenckie obozami naukowymi. Organizowane od kilku lat studenckie obozy naukowe odbywały się w takich zakładach jak: „Zastal”, „Dozamet”, Dolnośląskie Zakłady Odlewnicze w Szprotawie oraz Zakłady Przemysłu Mięsnego w Rzeszowie. Studenci wykonali w ramach obozów prace badawcze wartości kilkuset tysięcy złotych.

Studenci wykazujący zainteresowania naukowe mogą rozwijać je w Studenckim Koście Naukowym funkcjonującym w Instytucie od 1974 r. Koło posiada sześć sekcji: Obróbki Wiórowej, Odlewnictwa, Obróbki Plastycznej, Maszyn Przemysłu Spożywczego, Techniki Medycznej oraz Samochodów i Ciągników. Sekcje te umożliwiają prowadzenie prac badawczych studentom wszystkich istniejących w Instytucie specjalizacji dydaktycznych. Członkowie Studenckiego Koła Naukowego są aktywnymi uczestnikami obozów naukowych. Oni też głównie są organizatorami i referentami Międzynarodowego Studenckiego Sympozjum Naukowego zapoczątkowanego w Uczelni w 1977 r. Z inicjatywy studentów i młodych pracowników Instytutu powołano w WSInż. Uczelniane Centrum Studenckiego Ruchu Naukowego, umożliwiające podejmowanie przez studentów prac badawczych o charakterze interdyscyplinarnym.

Członkowie Studenckiego Koła Naukowego IBM legitymują się wieloma konkretnymi osiągnięciami jak np.: nagrodami i wyróżnieniami w Turnieju Młodych Mistrzów Techniki. Są autorami zgłoszeń patentowych oraz wielu artykułów i referatów naukowych. Dwóch członków Koła ukończyło studia w ramach indywidualnego programu studiów.

Dużo uwagi poświęca się w Instytucie sprawom kultury studenckiej. Z wielkim zadowoleniem można stwierdzić, że aktywność kulturalna studentów jest inspirowana przez działaczy RI SZSP. Poza znacznym udziałem studentów IBM w kulturze masowej na uznanie zasługuje systematyczne organizowanie przez RI SZSP tak popularnych imprez o charakterze kulturalnym jak: Prezentacja Grup Twórczych, Liga Instytutów, Przegląd Piosenki Studenckiej, Dni IBM i Ostrzęsiny. W ramach tych imprez studenci prezentują swój dorobek wokalnie-instrumentalny, poetycki, fotograficzny i plastyczny.

Studenci Instytutu uczestniczą aktywnie w pracach Dyskusyjnego Klubu Filmowego, Studenckiej Agencji Fotograficznej, chóru, sekcji teatralnej, oraz grup muzycznych i grupy plastycznej. Spośród wielu grup twórczych szerokie uznanie zdobyły także w Uczelni i środowisku grupy muzyczne „Przed Sesją” i „Biuro Podróży”. Grupa „Przed Sesją” uzyskała szereg wyróżnień na przeglądach piosenki turystycznej oraz była reprezentantem zielonogórskiego środowiska studenckiego na Festiwalu Piosenki Studenckiej w Krakowie w 1979 r. Grupa „Biuro Podróży” zajęła I miejsce w konkursie „Debiuty 70” w WSP oraz uczestniczyła w Dorocznym Uzupełniającym Przeglądzie Artystycznym w Gliwicach.

Ważną rolę w procesie wychowawczym IBM odgrywa sport, rekreacja i turystyka. Szczególną opieką otacza się rozwój sportu masowego. Do ważniejszych imprez sportowych o takim charakterze można zaliczyć odbywające się corocznie rozgrywki o tytuł najbardziej usportowionej grupy studenckiej. Rozgrywki te obejmują takie dyscypliny jak: piłka nożna, koszykówka, siatkówka, pływanie, bieganie oraz zapasy judo.

Studenci IBM legitymują się również szerokim udziałem i znacznymi osiągnięciami w sporcie wyczynowym. Uczestniczą w dziewięciu sekcjach sportowych AZS. Koszykarze (K. Guzowska i R. Naruszewicz) grają w zespołach II-ligowych. Siatkarze grają w lidze międzywojewódzkiej i w zespole A-klasowym. Kilku studentów uczestniczyło w rozgrywkach piłki nożnej o mistrzostwo Polski AZS, zdobywając w 1978 r. trzecie a w 1979 r. pierwsze miejsce. Znaczne sukcesy sportowe odnoszą studenci IBM także w grze w piłkę siatkową, tenis stołowy i szachy. Dobre wyniki osiągają też w judo i karate.

Sportowcy IBM zajęli czołowe lokaty w 1978 r. w plebiscycie na najlepszego sportowca WSiInż.

Dużą popularnością cieszą się wśród studentów Instytutu rajdy masowe oraz grupowe. Szczególnie lubiane są rajdy narciarskie w Karkonosze, wędrownie rajdy grup działania oraz rajdy rowerowe.

Instytut Budowy Maszyn zanotował w minionych latach znaczne osiągnięcia we wszystkich sferach pracy wychowawczej. Szczególne jednak osiągnięcia uzyskano w wychowaniu politycznym młodzieży. Świadczy o tym ogromne zwiększenie w roku akademickim 1978/79 w środowisku studenckim liczby kandydatów i członków PZPR. Liczba ich wynosiła w czerwcu 1979 r. 50 osób, co stanowi 10,1% ogólnej ilości studentów Instytutu. Stanowi to zarazem 62% wszystkich studentów kandydatów i członków PZPR w Uczelni.

Utworzono w Instytucie studencką grupę partyjną, która poza dużą aktywnością polityczną wiele uwagi poświęca sprawom dydaktycznym, socjalnym i wychowawczym.

Zadawalające efekty pracy wychowawczej w IBM są wynikiem dużego zaangażowania znacznej części nauczycieli akademickich, aktywu partyjnego oraz aktywu studenckiego. Korzystny wpływ na proces wychowawczy wywiera również duża aktywność niektórych nauczycieli na polu zawodowym oraz społecznym w PZPR, ZNP, stowarzyszeniach naukowo-technicznych i szeregu uczelnianych komisjach problemowych.

NAUKA I WSPÓŁPRACA Z GOSPODARKĄ ORAZ KONTAKTY Z ZAGRANICĄ

Rozwój Instytutu zależy przede wszystkim od rozwoju jego kadry naukowej i stopnia powiązania prac badawczych z potrzebami gospodarki narodowej.

Przez wiele lat trzon kadry stanowili wybitni praktycy, którzy przeszli na Uczelnię z przemysłu, bądź ze szkolnictwa technicznego. Wielu z nich zdobyło w międzyczasie stopnie naukowe. Obecnie w Instytucie jest zatrudnionych 125 pracowników, w tym: 2 profesorów (jeden na 1/2 etatu), 10 docentów, 16 adiunktów ze stopniem doktora, 11 st. wykładowców, 22 pracowników inżynieryjno-technicznych i 5 administracyjnych.

W Instytucie skoncentrowano prace badawcze na jednym głównym temacie: „Podwyższanie jakości tworzyw konstrukcyjnych i rozwiązań elementów maszyn w aspekcie ich trwałości, niezawodności i ekonomiczności”. Kierunek ten rozwija się poprzez realizację prac w następujących zagadnieniach szczegółowych: podwyższanie własności stopów miedzi w procesach metalurgicznych, analiza procesów wyciskania metali na zimno, obróbka elementów maszyn metodami obróbki wykańczającego skrawania, nagniatania oraz cięcia gładkiego, badania nad zwiększaniem trwałości i niezawodności elementów maszyn, podniesienie wskaźników eksploatacji i technologii ich elementów, diagnozowanie stanu technicznego pojazdów samochodowych, badanie nad ulepszaniem technologii wykonywania form odlewniczych.

Badania realizowano w ramach Programu Rządowego PR-2 „Optymalne wykorzystanie zasobów i rozwój produkcji wyrobów z miedzi i jej stopów”, oraz w ramach międzyresortowego problemu podstawowego Nr 20 pt. „Podstawy krystalizacji i modyfikacji stopów odlewniczych” obejmują trzy zasadnicze kierunki:

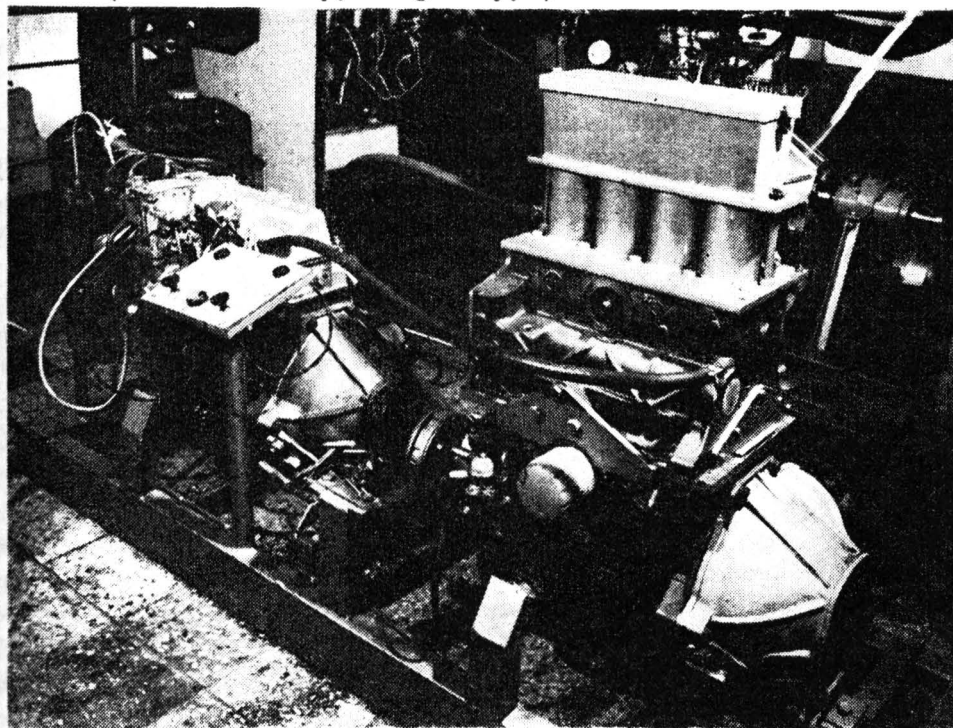
Pierwszy to studia nad opracowaniem na bazie węglika wapnia wysoko aktywnych środków do osadowego odtleniania miedzi i jej stopów. Zastosowanie tych środków w warunkach laboratoryjnych umożliwia uzyskanie miedzi beztlenowej wysokiej przewodności elektrycznej.

Drugi kierunek obejmuje próby aktywizowania żużli rafinacyjnych dla stopów miedzi przy użyciu technicznego karbidu z dodatkami upłynniającymi. Żużle tego typu zabezpieczają wysoką jakość stopów w wyniku

skutecznego oczyszczania od wtrąceń niemetalicznych, odtleniania i ochrony przed nasyceniem stopu wodorem.

Ostatni kierunek badań obejmuje próby wyjaśnienia mechanizmu modyfikacji metali na przykładzie miedzi i jej stopów oraz opracowania modyfikowań kompleksowych, które wywierają korzystny wpływ na strukturę i własności mechaniczne oraz plastyczne stopów miedzi.

Prace prowadzi się też w ramach problemu węzłowego 05.1. a koordynatorem tych prac jest Instytut Obróbki Plastycznej w Poznaniu. Opracowano w nich parametry technologiczne wyciskania współbieżnego wyrobów drążonych z metali nieżelaznych. Końcowym efektem tych prac ma być kompleksowo opracowany problem wyciskania współbieżnego wyrobów drążonych, wdrożenie wyników w ZZPM Zastal, oraz praktyczne wskazówki (zalecenia) dla przemysłu. Ponadto w zakresie wyciskania prowadzone są prace nad wyciskaniem wyrobów bimetalowych (problem węzłowy 08.1 (2—8)). Badania prowadzone są w oparciu o własne oryginalne rozwiązanie, które pozwala na kształtowanie w jednej operacji co najmniej dwóch różnych metali ze spajaniem ich na zimno. Praca ma duże znaczenie nie tylko poznawcze ale użytkitarne podobnie jak prace nad optymalizacją doboru materiału na tuleje cylindrów ze względu na obrabialność (obróbka skrawająco-nagniatająca).

STANOWISKO DO BADANIA SILNIKÓW

Od roku 1977 prowadzone są w Instytucie prace badawcze nad implantatami chirurgicznymi do leczenia skrzywień kręgosłupa u dzieci i młodzieży. Dotychczas skonstruowano, wykonano oraz przebadano rozpórki chirurgiczne do prostowania kręgosłupa. Wyniki badań zostały wdrożone w Wojewódzkim Zespole Rehabilitacyjnym w Świebodzinie oraz kilku klinikach w kraju. Obecnie prowadzone są badania nad dalszym oprzyrządowaniem do leczenia skoliozy i kyfotycznych skrzywień kręgosłupa.

Z ciekawszych prac wspomnieć warto też „Badania wpływu elementów konstrukcyjnych silnika Fiat 125p na zużycie oleju” — realizowane na zlecenie Instytutu Lotnictwa w ramach problemu węzłowego 05.6.09. Opracowano metodykę pomiaru ubytku oleju, oraz przeprowadzono badania wpływu szeregu wariantów rozwiązań konstrukcyjnych pierścieni tłokowych na wartość powyższego ubytku. Opracowano specjalną procedurę prowadzenia pomiarów i statystycznego opracowania ich rezultatów, pozwalającą na zawężenie przedziału ufności dla wyznaczonej wartości ubytku oleju. Uzyskane wyniki badań pozwoliły na dobór rozwiązania o optymalnych parametrach pierścieni tłokowych. Rozwiązanie zostało wdrożone do produkcji w Fabryce Samochodów Osobowych. Opracowano też kryteria oceny i metody projektowania powłok ochronnych o wymaganych własnościach.

W latach 1977/78 realizowano w Instytucie 50 tematów w ramach badań własnych w tym 20 w zakresie badań podstawowych.

W latach 1977/78 realizowano 15 zleceń w ramach umów na kwotę ogólną 3,5 mln zł, w tym: w Instytucie pracowano nad problemem rządowym PR-2 pt. „Opracowanie technologii wytwarzania stopów Cu-Cr, Cu-Sn, Cu-Zn, o podwyższonych własnościach przy zastosowaniu węgla wapnia o charakterze rafinatora” i problemami węzłowymi: 05.1 „Wyciskanie wyrobów drążonych”, „Wyciskanie bimetalu z jednoczesnym spajaniem na zimno”, „Ustalenie warunków dokładnego wykrawania na prasach „Hydro-mat”, „Badania nad konstrukcją oraz technologią implantatów do korekcji skrzywień kręgosłupa”, „Badania w zakresie technologii obróbki gładkościowo-wzmacniającej żeliw w aspekcie zwiększania odporności elementów maszyn na zużycie ścierne oraz wytrzymałość kontaktowo-zmęczeniową”.

W roku 1978/79 zrealizowano szereg zleceń na kwotę ogólną 5 mld zł. Kontynuowano 1 problem rządowy i 5 koordynowanych oraz przyjęto do realizacji następne problemy węzłowe: — 05.1/2 „Badanie nad obróbką cieplno-mechaniczną niskotemperaturową oraz opracowanie metod badawczych ilościowej oceny struktury” i „Badanie w zakresie technologii obróbki gładkościowo-wzmacniającej żeliw w aspekcie zwiększenia odporności elementów maszyn na zużycie ścierne oraz wytrzymałość kontaktowo-zmęczeniową”.

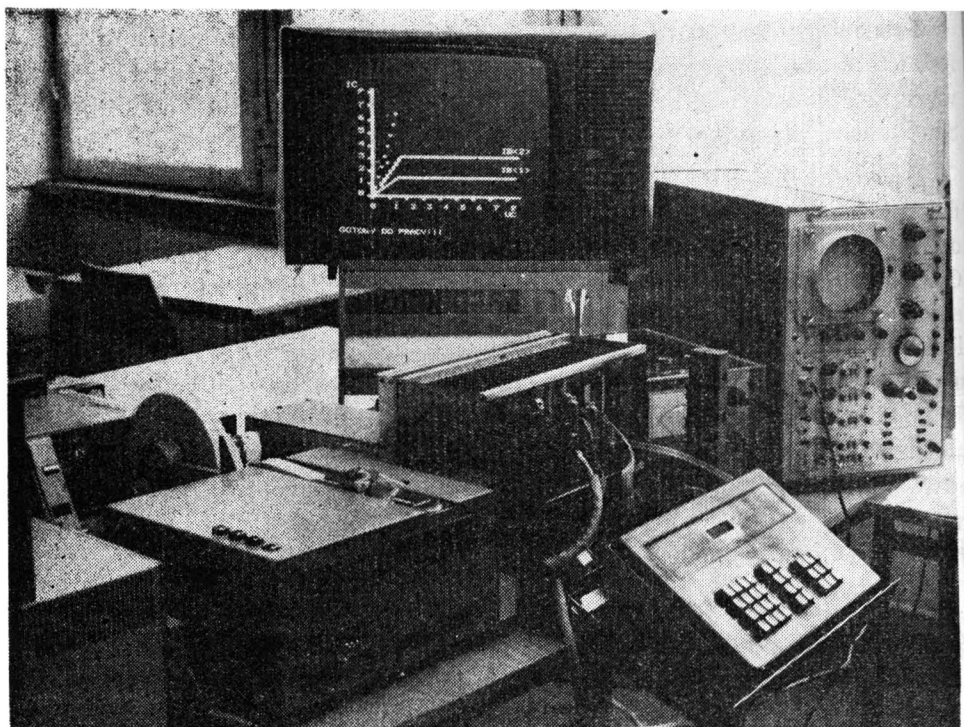
Pracownicy Instytutu Budowy Maszyn brali czynny udział w 67 konferencjach naukowych (w tym 7 zagranicznych). Za swą działalność zostali wyróżnieni 1 nagrodą indywidualną, 2 nagrodami zespołowymi Ministra Szkolnictwa Wyższego i Techniki.

Pracownicy Instytutu udzielają się bardzo aktywnie w towarzystwach naukowych i naukowo-technicznych, na terenie naszego regionu. Samodzielni pracownicy naukowci działają czynnie w PAN oraz jego Poznańskim Oddziale. Instytut organizował między innymi następujące konferencje naukowe: I, II, III Ogólnopolską Konferencję Naukowo-Techniczną, Tribologiczną pod patronatem PAN, Międzynarodową na temat zastosowań urządzeń technicznych, IV Ogólnopolską Konferencję Naukowo-Techniczną, Tribologiczną pod patronatem PAN, Konferencję Naukowo-Szkoleniową „KONES 79”.

Poważny jest dorobek naukowy Instytutu. W 1977/78 r. przygotowano np. 53 artykuły, w tym 1 zagraniczny, 70 referatów na konferencje, w tym 7 zagranicznych, 59 opracowań dla przemysłu i 4 skrypty.

W 1978/79 r. dorobek zamknął się 32 artykułami (w tym 2 zagranicznymi), 42 referatami na konferencje, 40 opracowaniami dla przemysłu i 2 skryptami.

W latach 1977—1980 Instytut uzyskał 30 patentów, w tym 3 zagraniczne oraz 40 zgłoszeń patentowych. Do ciekawszych należały: „Sposób wykrawania dokładnego blach oraz urządzeń do stosowania tego sposobu” i „Sposób rafinowania metali oraz urządzenie do stosowania tego sposobu”. Instytut jest dobrze zaopatrzony w aparaturę. Ważniejsze urządzenia to między innymi: dyfraktometr rentgenowski TUR M61, mikroskop elektro-nowy, mikroskop optyczny z automatycznym analizatorem obrazu typ „EPIGUANT”, piec elektronowy WP-10/25 (OBR Elektroniki Próżniowej we Wrocławiu). W zakresie współpracy naukowej z zagranicą wspólne badania obejmują następujące tematy: w ramach problemu węzłowego 05.10: „Wpływ struktury żeliwa i staliwa na własności cieplne przy tarcu suchym w ośrodku erozyjnym”, „Obróbka cieplna i plastyczna stali i żeliwa” (Odpowiedzialni: doc. dr inż. Ireneusz Dzwonnik i doc. dr inż. Antal Kisfaludy), „Programowanie obrabiarek sterowanych numerycznie”, „Badanie charakterystyk elementów układów regulacyjnych” (odpowiedzialni: doc. dr inż. Kazimierz Kostyra i adj. mgr inż. Attila Bencsik), „Badanie własności zmęczeniowych stali i żeliw przy obciążeniu par kinematycznych obrotowych” (odpowiedzialni: doc. dr inż. Stanisław Laber i prof. dr inż. Tiber Marton). Współpraca w zakresie udziału w organizowanych w 1979 r. konferencjach naukowo-technicznych obejmowała dwóch pracowników naukowych WST im. Banki Donat w konferencji naukowej pt. „Tendencje rozwojowe w Budowie Maszyn”, która odbyła się we wrześniu w Wyż-

szej Szkole Inżynierskiej w Zielonej Górze. Główne osiągnięcia naukowe Instytutu jak dotąd to między innymi: opracowanie oryginalnej technologii filtracji stopów lutowniczych, opracowanie technologii kształtowania bimetalu na elementy części maszyn, Badania nad technologią regeneracji ogniw gąsiennicowych przez odkształcenia objętościowe na zimno, opracowanie oryginalnej metody i konstrukcji dystraktorów do korekcji skrzywień kręgosłupa, optymalizacja materiału na tuleje cylindrów hydraulicznych przez ustalenie na drodze doświadczalnej parametrów obróbki skrawająco-nagniatającej, opracowanie oryginalnej metody rafinowania, odtleniania, odsiarczania miedzi i jej stopów, opracowanie oryginalnej metody pomiaru zużycia oleju w silnikach spalinowych, opracowanie i opatentowanie w kraju i za granicą metody wytwarzania powłok ochronnych na formy wilgotne eliminującej pył węglowy z masy formierskiej.

INSTYTUT ELEKTROTECHNIKI

Instytut Elektrotechniki powołany został zarządzeniem Ministra dnia 1 października 1965 r. Od roku akademickiego 1973/74 kształci zgodnie z ujednoliconymi programami nauczania magistrów inżynierów elektryków.

DYDAKTYKA

Proces kształcenia w Instytucie obejmuje gruntowne przygotowanie teoretyczne ogólne i kierunkowe zgodnie z najnowszymi koncepcjami dydaktycznymi. W ramach kierunku elektrotechnika instytut kształci absolwentów w dwóch specjalnościach:

- automatyka i metrologia elektryczna,
- przetwarzanie i użytkowanie energii elektrycznej.

Mając na uwadze zabezpieczenie potrzeb kadrowych regionu i gospodarki narodowej w ramach obu specjalności prowadzone są w końcowym etapie nauczania specjalizacje. Realizowane one są poprzez seminaria specjalizacyjne i dyplomowe oraz prace przejściowe i dyplomowe. I tak, dla specjalności „automatyka i metrologia elektryczna”: układy i systemy pomiarowe, układy i systemy sterowania. Specjalność „przetwarzanie i użytkowanie energii elektrycznej” ma natomiast specjalizacje: układy elektromaszynowe, urządzenia elektryczne i elektroenergetyka przemysłowa.

Po zamknięciu cyklu kształcenia magistrów inżynierów elektryków, na podstawie uzyskanych doświadczeń i w celu lepszego wyprofilowania sylwetki absolwenta, w roku akademickim 1978/79 za zgodą Ministerstwa Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki wprowadzono do programów nauczania studiów dziennych szereg korekt polegających na: synchronizacji programów nauczania w zakresie przedmiotów kierunkowych i specjalnościowych oraz zmianie profilu specjalności przetwarzanie i użytkowanie energii elektrycznej z metrologicznego na eksploatacyjno-ruchowy.

Przedmiotem stałej troski i ciągłej pracy wszystkich nauczycieli akademickich jest doskonalenie i modernizacja szczegółowych programów nauczania polegająca przede wszystkim na: określeniu aktualnych szczegółowych treści w ramach każdego przedmiotu i korelacji treści między rodzajami zajęć w ramach przedmiotu oraz między przedmiotami pokrewnymi. Instytut zgodnie z ujednoliconymi programami nauczania kształci magistrów inżynierów elektryków na studiach dziennych i inżynierów elektryków na studiach dla pracujących. Mając na uwadze stałe podnoszenie kwalifikacji kadr inżynierskich w roku 1977 opracowano programy nauczania — magisterskie dla studentów pracujących. Według tych programów prowadzi się proces kształcenia od roku akademickiego 1977/78. Stan ilościowy studentów na poszczególnych formach studiów podano w tabeli 1. Wypadkowy współczynnik sprawności liczony od 1965 wynosi 88%.

STUDENCI I ABSOLWENCI

Tabela 1

KIERUNEK — ELEKTROTECHNIKA

Rok akadem.	Studia dzienne	Studia dla pracujących			Razem	Absolwenci		
		wieczorowe	zaoczne	mgr II stopnia		w roku	studia dzienne	studia dla prac.
1965/66	45	30	—	—	77	—	—	—
1966/67	123	86	—	—	209	—	—	—
1967/68	187	108	23	—	318	—	—	—
1968/69	250	127	50	—	427	1969	34	—
1969/70	247	171	81	—	499	1970	53	19
1970/71	223	144	100	—	467	1971	44	17
1971/72	233	152	121	—	506	1972	52	34
1972/73	239	157	145	—	541	1973	53	20
1973/74	256	141	217	—	615	1974	53	52
1974/75	254	111	269	—	634	1975	30	41
1975/76	292	92	309	—	693	1976	65	47
1976/77	288	44	315	—	647	1977	7	58
1977/78	328	17	316	56	717	1978	42	71
1978/79	313	1	248	51	613	1979	53	42
1979/80	267	—	233	15	515			

W tabeli 2 podano ilości studentów na poszczególnych specjalnościach.

Tabela 2

Specjalność	1976/77	1977/78	1978/79	1979/80
automatyka i metrologia elektr.	180	230	239	229
przetw. i użytkow. energii elektr.	195	287	235	211
elektrotechnika przemysłowa	272	150	95	70

W 15-letniej historii procesu dydaktyczno-wychowawczego Instytutu było wielu studentów wybitnie zdolnych, świetnych organizatorów życia studenckiego. Do nich należy między innymi zaliczyć: inż. Zygmunta Jan-kowskiego, inż. Jerzego Korzeniowskiego, inż. Alicję Umińską, inż. Mieczysława Szałaja.

Obciążenie dydaktyczne w instytucie od czterech lat kształtuje się na poziomie 11 tys. godzin rocznie. Obecnie instytut zatrudnia 47 nauczycieli akademickich, w tym 19 ze stopniem doktora nauk technicznych. Podana liczba nauczycieli akademickich zabezpiecza w pełni prawidłową realizację procesu dydaktycznego. Rozwój kadry dydaktycznej instytutu od 5 lat ma jednoznaczny charakter rozwoju jakościowego, o czym świadczy liczba zrealizowanych prac doktorskich i habilitacyjnych. O dynamice rozwoju jakościowego może świadczyć fakt, że 10 osób realizuje prace doktorskie, w tym na studiach krajowych 4 i na zagranicznych 6.

Struktura instytutu jest skorelowana ze specjalizacjami, ponieważ instytut ma cztery zakłady dydaktyczne i do każdego z nich jest przyporządkowana specjalizacja:

- zakład automatyki i elektroniki — układy i systemy sterowania,
- zakład metrologii i elektrotechniki — układy i systemy pomiarowe,
- zakład maszyn i napędu elektrycznego — układy elektromaszynowe,
- zakład elektroenergetyki przemysłowej — elektroenergetyczne układy i systemy pomiarowe.

Proces kształcenia magistrów inżynierów elektryków i inżynierów elektryków oparty jest w dużym stopniu o zajęcia laboratoryjne. Instytut posiada 22 podstawowe laboratoria o dobrym stanie wyposażenia, które zgrupowane są w 5 pracowniach dydaktyczno-naukowych: automatyki, metrologii elektrycznej, elektrotechniki i elektroniki, maszyn i napędu elektrycznego, elektroenergetyki przemysłowej. Każde laboratorium dydaktyczne ma 16 lub więcej ćwiczeń, które są w sposób ciągły doskonałe i modernizowane.

Jednym z zasadniczych celów jest pełne zabezpieczenie pomocy dydaktycznych, a przede wszystkim książek i skryptów do poszczególnych form zajęć dydaktycznych. W dużym stopniu dydaktyka w instytucie opiera się na pozycjach literaturowych ogólnie dostępnych. Wiele podręczników i skryptów zostało wydanych lub jest w opracowaniu. Wydano między innymi:

Elektrotechnika cz. 1 i 2 — Bolesław Lenart, Zielona Góra, 1976.

Laboratorium wysokich napięć — Alojzy Jaracz, Zielona Góra, 1976.

Przedmiotem stałej troski Rady Naukowo-Dydaktycznej i wszystkich pracowników jest doskonalenie form i metod kształcenia, zwłaszcza na studiach dla pracujących. Dąży się wspólnie z Działem Nowoczesnych Technik Nauczania do wprowadzenia intensywnych metod kształcenia. Dział grona wyróżniających się dydaktyków instytutu należy między innymi za liczyć doc. dr inż. H. Maćkowiaka, doc. dr inż. B. Lenarta, dr inż. M. Jeleniewicza, mgr inż. A. Jaracza.

Praktyki stanowią w procesie dydaktycznym bardzo ważny element wykształcenia magistra inżyniera i są w każdym przypadku traktowane jako jednoznaczna umowa ze studentem o konkretne dzieło. Przed rozpoczęciem procesu nauczania studenci mają 4-tygodniową praktykę robotniczą. Po pierwszym roku jest również 4-tygodniowa praktyka typu elektro mechanicznego, w kolejności po II roku jest także 4-tygodniowa praktyka typu elektrycznego. Następnie charakter 6-tygodniowej praktyki po III roku jest związany ze specjalnością. Ostatnią praktyką jest 6-tygodniowa praktyka specjalizacyjna dotycząca wykonywanej pracy dyplomowej.

Prace dyplomowe w instytucie są w większości tematycznie związane z problemami wynikającymi z praktyki zawodowej w szerokim słowa pojęciu. Bardzo dużo jest prac wykonywanych bezpośrednio na zapotrzebowanie gospodarki narodowej, zwłaszcza przez studentów pracujących. Temat oraz zakres każdej pracy dyplomowej jest szczegółowo analizowany na zebraniu zakładowym, a następnie podlega analizie i zatwierdzeniu przez Radę Naukowo-Dydaktyczną. Wiele prac dyplomowych wykonywanych w instytucie było wyróżnionych i uzyskiwało wysoką ocenę w Turynie Młodych Mistrzów Techniki na szczeblu uczelni, województwa i kraju. Przykładem może być II miejsce w kraju w TMMT za pracę pt. „Napęd trzeparki typu AL-15” uzyskane w 1975 r. przez inż. J. Kwiatkowskiego.

W kształtowaniu wysokiego poziomu procesu dydaktycznego jest bardzo wiele zasług nauczycieli akademickich z innych ośrodków naukowych. Na szczególne wyróżnienie zasługują: prof. dr inż. F. Andrzejewski, prof. dr inż. M. Banach, prof. dr inż. A. Jellonek, prof. dr hab. inż. Z. Karkowski, prof. dr hab. M. Piekarski, prof. A. Metal oraz doc. dr inż. M. Buczyłko, doc. dr inż. Wł. Kędzior, doc. dr inż. H. Mońka i doc. dr inż. H. Szymański.

Należy również stwierdzić, że w kształtowanie oblicza specjalizacji mają duży wkład zakłady przemysłowe regionu i kraju, a w szczególności tacy ich przedstawiciele jak: dyr. A. Antoń, dyr. J. Margowski, dyr. K. Skalski, dyr. Z. Twardoń i dyr. Wł. Wieczorek.

Do szczególnych osiągnięć dydaktycznych instytutu należy między innymi: wykształcenie na studiach dziennych w trybie indywidualnym 20 studentów, uzyskiwanie wysokich lokat przez grupy studenckie w konkursie kopernikańskim. Jako przykład może służyć grupa dr inż. Rudolfa Sandeckiego w 1976 r., dobra, w niektórych przypadkach wyróżniająca się praca kół naukowych, przykładem czego może być koło elektrotechniki kierowane przez mgr inż. J. Hołowińskiego, które w roku 1977 opracowało skrypt pt. „Maszynowa analiza obwodów elektrycznych”.

Dydaktyka instytutu uzyskała wielokrotnie wysoką ocenę Komisji Elektrotechniki Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego i Techniki.

PRACA WYCHOWAWCZA

Od początku istnienia Wydziału Elektrycznego a następnie Instytutu Elektrotechniki jego kierownictwo przykładło wiele starań dla stworzenia właściwej atmosfery i rangi procesowi wychowawczemu widząc w nim jedno z podstawowych zadań Szkoły Wyższej. W skład kierownictwa Wydziału wchodziło w większości doświadczeni pedagodzy. Pozwoliło to na jasne i spójne określenia następujących celów wychowawczych: kształtowanie sylwetki człowieka oddanego sprawie Ojczyzny i socjalizmu, uczciwego, odpowiedzialnego za słowa i czyny. Form realizacji tak określonych celów szukano zwłaszcza w tworzeniu atmosfery partnerstwa w stosunkach nauczyciel—student.

Wertując protokoły z posiedzeń Kolegium Dziekańskiego czy Rad Wydziału dostrzec można, że problematyka wychowawcza była często podnoszona. Prawie zawsze też udział w posiedzeniach brali przedstawiciele studentów. Do aktywistów należeli: S. Kraszek, J. Bużkiewicz, W. Klinoński, M. Derwis, P. Pudłowski, R. Blum, C. Szczepaniak, W. Roźnowski, T. Wójtowicz, S. Piontek, R. Rzepecki, St. Jeziorecki, J. Sidło, T. Grams, A. Umińska, J. Krzemieniewski, W. Sankiewicz, St. Zaleski. Głos ich w dyskusji zawsze był brany pod uwagę.

Szczególną rolę spełniali przedstawiciele studentów podczas prac Rady Naukowo-Dydaktycznej. Przy ich udziale odbywało się typowanie opiekunów grup działania, opiekunów lat, układanie harmonogramu semestru, harmonogramu sesji, ustalania kryteriów zaliczeń, typowanie studentów do wyróżnień i nagród, przydział pomocy materialnej i zasiłków losowych,

rozpatrywanie spraw dyscyplinarnych studentów. Formuła partnerstwo i współzarządzanie pozwoliła uzyskać efekty wychowawcze uwidaczniające się np. w malejącej liczbie spraw dyscyplinarnych, poprawie stylu życia studentów w DS-e, dyscyplinie dydaktycznej.

Pracy opiekunów grup i lat wiele uwagi poświęcała zarówno Rada Instytutowa jak i kierownictwo wydziału. Wylanianio ich spośród nauczycieli cieszących się zaufaniem studentów. Wymienić tu można: dr P. Chocianowski, dr inż. R. Branickiego, doc. dr inż. B. Lenarta, mgr inż. K. Bem-bena, mgr inż. J. Hołowińskiego, dr inż. W. Kujanka, dr inż. M. Zmysłonego, mgr inż. K. Kondka, dr inż. H. Leszczyńską, dr inż. M. Adamskiego. Swoim zaangażowaniem, postawą, pomocą tworzyli klimat dobrej nauki, dobrze rozumianej koleżeńskości i czynnego udziału w życiu wydziału. Jako przykład służyć może tu wysoka ranga Konkursu Kopernikańskiego, w którym dwukrotnie: w roku 1972 grupa 42 (starosta grupy Alicja Umińska, opiekun grupy dr inż. Rudolf Sandecki) i w roku 1970 grupa 42 (starosta Z. Zychowski, opiekun dr inż. Marian Adamski) zdobyły I miejsce w Uczelni, wysokie lokaty zajmowane corocznie w Turnieju Wiedzy Politycznej POLITYKUS czy też podjęcie inicjatywy zorganizowania Tygodnia Kultury Studenckiej pn. BACHANALIA, których w pierwszych latach (1973, 1974, 1975) dyrektorem był nasz student, dziś absolwent inż. Marek Pilarczyk.

Do zwyczaju weszło opracowanie przez grupę planu pracy często zawierającego analizę wyników nauczania, tworzenia kół pomocy koleżeńskiej, działalność na rzecz Instytutu i Uczelni, wspólnie podejmowanie wniosków dotyczących pomocy materialnej, wyjazdów zagranicznych, rozkładu sesji, oceny pracy RI SZSP, oceny postaw członków grupy. Do szczególnie wysoko ocenianych inicjatyw zaliczyć tu można umieszczenie w planie pracy grupy starań o uzyskanie praw rekomendacji w szeregi partii.

Dobrej atmosferze pracy wychowawczej w instytucie sprzyja duże zaangażowanie znacznej części kadry instytutu w pracy politycznej, związkowej, naukowej Uczelni i środowiska. Wymienić tu można działalność doc. dr inż. Henryka Maćkowiaka w organizacji życia naukowego studentów, doc. dr inż. A. Wysockiego w życiu instytutu i LTN, doc. dr inż. W. Żarnowskiego w KU PZPR i w organizacji życia dydaktyczno-wychowawczego w instytucie, pracach Zarządu Głównego SEP, dr inż. M. Zmysłonego i dr inż. Fr. Wernera, w działalności Zarządu Oddziału SEP, doc. dr inż. B. Lenarta, dr inż. M. Jeleniewicza w PTE Teoret., dr inż. R. Sandeckiego w KU PZPR, dr inż. M. Adamskiego w RO ZNP, dr inż. W. Kujanka i mgr inż. K. Kondka w KOR LOK, mgr inż. J. Hołowińskiego w AKJ Raculka, dr inż. Zb. Wolańskiego w Automobilklubie przy SSP „Grono”.

Organizacja partyjna, kierownictwo instytutu zawsze stawiało przed całą kadrą nauczającą, szczególnie zaś przed opiekunami grup wyraźnie określone cele społeczno-polityczne. Zasadniczymi celami było kształtowanie u studentów postaw patriotycznych płynących ze świadomości osiągnięć socjalistycznej Ojczyzny, internacjonalizmu oraz zaangażowanej, twórczej i odpowiedzialnej postawy obywatelskiej. Realizacja wymienionych celów przybierała różne formy. Tytułem przykładu można tu wymienić popularyzowanie osiągnięć kulturalnych i gospodarczych ZSRR poprzez pogadanki i konkursy, udział w dniach Gagarina, turnieju znajomości j. rosyjskiego, wycieczki do zakładów pracy (Elektrownie: Turów, Dychów, Pątnów, Porąbka, Skawina, Huta Miedzi w Głogowie, Huta im Lenina) poprzedzone przygotowaną przez grupę prezentacją.

Obok rozwijania aktywności w grupach działania studenci naszego instytutu zaznaczyli swą obecność również w Uczelni czy w środowisku. Działaczami RU SZSP byli A. Umińska, D. Piontek, J. Krzemieniewski, J. Szreffel, R. Nenycz, E. Lewczak, St. Zaleski, W. Sankiewicz, K. Żółciak, w Radzie Mieszkańców DS I R. Bronisz — inicjator nowego oblicza samorządności DS-ów; L. Borys, M. Zamiara; w Uczelnianym Sądzie Koleżeńskim — Michał Mazurkiewicz, w KUAZS J. Jasiński, w Akademickim Klubie krótkofalowców — T. Danielak, w Akademickim Klubie Wędkarskim — R. Gadomski, w Studio Radiowym „Śrubka” — W. Pietkiewicz, A. Hryszkiewicz, w Uczelnianej Organizacji ZMS St. Haniewicz, W. Mieczulski, W. Rożnowski.

Dużo inicjatywy wykazała RI SZSP oraz samorządy grup działania w podejmowaniu prac społecznie użytecznych realizując hasło: „Wychowanie przez pracę”. Brano udział w tworzeniu Klubu „U Jana”, Klubu Środowiskowego, AKJ „Raculka”, w budowie DS II i DS III, w budowie budynku mechanicznego i pawilonu dla Instytutu Budownictwa i Inżynierii Środowiska, w czynach partyjnych, czynie XXXV-lecia PRL.

Początki rozwoju studenckiego ruchu naukowego datują się na rok 1971 kiedy to dorobek Koła Naukowego Elektryków działającego pod kierunkiem dr inż. R. Branickiego, zostaje zaprezentowany na Konferencji Studenckiej w Częstochowie, gdzie wygłoszono dwa referaty. Dynamiczny rozwój studenckiego ruchu naukowego zaczął się jednak w maju 1974 r., kiedy to mgr inż. Jan Hołowiński a później mgr inż. Maciej Galant tworzą nowe Koło Naukowe Elektryków. Dorobek tego koła był znaczny: skrypt pt. „Maszynowa analiza liniowych obwodów elektrycznych”, 3 referaty wygłoszone podczas I MSSN i 2 referaty wygłoszone na Sympozjum Studenckim w TH Ilmenau. Godnym podkreślenia jest fakt, że ówcześni członkowie tego koła: E. Michta, A. Pieczyński, J. Szajna, Z. Mazurkiewicz a dziś asystenci i uczestnicy studiów dokto-

ranekich nadal biorą aktywny udział w tym ruchu już jako opiekunowie studenckich prac naukowych. Następne lata przynoszą dalsze publikacje: II MSSN — 3 i III MSSN — 3. Kontynuuje pracę Koło Automatyki pod kierunkiem dr inż. M. Adamskiego i mgr inż. E. Michty (corocznie 10—12 studentów) organizując obóz naukowy poświęcony problemom układów cyfrowych oraz pracuje Koło Maszyn i Napędu grupujące pod kierunkiem dr inż. Zb. Wolańskiego 5 studentów.

Przedstawione efekty pracy wychowawczej są wynikiem ciągłej troski OOP PZPR, instancji związkowej, kierownictwa instytutu i kadry. Wzajemny szacunek i zrozumienie, osobisty przykład wychowawczy, poważna interwencja w przypadkach konfliktowych oraz zdobywanie przez młodych pracowników kwalifikacji pedagogiczno-wychowawczych na Asystenckim Studium przygotowawczym czy też Studium Pedagogiczno-Ideologicznym stanowią o powodzeniu pracy wychowawczej.

Warto również wspomnieć o działalności na polu kultury. Oprócz wymienionego już znaczącego udziału w tworzeniu zrzebów Bachanalii z inicjatywy naszych studentów powstał Klub „U Jana”. W roku 1970 ówczesne grupy 24 i 25 w ramach pracy w kole TPPR przygotowała dwa programy „Przy Samowarze” z poezją Jesienina, Majakowskiego, Wozniesieńskiego, Jewtuszenki, piosenkami Wysockiego, Rożdżiestwieńskiego, i Okudźawy. Znaczący udział mieli w programie A. Umińska, A. Rozental, D. Mikołajewska, Zb. Adamczak, B. Springer, L. Woźniak.

Obecnie podjęta została ciekawa impreza Dni Instytutu Elektrotechniki, w której obok prezentacji dorobku naukowego wiele miejsca zajmuje rozrywka, piosenka, skecz.

Ważne miejsce w życiu Instytutu spełnia kultura fizyczna. Można pochwalić się wieloma sukcesami odnoszonymi przez naszych studentów wśród których są: wicemistrz Polski w strzelaniu — Zb. Fedyczak; K. Salasewicz, R. Sobczak, J. Jasiński — członkowie zespołu Akademickiego Mistrza Polski w Piłce Nożnej 1979; St. Zaleski — członek zespołu Akademickiego Mistrza Polski w Koszykówce; K. Piotrowski — członek kadry narodowej w szybownictwie; I. Demut — członek kadry narodowej w skokach spadochronowych. W roku 1978 Instytutowy Zespół Piłki Nożnej zajął I miejsce w Turnieju Uczelni w czym dużą zasługę położył trener drużyny mgr J. W. Pawłowski.

NAUKA I WSPÓŁPRACA Z GOSPODARKĄ NARODOWĄ ORAZ KONTAKTY Z ZAGRANICĄ

W pierwszych latach naszego istnienia Instytut Elektrotechniki zatrudniał jednego własnego docenta i kilku młodych magistrów inżynierów. Korzystano więc z pomocy kadrowej Politechniki Wrocławskiej.

W 1968/69 r. było już trzech własnych docentów, czterech dojeżdżających a nadto 12 wykładowców (w tym część ze stopniem doktora) oraz 13 asystentów. Aby przyspieszyć rozwój naukowy młodej kadry utworzono w 1970 r. studium doktoranckie. Aktualny stan kadry naukowej obrazuje tabela 3.

Tabela 3

Tytuł, stanowisko	Stan na dzień 31.12. 1979 r.	Uwagi
Docenci	8	w tym 9 osób na studiach doktoranckich
Adiunkci	13	
Starsi wykładowcy i wykładowcy	6	
Starsi asystenci	18(9)	
Asystenci	12	
Razem nauczycieli akadem.	57(48)	
Pracownicy inżyniersko- techniczni	15	
Pracownicy administracyjni	4	
Robotnicy	2	
R a z e m:	78(69)	

Strukturę składu personalnego z wyższym wykształceniem przedstawiono w tab. 4.

Tabela 4

Specjalność	Liczba pracown. ogółem	Docenci	Doktorzy
Technologia, konstrukcja budowa i oprogramowa- nie węzłów i sieci mikro- informatyki	13	2	4
Metrologia elektryczna	16	2	4
Energoelektronika i napę- dy elektryczne	11	3	3
Elektroenergetyka przemy- słowa	8	1	4
R a z e m:	48	8	15

Pracami naukowymi w wyżej wymienionych dyscyplinach kierują: doc. dr hab. inż. Ferdynand Wagner, doc. dr inż. Antoni Wysocki, doc. dr inż. Tadeusz Chamerski, doc. dr inż. Henryk Lemisiewicz. Z tabeli wynika, że większość pracowników stanowią automatycy i metrologzy, którzy zajmują się identyfikacją procesów produkcyjnych, pomiarem wielkości fizycznych występujących w tych procesach oraz automatyzacją tychże procesów. Z tej krótkiej analizy wynika, że zarówno teraz jak i w przyszłości Instytut nie może i nie chce zajmować się wszystkimi zagadnieniami tkwiącymi w haśle „Elektryka” i pozostanie czynny w dziedzinach, które opanował najlepiej, i w których ma dobrą pozycję naukową w kraju i za granicą.

Prace naukowo-badawcze prowadzone są w trybie prac umownych i bezumownych w kierunkach dyscyplin naukowych uprawianych w Instytucie. Wynikiem tej działalności są opracowania dla przemysłu wykazane w tabeli 3 poz. 4 w ilości 520. W ramach prac naukowo-badawczych umownych, wykonuje się w roku bieżącym 12 tematów:

- generator sygnałów pseudolosowych,
- korelator szerokopasmowy,
- laserowy zestaw do pomiarów drgań elektrowni wodnych,
- projekt programatora elektronicznego,
- model układu sprzęgającego między komputerem „Mera-400” a Plotterem,
- wybrane fragmenty systemu mikroprocesorowego,
- miary i wzorce symetrii,
- optymalizacja wrażliwościowa układów elektronicznych,
- sterowanie wózka golfowego typu „MELEX”,
- charakterystyki refleksyjne krajowych nawierzchni drogowych,
- badania wysokonapięciowe elektrofonu EF-6,
- ekspozycja urządzeń energetycznych w państwowych gospodarstwach rolnych regionu zielonogórskiego.

Tematy wymienione pod pozycjami 3, 6 i 10 wykonywane są jako problemy rządowe, natomiast wymienione pod pozycjami 1, 2, 5, 7, 8 jako problemy resortowe.

W ramach prac naukowo-badawczych bezumownych prowadzone są następujące tematy (obok nazwiska kierowników):

- automatyka cyfrowa, wykorzystanie mikroprocesorów do procesów sterowania — doc. dr hab. inż. Ferdynand Wagner,
- konstrukcja i eksploatacja mikromaszyn elektrycznych — doc. dr inż. Wiesław Żarnowski,
- dynamika napędu przemysłowego — doc. dr inż. Zdzisław Drozdowski,
- teoria obwodów elektrycznych — doc. dr inż. Bolesław Lenart,

- teoria i urządzenia pomiarowe miernictwa precyzyjnego i przemysłowego — doc. dr inż. Antoni Wysocki,
- problemy eksploatacji urządzeń elektrycznych — doc. dr inż. Henryk Lemisiewicz.

Instytut organizuje różne konferencje naukowe oraz sympozja. Wszystkie dotychczasowe konferencje miały zasięg międzynarodowy, natomiast sympozja organizowane były w skali krajowej. W konferencjach brali udział przedstawiciele ZSRR, NRD, WRL oraz Austrii. Materiały konferencyjne wydrukowano w specjalnych wydawnictwach i w Zeszytach Naukowych.

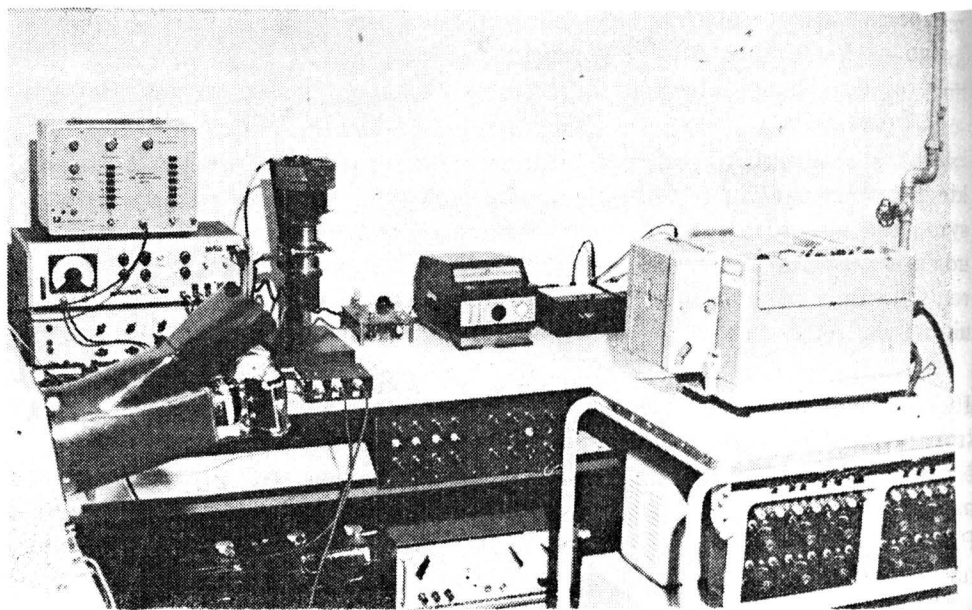
Ważniejsze konferencje to m. in.: Konferencja jubileuszowa z okazji 10-lecia WSIInż. 1975 r. Sprzęgła elektromagnetyczne w napędach elektrycznych, 1977 r. Mikroprocesory i mikrokomputery. I Sympozjum 1977 r. Napęd dyskretny, 1978 r. Mikroprocesory w dydaktyce i procesach przemysłowych, 1979 r. Sympozjum Komisji Nauk Cybernetycznych Oddziału PAN w Poznaniu, 1979 r. Pracownicy Instytutu brali czynny udział w wielu konferencjach krajowych i zagranicznych, co znajduje swoje odbicie w liczbie referatów opracowanych przez nauczycieli Instytutu (tabela 3). Dorobek publikacyjny pracowników Instytutu obrazują dane zawarte w tabeli 5.

Tabela 5.

Lp.	Rodzaj publikacji	Ilość	Uwagi
1.	Książki, skrypty, monografie	21	4 monografie 8 książek 9 skryptów
2.	Artykuły	456	w tym 45 w prasie zagranicznej
3.	Referaty	325	
4.	Opracowania niepublikowane (sprawozdania z badań)	520	

Ważniejsze publikacje to między innymi:

Bolesław Lenart	— „Prostowniki stabilizowane”, „Stabilizacja napięcia” — książka.
Ferdynand Wagner	— „Projektowanie urządzeń cyfrowych” — książka.
Zdzisław Drozdowski	— „Sprzęgła elektromagnetyczne w napędach przemysłowych” — monografia.
Henryk Lemisiewicz	— „Metoda obwodów tensorowych i jej zastosowanie w systemach elektroenergetycznych” — monografia.

STANOWISKO DO BADANIA SILNIKÓW SKOKOWYCH

Instytut Elektrotechniki od chwili powstania zgłosił w Urzędzie Patentowym 21 projektów wynalazczych, na które dotychczas udzielono 12 patentów. Do ciekawszych rozwiązań należą:

— „Miernik czasów niejednoczesności komutacji wielostykowych” — patent nr 97827.

Jest to prosty układ mierzący maksymalny czas niejednoczesności zamykania zestyków i przeznaczony jest w pierwszym rzędzie do regulacji ustawiania zestyków wyłączników i przekaźników.

— „Sposób sterowania silnikiem skokowym oraz układ do sterowania” — patent tymczasowy nr 95253.

Wynalazek umożliwia zwiększenie maksymalnej częstotliwości pracy silnika skokowego, zwiększenie napędu w wyższych częstotliwościach oraz kształtowanie charakterystyki jego rezonansu własnego.

Wypożyczenie Instytutu w środki materialne obrazuje tabela 6.

Tabela 6

Lp.	Specjalność dyscyplina	Wartość środków materialnych (10 ⁶ zł)
1.	Technologia, konstrukcje, budowa i oprogramowanie stanowisk, węzłów sieci mikroinformatyki	12
2.	Metrologia elektryczna	10
3.	Energoelektronika i napędy elektryczne	10
4.	Elektroenergetyka przemysłowa	8

Należy podkreślić, że Instytut dysponuje unikalną aparaturą krajową i zagraniczną, zabezpieczającą realizację prac naukowo-badawczych w ramach podanych tematów. Wśród unikalnej aparatury znajdują się m.in.:

- kompresator „MERA” kl. 0,02, z układem regulacji prądu i napięcia do legalizacji przyrządów pomiarowych,
- eksperymentalne stanowisko do badań własności refleksyjnych powierzchni,
- stanowisko hamowni silników elektrycznych typu przemysłowego (prod. CSSR) z pomiarem momentu do zdejmowania charakterystyk mechanicznych i badania parametrów znamionowych (do 300 obr./min. i 5 kGm),
- zespół maszynowo-aparaturowy do pomiarów charakterystyk i parametrów sprzęgieł elektromechanicznych,
- stanowisko holograficzne do pomiaru wielkości nieelektrycznych,
- stanowisko badawcze do pomiaru podstawowych wielkości układów napędowych,
- urządzenia pomiarowe do automatycznego pomiaru i rejestracji parametrów łączeniowych przekładników elektromechanicznych,
- zestaw aparatury firmy Bruel-Kjaer do pomiaru rejestracji i analizy parametrów drgań,
- maszyny analogowe i iteracyjne typu MEDA,
- korelatory cyfrowe, rejestratory sygnałów stochastycznych,
- minikomputery (MERA 303).

W ostatnich latach Instytut wydatkuje na uzupełnienie i odtwarzanie swojego majątku w skali rocznej kwotę 500 — 600 tys. zł.

Współpraca z zagranicą opiera się głównie na dwóch rodzajach kontaktów. Pierwszy z nich to kształcenie kadry w ośrodkach zagranicznych poprzez staże naukowe i aspirantury według miejsc przyznanych przez Ministerstwo Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki. Drugi rodzaj kontaktów to bezpośrednia współpraca Instytutu z uczelniami partnerskimi za granicą, do których należą:

Moskiewski Instytut Energetyczny (od 1972 r.),
Politechnika w Ilmenau (od 1974 r.),
Wyższa Szkoła Inżynierii w Budapeszcie (od 1975 r.).

Współpraca z powyższymi instytucjami obejmuje: kształcenie kadry, wspólne opracowywanie tematów naukowych, wymianę pracowników dydaktycznych z cyklami wykładów.

Tematy będące przedmiotem wspólnych opracowań to np.:

Tabela 7

Uczelnia partnerska	Temat współpracy	Kierownicy tematów
Moskiewski Instytut Energetyczny	Aparaty pomiarowe i ich elementy	prof. Zajcew doc. Wysocki
Moskiewski Instytut Energetyczny	Dyskretny napęd elektryczny	prof. Iwobotienko doc. W. Zarnowski
Politechnika w Ilmenau	Zastosowanie mikroprocesorów w procesach przemysłowych	prof. Liebach doc. F. Wagner
Politechnika w Ilmenau	Zastosowanie mikromaszyn elektrycznych w układach sterowniczych	prof. Kalenbach doc. W. Zarnowski
WSIE im. Kando Kalman	Zastosowanie sprzęgieł elektromagnetycznych w układach napędowych	prof. Kuti doc. Z. Drozdowski

Oprócz ożywionych kontaktów zagranicznych Instytut prowadzi ściśle współpracę z ośrodkami naukowymi zakładami przemysłowymi w kraju. Nieocenioną pomoc w pierwszych latach funkcjonowania Instytutu udzieliła nam Politechnika Wrocławska i Politechnika Poznańska. Wielu cennymi radami i wskazówkami służyli: prof. Andrzej Jelonek, prof. M. Karwowski, prof. Andrzej Kordecki, prof. Jan Trojak i prof. Feliks Andrzejewski z Politechniki Wrocławskiej oraz prof. Artur Metal i prof. Zbigniew Barach z Politechniki Poznańskiej.

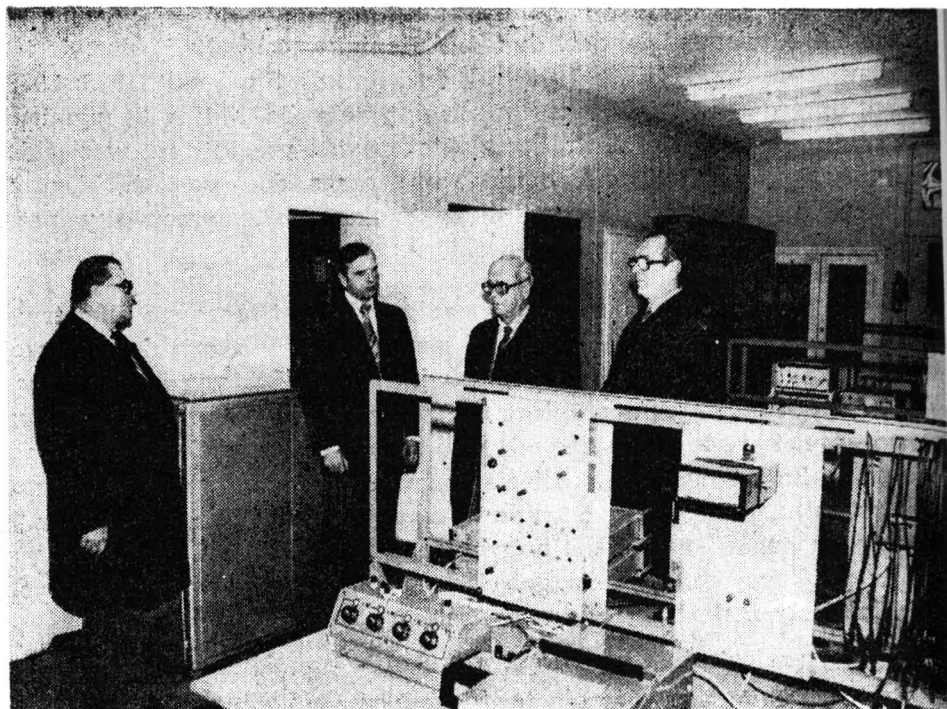
Duży wkład w organizację laboratoriów, ułożenie programów nauczania i prowadzeniu dydaktyki mieli: prof. Zdzisław Karkowski, prof. Artur Metal, doc. Henryk Mońka, doc. Władysław Kędzior oraz doc. Henryk Markiewicz. Z okazji jubileuszu z uznaniem i wdzięcznością wspominamy tych, którzy nam pomogli w organizowaniu Instytutu.

Dużą pomoc materialną i moralną uzyskał Instytut od regionalnych i krajowych Zakładów Przemysłowych, szczególnie od tych, z którymi zawarto porozumienia o współpracy, a mianowicie: Zjednoczenie Przemysłu Automatyki i Aparatury Pomiarowej „MERA” Warszawa, Lubuskie Zakłady Aparatów Elektrycznych „LUMEL” Zielona Góra, Wielkopolska Fabryka Maszyn Elektrycznych w Poznaniu. Udzielona pomoc pozwoliła nam okrzepnąć organizacyjnie, stworzyć liczący się w kraju i za granicą ośrodek naukowy oraz spłacać zaciągnięte długi w postaci opracowań rozwiązujących problemy teoretyczne i praktyczne, za rozwiązanie których szereg osób uzyskało nagrody Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego

i Techniki, a mianowicie: doc. dr inż. Antoni Wysocki (1969), doc. dr inż. Wiesław Żarnowski (1973; 1978), dr inż. Rudolf Sandecki (1973; 1978). Szereg opracowań zostało wdrożonych w przemyśle. Można tu wymienić przykładowo: „System mierników elektrycznych, pracujących w ciężkich warunkach klimatycznych”, opracowany przez doc. dr inż. Henryka Maćkowiaka, czy „Typoszeręg silników skokowych”, opracowany przez zespół doc. dr inż. Wiesława Żarnowskiego.

Kształtowanie i rozwój instytucji naukowych jest procesem długotrwałym a osiągnięcia o dużej doniosłości naukowej wymagają koncentracji wysokokwalifikowanej kadry i odpowiednich środków, wyrobienia nawyków pracy naukowej oraz długiego terminowania w tym zawodzie. W rozpatrywanym okresie stworzono warunki do prowadzenia efektywnej pracy naukowej. Za szczególne osiągnięcia można uważać zorganizowanie i rozwój Instytutu, który ma zdeterminowany profil, kształci kadrę inżynierską o wysokich kwalifikacjach dla potrzeb regionu i kraju, ma poważny dorobek w publikacjach, duże osiągnięcia w pracach naukowo-badawczych, które znalazły materialny wyraz w następujących rozwiązaniach:

- Prototyp rejestratora i generatora sygnałów pseudolosowych.
- Prototyp hamulca dynamometrycznego do badań silników wycieraczek.
- Prototyp stanowiska badawczego do badania silników małej mocy.
- Prototyp stanowiska do badania dynamicznego elektronicznych regulatorów napięcia.
- Model tyrystorowego falownika ($f=300$ Hz) dla badania transformatorów małej mocy.
- Stanowisko do badania statycznych i dynamicznych parametrów tyrystorów mocy.
- Sumator sygnałów elektrycznych z miernikiem cienkowarstwowym.
- Przetwornik wartości skutecznej o termistorach pośrednio p — grzewanych.
- Algorytm symulacji cyfrowej procesu wytłaczania tworzyw sztucznych.
- Metoda określania impedancji w zakresie wysokich częstotliwości rezystorów, potencjometrów, cewek indukcyjnych, rezystorów drukowanych i układów RC.
- Elektroniczne urządzenia symulacyjne do modelowania parametrów elementów biernych (R, L, C).
- Prototyp sprzęgła indukcyjnego asynchronizowanego: 0,8 kW budowy zamkniętej (model oraz projekt konstrukcyjny i wyniki pomiarów).
- Projekty konstrukcyjne i charakterystyki sprzęgieł indukcyjnych asynchronicznych o mocach: 3, 5 kW, 5 kW, 7 kW i 320 kW.

LABORATORIUM UKŁADÓW I SYSTEMÓW POMIAROWYCH

- Prototyp silnika skokowego $M = 160 \text{ Gcm}$; $f : 700 \text{ Hz}$.
- Prototyp stanowiska do pomiaru momentu obrotowego z wykorzystaniem holografii.
- Urządzenie do pomiaru niejednoczesności łączenia styków łączników wielobiegunowych.
- Metody badań i sposoby ograniczania przepięć łączeniowych cewek napędowych przekaźników elektromechanicznych.
- Projekt wstępny urządzenia do automatycznej kontroli wybranych parametrów przekaźników elektromechanicznych.

INSTYTUT MATEMATYKI I FIZYKI

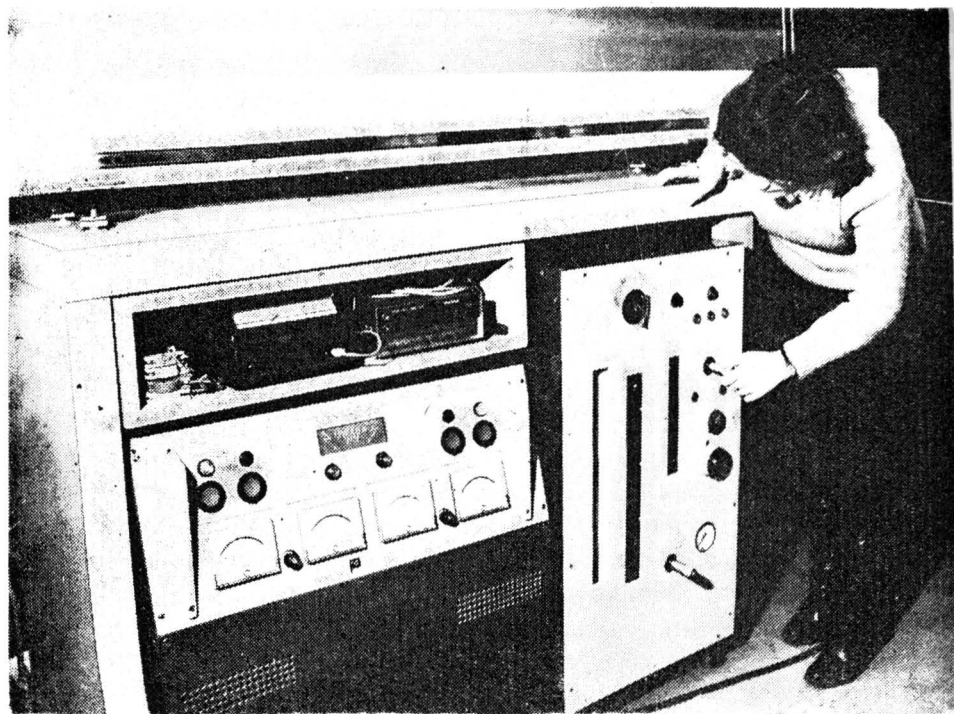
Z chwilą powołania Uczelni ukształtował się Zespół Matematyki, Fizyki Chemii kierowany przez mgr Ludwika Cendrowskiego. W 1966 r. powołano do życia trzy odrębne zespoły: matematyki (kier. mgr L. Cendrowski), fizyki (kier. mgr P. Chocianowski), oraz chemii i materiałoznawstwa (kier. dr K. Grodzicki). W 1976 r. zatrudniały one łącznie 16 osób, z których cztery zdobyły stopień doktorski.

Do 1973 r. każdy zespół włączony był organizacyjnie do innego wydziału Uczelni. Jesienią 1973 r. siły zostały połączone — powstało Międzywydziałowe Studium Matematyki, Fizyki i Chemii przekształcone rok później w Instytut liczący w 1974/75 r. ponad 30 pracowników, w tym 11 ze stopniem doktora.

Dynamicznie rosnąca w okresie ostatnich pięciu lat rola nauk matematyczno-fizycznych w kształceniu inżynierów stała się motorem dalszego ilościowego i jakościowego rozwoju Instytutu Matematyki i Fizyki Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Zielonej Górze.

W okresie od października 1975 roku do września 1979 roku kadra naukowo-dydaktyczna instytutu wzrosła o dalszych dziesięciu nauczycieli. Wyraźnej poprawie uległa struktura zatrudnienia. W lutym 1978 roku po raz pierwszy w historii Uczelni jednemu z pracowników instytutu Rada Państwa nadała tytuł profesora nadzwyczajnego nauk matematycznych. W okresie od września 1975 r. do czerwca 1979 r. zatrudniono w Instytucie czterech nauczycieli akademickich ze stopniem naukowym doktora (Michał Wyskup, Aleksander Mazur, Henryk Dymaczewski, Danuta Dymaczewska), a ponadto dwóch pracowników instytutu zakończyło przewody doktorskie (Jan Straburzyński, Bazyli Serafin). Wpłynęło to na ukształtowanie następującej struktury zatrudnienia nauczycieli akademickich instytutu: 1 profesor, 3 docentów, 8 adiunktów, 3 wykładowców i st. wykładowców oraz 19 asystentów i st. asystentów. W trosce o dalszy jakościowy rozwój nauczycieli akademickich Instytut Matematyki i Fizyki w okresie minionych

pięciu lat w poszczególnych zakładach prowadzono systematycznie seminaria naukowe o charakterze seminariów doktoranckich. Dwa z nich uzyskały charakter środowiskowych spotkań naukowych. O niewątpliwej efektywności tej formy kształcenia środowiskowego świadczą uzyskane w tym okresie wyniki w postaci pięciu zakończonych przewodów doktorskich przez uczestników tych spotkań (Jan Straburzyński, Krystyna Grytczuk, Marian Dawidowski, Bazyli Serafin, Teresa Janiak) oraz trzech wszczętych przewodów (Róża Dąbrowska, Elżbieta Łuczak-Kumorek, Maria Kwaśnik). Łącznie w Instytucie Matematyki i Fizyki sześciu nauzczyieli posiada otwarte przewody doktorskie, których zakończenie przewidziane jest w okresie do końca 1981 roku. Jednymi z ważniejszych form kształcenia zapewniającego właściwy rozwój naukowy kadry instytutu są krajowe i zagraniczne staże naukowe oraz czynne uczestnictwo w krajowych i zagranicznych konferencjach naukowych. W okresie od października 1979 czterech pracowników instytutu odbyło krajowe staże naukowe, a pięciu staże zagraniczne (ZSRR, Włochy, Anglia). W okresie tym 6 pracowników brało udział w 17 konferencjach naukowych zagranicznych (Anglia, Szwecja, Czechosłowacja, Finlandia, NRD) oraz 13 pracowników w konferencjach krajowych o charakterze międzynarodowym. Wyrazem

PRACOWNIA LASEROWA

POSIEDZENIE PRACOWNIKÓW INSTYTUTU MATEMATYKI I FIZYKI

uznania dla środowisk naukowych reprezentowanych przez Instytut Matematyki i Fizyki jest współdział instytutu w organizowaniu na terenie Zielonej Góry ogólnopolskich i międzynarodowych konferencji naukowych. W czerwcu 1976 r. Zakład Matematyki był współorganizatorem Walnego Zgromadzenia i XII Sesji Naukowej Polskiego Towarzystwa Matematycznego, zaś we wrześniu tego roku był współorganizatorem Międzynarodowego Sympozjum z Analizy Kombinatorycznej.

Całokształt działalności naukowo-badawczej instytutu koncentruje się wokół sześciu głównych kierunków:

- równania różniczkowo-funkcyjne,
- teoria optymalnego sterowania,
- teoria grafów i hipergrafów,
- niektóre własności elektretów, ferroelektryków i cienkowarstwowych ferrytów,
- modle pyłu okołogwiazdowego,
- spektroskopia laserowa.

Rezultaty prowadzonych w Instytucie badań opublikowane zostały w postaci artykułów naukowych w czasopismach krajowych i zagranicznych

o charakterze międzynarodowym. Ponadto uzyskano szereg patentów. Obok działalności naukowej wynikającej z planu badań własnych instytut prowadzi od 1975 r. działalność naukowo-badawczą na zamówienie jednostek gospodarki uspołecznionej. W okresie od października 1975 r. do września 1979 r. instytut prowadził łącznie 9 wieloletowych tematów badawczych dla następujących zlecniodawców: Zielonogórska Fabryka Zgrzeblarek, Wojewódzki Zarząd Inwestycji Miejskich w Zielonej Górze, Okręgowe Przedsiębiorstwo Geodezyjno-Kartograficzne w Zielonej Górze, Spółdzielnia Pracy ELEKTRO-METAL w Żarach. Efektem siedmiu zakończonych tematów są opracowania niepublikowane, publikacje i patenty. Troszcą o stały wzrost poziomu naukowego pracowników naukowo-dydaktycznych Instytutu Matematyki i Fizyki towarzyszy systematyczna praca nad doskonaleniem form i metod ich pracy dydaktycznej. Od 1975 roku w instytucie prowadzone są okresowe seminaria poświęcone prezentacji współczesnych osiągnięć dydaktyki szkoły wyższej. Ciągłe doskonalenie szczegółowych programów nauczania, bezpośrednie kontakty młodszych pracowników z pracownikami doświadczonymi wpływają na bardziej efektywną pracę dydaktyczną.

INSTYTUT NAUK SPOŁECZNYCH I EKONOMICZNYCH

Wraz z powstaniem Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Zielonej Górze utworzone zostało Studium Nauk Społeczno-Politycznych, którego organizatorem i pierwszym kierownikiem był ówczesny doktor, a obecnie profesor nauk politycznych Hieronim Szczegóło.

W 1966 r. Studium, jako jedno z pierwszych w Polsce, wprowadziło do uczelni technicznej przedmiot „podstawy nauk politycznych”. Wykładano nadto ekonomię polityczną (dr M. Frąckowiak, a potem mgr J. Mendyk i dr M. Eckert) i filozofię marksistowską (mgr H. Samujło).

W okresie tym pracownicy Studium uczestniczyli bardzo aktywnie we wszystkich pracach związanych z budowaniem młodej Uczelni, współtworzyli jednostki dydaktyczno-naukowe, organizacje społeczne i polityczne, angażowali się w pracę ideowo-wychowawczą wśród studentów, prowadzili badania nad regionem, jego historią, gospodarką, życiem społeczno-politycznym. Dr H. Szczegóło (od 1968 r. docent) był w latach 1965—1968 pełnomocnikiem rektora d/s nauczania, a w latach 1965—1970 także I sekretarzem KU PZPR. Później odpowiedzialną funkcję I sekretarza pełnili kolejno inni pracownicy Studium: doc. dr B. Ratuś (1970—1971), doc. dr M. Eckert (1971—1972), dr H. Samujło (1972—1977, dr S. Rymaszewski pozostawał członkiem Prezydium Rady Zakładowej ZNP nieprzerwanie od 1967 roku, a doc. dr M. Pannert był prezesem RZ w latach 1973—1977.

Wraz z rozwojem Uczelni wzrastała kadra naukowo-dydaktyczna Studium. W 1969 r. pracę podjęli: doc. dr B. Ratuś (filozofia), dr M. Pannert i mgr T. Engel (nauki ekonomiczne), dr A. Gallus (nauka o pracy), mgr Z. Szczegółowa, dr M. Skarbek i mgr H. Stępień (nauki polityczne).

W 1970 roku doc. dr H. Szczegóło i doc. dr B. Ratuś przeszli na kierownicze stanowiska do organizującej się Wyższej Szkoły Pedagogicznej. Kierownictwo Studium objął doc. dr M. Eckert. W latach 1971—1974 w Studium podjęli pracę następni koledzy: mgr J. Bryczkowska, dr E.

Hładkiewicz i dr K. Kaszyński (filozofia), mgr I. Seiler i dr H. Drzewiński (nauki ekonomiczne), mgr inż. J. Stankiewicz (socjologia), mgr K. Postrzelona i mgr A. Nyk (nauki polityczne).

Zorganizowane zostaje Studium Pedagogiczne dla studentów III i IV roku, którego ukończenie pozwalało uzyskać dyplom upoważniający do pracy nauczycielskiej w szkolnictwie zawodowym, powstaje także pracownia psychotechniczna (mgr T. Wobalis) i biblioteka.

W 1974 r. Studium przekształcone zostaje w Instytut Nauk Społecznych i Ekonomicznych o trzech zakładach: nauk ekonomicznych, nauk politycznych i nauk o pracy. Sprawnie funkcjonuje sekretariat i biblioteka (mgr L. Pastwa).

W pierwszych latach działalność naukowa pracowników Instytutu koncentrowała się wokół zagadnień regionalnych, związana była ściśle z planami Lubuskiego Towarzystwa Naukowego, ze zdobywaniem stopni naukowych. Historią najnowszą, polityką gospodarczą, społeczną i oświatową zajmowali się H. Szczegół, M. Eckert, B. Ratuś, Z. Szczegółowa, J. Mendiak, T. Engel. Później podjęto prace naukowo-badawcze nad problemami organizacji i zarządzania przemysłem i szkolnictwem (H. Drzewiński, T. Engel), nad ekonomicznymi, socjologicznymi i ergonomicznymi problemami pracy (M. Pannert, A. Gallus, J. Stankiewicz), monografiami historyczno-ekonomicznymi przemysłu spożywczego (M. Eckert, H. Drzewiński) oraz problemami industrializacji ziem polskich (M. Eckert). Pracownicy Instytutu aktywnie współuczestniczyli we wdrażaniu i upowszechnianiu na terenie regionu zielonogórskiego metody analizy wartości, dwaj z nich uzyskali za tę działalność zespołową nagrodę techniczną NOT w 1974 r. (M. Pannert, T. Engel). Zainteresowania innych kolegów skupiały się na międzynarodowych stosunkach prawnych i gospodarczych (H. Samujłło, K. Postrzelona-Dyba), postawach światopoglądowych młodzieży (B. Ratuś, J. Bryczkowska), kształtowaniu się kolektywów pracowniczych w przemyśle (J. Stankiewicz). Wyniki badań prezentowano na konferencjach krajowych i międzynarodowych. Instytut uzyskał też własny „Zeszyt naukowy”, w którym publikowano roczny dorobek badawczy pracowników.

Rok 1974 był rokiem ważnym w historii zespołu nie tylko dlatego, że ukształtowana została zasadnicza struktura i że powstał Instytut Nauk Społecznych i Ekonomicznych, lecz także dlatego, że rozpoczęto kształcenie inżynierów w zakresie organizacji i zarządzania przemysłem. Opracowane zostały plany i programy studiów dla pracujących a wiele wysiłku w ich przygotowanie włożył zespół pod kierunkiem doc. dr M. Pannerta. W 1974 roku rozpoczęto w Instytucie kształcenie studentów. Procesowi temu towarzyszył wzrost organizacyjny nowo ukształtowanego Zakładu Organi-

zacji i Zarządzania, w którym obok doświadczonych wykładowców podjęli pracę w następnych latach absolwenci tego kierunku z innych uczelni — mgr E. Nenycz, mgr inż. J. Wróbel (z Politechniki w Ilmenau w NRD), mgr inż. M. Fic i mgr inż. D. Fic (z Instytutu Organizacji Przemysłu Maszynowego w Moskwie).

Wraz z uruchomieniem kształcenia w zakresie organizacji i zarządzania przemysłem sekretariat Instytutu obarczony został funkcjami dziekanatu (A. Majchrzak). W 1975 roku po przejściu doc. dr hab. M. Eckerta do pracy w WSP obowiązki dyrektora Instytutu przejął doc. dr H. Samujło, funkcję zastępcy dyrektora pełnił nadal doc. dr M. Pannert, kierownikiem Zakładu Organizacji i Zarządzania Przemysłem został dr S. Rymaszewski. Zajęcia w niepełnym wymiarze prowadzili też doc. M. Eckert, dr E. Hładkiewicz, dr M. Kopij i dr M. Majchrzak z Politechniki Poznańskiej.

W latach 1976—1978 opracowane zostały i wdrożone nowe programy filozofii oraz podstaw nauk politycznych. Po raz pierwszy zaczęto wykładać te dyscypliny na studiach dla pracujących. Zespół powiększył się o nowych specjalistów: doc. dr Wł. Siemieniuka z ZSRR (Mińsk), który podjął w 1977 roku wykłady z podstaw marksistowskiej filozofii, dr R. Przeworskiego (ukończył studia w CSSR), który objął ekonomię polityczną, mgr K. Majtę (nauki ekonomiczne), mgr A. Jelonek (nauki polityczne) i mgr L. Gołdykę (socjologia).

Od 1975 roku Instytut zajął się bliżej ekonomicznymi problemami funkcjonowania zakładów przemysłowych (badania w Hucie Głogów). Nawiązano współpracę naukową z katedrami nauk społecznych Instytutu Technologicznego Przemysłu Lekkiego w Witebsku, Politechniki w Ilmenau i Wyższej Szkoły Elektrotechnicznej w Budapeszcie. W kwietniu 1977 r. w ramach „Dni Nauki i Techniki Radzieckiej” została zorganizowana konferencja na temat „Ideowe i organizacyjne problemy kształtowania socjalistycznych kolektywów pracowniczych w przemyśle”, w której wzięli udział między innymi przedstawiciele ośrodków naukowych krajowych i zagranicznych.

We wrześniu 1977 r., wspólnie z PTE i przy udziale naukowców z NRD przeprowadzono w Gubinie konferencję nt. „Problemów doskonalenia jakości wyrobów”, a w 1978 r., także wspólnie z Oddziałem Wojewódzkim PTE zorganizowano konferencję nt. „Rolniczych i ekonomicznych aspektów gospodarki żywnościowej na Środkowym Nadodrzu”. Materiały z tych trzech konferencji opublikowały wydawnictwa uczelniane.

W 1975 r. prowadzony jest w Instytucie temat badawczy „Kształtowanie socjalistycznego stosunku do pracy u studentów poprzez praktyki produkcyjne”. Badania te koordynowane są z programem Uniwersytetu im. Ło-

monosowa w Moskwie, a ściśle z tematem „Komunistyczne wychowanie studentów”.

Wyniki prac podejmowanych w Instytucie prezentowane były w kraju i za granicą między innymi w Budapeszcie (H. Samujłło) i Ilmenau (H. Samujłło, M. Pannert, J. Stankiewicz).

Wraz z nową kadencją obowiązki dyrektora Instytutu objął w 1978 r. prof. dr hab. Marian Eckert. Pracę podjęli dalsi nauczyciele akademicki: mgr inż. J. Robak i mgr inż. W. Perczak (organizacja i zarządzanie przemysłem), mgr M. Łapanowski (nauki polityczne), mgr W. Padkański (filozofia) oraz pracownicy inżynieryjno-techniczni: mgr J. Szarlata (Zakład Organizacji i Zarządzania Przemysłem) i mgr R. Więckowski (Studium Kultury Współczesnej). W 1979 r. zajęcia podjął doc. dr hab. K. Rogaliński (organizacja i zarządzanie przemysłem) a w 1980 dr A. Czarkowski (sociologia).

W latach 1978—1980 pracownicy Instytutu zakończyli szereg poważnych badań. Przekazali gospodarce między innymi opracowania: „Środki i drogi przekształcania grup pracowniczych w socjalistyczne kolektywy w Hucie Głogów”, „Warunki rozwoju działalności kulturalno-wychowawczej w osiedlach mieszkaniowych” (współpraca z UAM w Poznaniu), „Przemysł cukrowniczy w Polsce” (współpraca z UAM w Poznaniu), „Monografia ZZPM im. M. Nowotki „Zastal” w Zielonej Górze (współpraca z WSP w Zielonej Górze). Do druku oddano dwa Zeszyty Naukowe (nr 57 i nr 60) oraz dwie książki. Artykuły pracowników naukowych Instytutu ukazują się między innymi w takich czasopismach jak: *Studia Historiae Oeconomicae*, *Rocznik Lubuski*, *Przegląd Lubuski*, *Zielonogórskie Zeszyty Muzealne*, *Problemy Studenckiego Ruchu Naukowego*, *Wissenschaftliche Zeitschrift der T. H. Ilmenau* itp. Dorobek naukowy Instytutu prezentowano w 1979 r. podczas wystawy „Wyższa Szkoła Inżynierska Gospodarce Narodowej”.

Od 1978 r. prace naukowe w Instytucie skoncentrowano na temacie kompleksowym i interdyscyplinarnym: „Społeczne, ekonomiczne i organizacyjne problemy doskonalenia pracy w przemyśle”. „W ramach tego tematu podjęte zostały badania w ZZPM „Zastal” w Zielonej Górze oraz rozpoczęto przygotowanie polsko-niemieckiej monografii poświęconej technicznemu i społecznym warunkom doskonalenia pracy w przemyśle (współpraca z Politechniką w Ilmenau). Nadal kontynuowane są badania nad problemami komunistycznego wychowania studentów i kształtowaniem się socjalistycznych kolektywów pracowniczych (współpraca z Politechniką w Ilmenau i Instytutem Technologicznym Przemysłu Lekkiego w Witebsku). Nawiązana została też współpraca z Wyższą Szkołą Budownictwa w Cottbus w zakresie społecznych czynników intensyfikacji pracy.

W 1979 r. Instytut, wspólnie z TNOiK-em zorganizował ogólnokrajową konferencję w Żaganiu nt. „Społecznych, prawnych i organizacyjnych aspektów wdrażania innowacji w zakresie ochrony pracy”. Referaty wygłosili: prof. M. Eckert, doc. M. Pannert, dr H. Drzewiński, dr J. Stankiewicz, mgr E. Nenycz. Dorobek konferencji opublikowano w specjalnym wydawnictwie.

Żywa była wymiana naukowa z innymi ośrodkami w kraju. Pracownicy Instytutu występowali z referatami i wykładami w Komisjach PAN, na Uniwersytecie Warszawskim, Śląskim i Poznańskim, w Politechnikach w Budapeszcie i Ilmenau oraz gościli u siebie z referatami między innymi: prof. W. Radzikowskiego, W. Kieżuna, J. Topolskiego, A. Zawiaślaka, E. Voigt i G. Voigta, G. Holle, J. Żarnowskiego, Cz. Mojsiewicza.

W piętnastym roku swego istnienia Instytut zatrudnia 26 osób, w tym: jednego profesora, czterech docentów (w tym jednego habilitowanego), pięciu doktorów (w tym jednego w niepełnym wymiarze), jednego wykładowcę, dwunastu asystentów i st. asystentów (w tym trzech na stacjonarnych studiach doktoranckich w ZSRR i NRD) oraz trzech pracowników administracyjnych i naukowo-technicznych.

Wysoko zaawansowane są dwie prace habilitacyjne i trzy doktorskie. Wszyscy młodzi pracownicy naukowcy mają sprecyzowane tematy prac doktorskich oraz swych opiekunów naukowych.

Przy Instytucie działa Studium Kultury Współczesnej organizujące zajęcia obowiązkowe dla wszystkich studentów Wyższej Szkoły Inżynierskiej w zakresie kultury współczesnej oraz fakultety do wyboru prowadzone przez wybitnych zielonogórskich twórców. Instytut sprawuje też opiekę nad Kołem Naukowym Politologów. Przez cały czas pracownicy Instytutu pomagają młodzieży studenckiej w działalności społeczno-politycznej, między innymi przez współorganizowanie Turnieju Wiedzy Politycznej „Politykus”. Począwszy od 1973 r., kiedy to student WSIInż. Z. Sanocki zdobył w tym turnieju I miejsce w kraju, młodzież WSIInż. zajmowała wysokie pozycje w eliminacjach środowiskowych i w finałach ogólnopolskich.

Instytut obejmuje swą działalnością dydaktyczną całą Uczelnię, prowadzi zajęcia z filozofii i socjologii, podstaw nauk politycznych i ekonomii politycznej. Nadto kształci własnych studentów na kierunku „organizacja i zarządzanie przemysłem”. W latach 1978—1979 w Instytucie wydano ogółem 111 dyplomów inżynierskich. Prace dyplomantów Instytutu powiązane były ściśle z przemysłem regionu. W przeważającej liczbie były to projekty usprawnień, przynoszące gospodarce narodowej wymierne efekty. Z zakładów pracy napłynęło do Instytutu szereg listów informujących o wdrożeniach i wyliczających korzyści płynące z zastosowań.

Kadra naukowo-dydaktyczna Instytutu od lat spełnia szereg odpowiedzialnych funkcji w życiu społeczno-gospodarczym, politycznym i kulturalnym Zielonej Góry i województwa, szczególnie w: lektoratach KW PZPR i Wieczorowych Uniwersytetach Marksizmu-Leninizmu, Towarzystwie Krzewienia Kultury Świeckiej, Towarzystwie Wiedzy Powszechnej, Towarzystwie Naukowej Organizacji i Kierowania, Polskim Towarzystwie Ekonomicznym, Lubuskim Towarzystwie Kultury, Radzie WSS „Społem” i Lubuskim Towarzystwie Naukowym. Instytut reprezentowany jest także poza granicami województwa, między innymi w Instytucie Zachodnim w Poznaniu, Radzie Naukowej TWP w Warszawie itd.

Na terenie Uczelni kadra Instytutu działa w: KU PZPR i Oddziałowej Organizacji Partyjnej, Radzie Zakładowej ZNP, Ośrodku Pracy Ideowo-Politycznej, Poddyplomowym Studium Kształcenia Ideologiczno-Pedagogicznego Młodej Kadry, Kole Młodych Pracowników Nauki, Klubie „Szarotka” i inne.

Ze względu na szczególny charakter dyscyplin naukowych reprezentowanych przez pracowników Instytutu starają się oni o pełną i efektywną aktywność na wszystkich trzech polach działania nauczyciela akademickiego — w nauce, dydaktyce i wychowaniu.

STUDENCI I ABSOLWENCI

KIERUNEK — ORGANIZACJA I ZARZĄDZANIE PRZEMYSŁEM

Rok akadem.	Studia dzienne	Studia dla pracujących			Razem	Absolwenci		
		wieczorowe	zaoczne	mgr II st.		w roku	studia dzienne	studia dla prac.
1974/75	—	—	65	—	65	—	—	—
1975/76	—	—	144	—	144	—	—	—
1976/77	—	27	192	—	219	1977	—	7
1977/78	—	25	208	—	233	1978	—	37
1978/79	—	24	202	—	226	1979	—	67
1979/80	—	23	148	—	171	—	—	—

STUDIUM PRAKTYCZNEJ NAUKI JĘZYKÓW OBCYCH

Gdy powstała Uczelnia w 1965 r. zaczęto wyposażać od podstaw Studium Praktycznej Nauki Języków Obcych w różny sprzęt (magnetofony, płyty, taśmy), który był przekazany przez zakłady pracy. Pierwszymi etatowymi pracownikami tego zakładu byli: mgr Regina Orzełek i mgr Józef Kłyszewicz. Język obcy obowiązywał wtedy na studiach dziennych przez 4 semestry (jeden język do wyboru) i na studiach zaocznych (również jeden język do wyboru). Już wówczas postawiono sobie za jedno z naczelných zadań: nauczanie języków obcych przy pomocy najnowocześniejszego sprzętu oraz najlepszych metod.

W roku 1967 zainstalowano pierwsze laboratorium językowe w Uczelni. Nagrania taśmowe materiału dydaktycznego, przede wszystkim z języka angielskiego wykonano w Polskim Radio w Zielonej Górze. W roku 1975 zainstalowano następne laboratorium językowe firmy Tesla, a w 1977 r. trzecie laboratorium tej samej firmy.

W roku akademickim 1973/74 stworzono Studio Nagrań Językowych oraz wyposażono je w sprzęt. Z wartościowszego sprzętu znajdującego się w Studium należy wymienić: mikser UMT — 6b, nowoczesne magnetofony ZK—240.

Z najważniejszych nagrań, które są w studio, należy wymienić: „Guten Tag — Berlin”, „Deutsch fur Ausländer”, „Język niemiecki dla zaawansowanych”, „Alexander”, „Listen and Learn”, „Candlin”, „Kurs 901”.

Obecnie Studium zatrudnia 14 pracowników dydaktycznych, lektorów, wykładowców i starszych wykładowców oraz technika do obsługi laboratoriów językowych, nagrywania materiałów językowych oraz prowadzenia prac związanych z zaopatrzeniem Studium w różne materiały dydaktyczne. Wszyscy pracownicy dydaktyczni systematycznie uczestniczą w wielu konferencjach naukowych i metodycznych organizowanych przez różne Uczelnie krajowe. Wart odnotowania był udział między innymi w: konferencji

metodycznej organizowanej przez Politechnikę Wrocławską w Bierutowicach w 1973 r., konferencji naukowej organizowanej przez Politechnikę Częstochowską we wrześniu 1973 roku, konferencji metodycznej dla germanistów organizowanej przez Ośrodek Informacji i Kultury NRD w Warszawie, Międzynarodowym Sympozjum Językoznawczym organizowanym przez Politechnikę Wrocławską w Świeradowie (1975 r.), Ogólnopolskim Sympozjum poświęconym 20-leciu Studiów Praktycznej Nauki Języków Obcych, III Kongresie Międzynarodowego Stowarzyszenia Wykładowców Języka Rosyjskiego i Literatury w Warszawie w 1976 roku, III Międzynarodowej Konferencji Dydaktycznej zorganizowanej przez Politechnikę Wrocławską w Zagórzu Śląskim (1977), Ogólnopolskim Sympozjum Ruscystycznym z okazji 60-lecia Rewolucji Październikowej organizowanym przez Politechnikę Częstochowską (1977), Ogólnopolskiej Konferencji Metodycznej organizowanej przez Międzyuczelniany Ośrodek Metodyczny Wyższych Studiów Technicznych dla Pracujących w Gliwicach (1978), Sympozjum Metodycznym dla Lektorów Szkół Wyższych w Warszawie w kwietniu 1979 r.

Pracownicy Studium Praktycznej Nauki Języków Obcych uczestniczyli też w wielu zagranicznych kursach językowych:

- mgr Maria Borowiecka — Moskwa, 1970 i 1973 r.
- mgr Józef Kłyszewicz — USA, roczne studium podyplomowe 1966 r., Moskwa — 1970, Anglia Glasgow 1977 r., Moskwa 1976 r., Anglia Manchester 1978 r.,
- mgr Regina Orzełek — lata 1967, 1969, 1972 — Technische Universität Dresden, rok 1973 — Weimar, 1977 — Technische Hochschule — Karl-Marx-Stadt,
- mgr Seweryn Grześków — Anglia 1976 r.,
- mgr Barbara Krzeszewska-Zmyślony — Getynga RFN 1974 r., Karl-Marx-Stadt — NRD 1976 r., Weimar NRD 1977 r.,
- mgr Krystyna Olechnowicz — Berlin NRD 1975 r.,
- mgr Joanna Roenig — Weimar NRD 1978 r.,
- mgr Gabriela Mintautas — Moskwa 1978 r.,
- mgr Grażyna Danieliszyn — Moskwa 1970 r.,
- mgr Maria Kwapińska — Francja 1979 r.,

Trzech pracowników Studium ukończyło roczne studium podyplomowe. Planujemy w ciągu najbliższych 5 lat skierować wszystkich lektorów na studia podyplomowe.

Studium prowadziło i prowadzi nadal kursy języków obcych dla pracowników Uczelni oraz konwersatorium z języka rosyjskiego i niemieckiego dla studentów przygotowujących się do studiów zagranicznych.

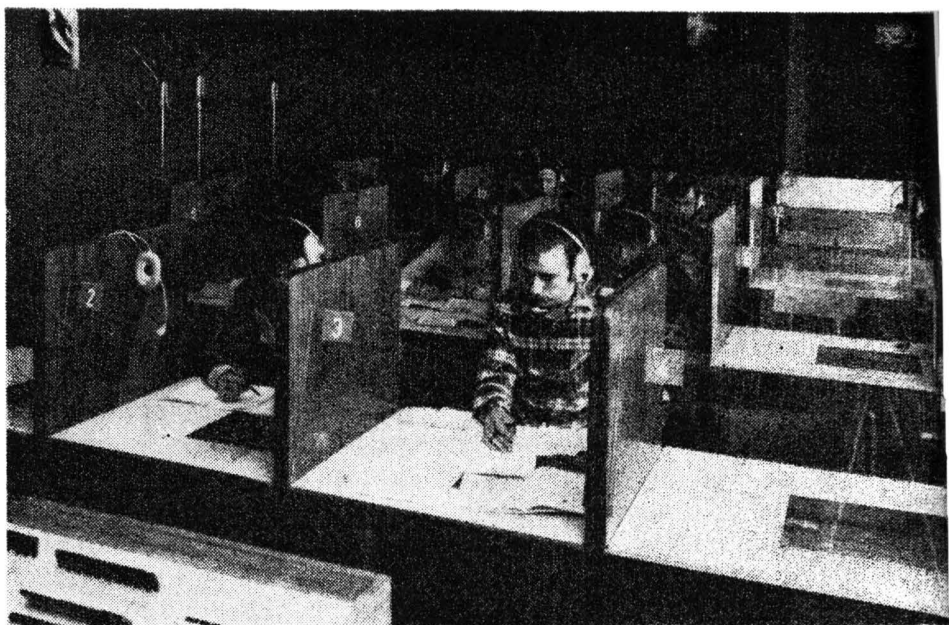
Lektoraty języka obcego dla słuchaczy studiów dziennych trwają obecnie przez siedem semestrów z języków zachodnich, oraz przez dwa semestry z języka rosyjskiego. Materiał językowy rozlicza się semestralnie, ponieważ zostały zniesione egzaminy końcowe. Student winien w czasie nauki języka obcego opanować mowę potoczną danego języka oraz zapoznać się z techniką tłumaczeń tekstów technicznych z danej dyscypliny naukowej.

Systematycznie wzbogaca się wyposażenie Studium w nowe słowniki, podręczniki, taśmy oraz inne materiały potrzebne do nauczania języków obcych. Zdarzają się jednak trudności w zdobyciu potrzebnych podręczników do nauki języków na poziomie wyższym dostosowanych do programów nauczania. Toteż Studium we własnym zakresie stara się opracowywać odpowiednie materiały. Zostały wydane dwa skrypty do nauki języka, jeden języka angielskiego pt. „Intermediate Technical English” a drugi języka rosyjskiego dla kierunku „Organizacja i Zarządzanie Przemysłem”. Trzeci skrypt do nauczania języka niemieckiego jest w druku a dwa następne są przygotowywane do druku.

Studium rozpoczęło pracę samokształceniową i od trzech lat raz w miesiącu pracownicy odbywają zebrania, na którym są dyskutowane poszczególne zagadnienia z metodyki i dydaktyki mające zastosowanie w nauczaniu języka.

Pracownicy Studium wykonują wiele prac na rzecz Uczelni i Środowiska. Wymienię tylko niektóre z wielu prac społecznych wykonywanych przez pracowników.

- Tłumaczenie korespondencji dla Uczelni, dla różnych Instytutów.
- Tłumaczenie telexów, ankiet na wyjazdy za granicę, umów.
- Pisanie na maszynie wyżej wymienionych telexów, tekstów.
- Towarzystwo delegacjom zagranicznym przebywającym na Uczelni oraz delegacjom KW PZPR.
- Przeprowadzanie egzaminów z języka u lekarzy i inżynierów na specjalizację.
- Tłumaczenie tekstów technicznych dla pracowników naszej Uczelni.
- Przeprowadzanie egzaminów z języka dla kandydatów na studia zagraniczne.
- Uczestnictwo w różnych spotkaniach z okazji Dni Radzieckiej Nauki i Techniki.
- Uczestnictwo w obradach międzynarodowych sympozjów, organizowanych w naszej Uczelni.
- Pomoc studentom w pisaniu referatów na sympozjum.

ZAJĘCIA DYDAKTYCZNE W JEDNEJ Z SAL STUDIUM JĘZYKÓW OBCYCH

- Praca w ZU TPPR i w Akademickim Turnieju Znajomości Języka Rosyjskiego.
- Poprawianie prac turniejowych.
- Opracowywanie stałych gazetek w każdym języku.
- Organizowanie quizów dla studentów poszczególnych języków.
- Opracowanie przez zespół języka niemieckiego kursu języka niemieckiego dla pracowników i nagranie go na taśmach.
- Przeprowadzanie egzaminów z języka obcego dla studentów — przewodników turystycznych.
- Organizowanie Olimpiad językowych.
- Prowadzenie kursów językowych dla pracowników Uczelni.

Najbliższe plany Studium przewidują polepszenie jakości naszych zajęć poprzez staranne przygotowanie materiału, lepszy dobór tekstów, unowocześnienie i uatrakcyjnienie zajęć. Staramy się w miarę możliwości podzielić studentów na grupy dla początkujących i zaawansowanych, podnieść na wyższy poziom nauczanie i zwiększyć wymagania względem studentów.

Nadal będziemy prowadzić samokształcenie w grupach językowych, będziemy kierować pracowników na studia podyplomowe, kursy krajowe i zagraniczne. Praca Studium Języków Obcych dobrze służy Uczelni. W ciągu trzech lat dwóch pracowników Studium otrzymało Złote Krzyże Zasługi.

STUDIUM WYCHOWANIA FIZYCZNEGO I SPORTU

Studium Wychowania Fizycznego Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Zielonej Górze powstało wraz z utworzeniem Uczelni. Pierwszym pracownikiem Studium był dr Henryk Tajkiewicz. W 1966 r. do pracy w Uczelni w charakterze nauczyciela wychowania fizycznego został zaangażowany dr Zbigniew Brodecki. Taki skład przetrwał do 1973 r., w którym zatrudniono trzeciego nauczyciela, a w 1974 dwóch następnych.

W latach 1974—1980 kadra nauczycieli akademickich Studium wzrosła do 7 osób. Oprócz stałych pracowników angażowano do pracy nauczycieli i trenerów na godziny zlecone. W obecnej chwili w Studium pracuje 9 osób, w tym dwóch starszych wykładowców z tytułem doktora, jeden wykładowca, czterech nauczycieli wychowania fizycznego oraz sekretarka i magazynier.

Realizacja zadania uczestniczenia w procesie kształtowania i wychowania studentów poprzez usprawnianie ich pod względem fizjologicznym i fizycznym spowodowała ustalenie czterech głównych kierunków działania. Kierunki te to działalność organizacyjna, dydaktyczna, sportowa i naukowa. W zakresie działalności organizacyjnej Studium zapewniało bazę, sprzęt sportowo-turystyczny oraz nauczycieli i trenerów do prowadzenia zajęć dydaktycznych, treningów oraz obozów sportowych. Istniejąca przy WSInż. sala gimnastyczna wystarczała do organizowania zajęć w pierwszym okresie istnienia Uczelni. Od 1968 r. Studium WF wynajmuje godziny w sali gimnastycznej i krytym basenie pływackim Wojewódzkiego Ośrodka Sportu i Rekreacji, a od 1975 r. dodatkowo 2 korty tenisowe. Staraniem Studium została wykonana dokumentacja rozbudowy korytarza przy sali gimnastycznej. Po zrealizowaniu projektu w 1978 r. baza do zajęć powiększyła się o salkę do judo i siłownię. Wybudowano również asfaltowe boisko do gry w piłkę ręczną oraz czynem społecznym pracowników Studium i studentów 2 korty tenisowe. Przez cały okres działalności Studium posiadało wystarczającą ilość sprzętu sportowego, który w miarę zużywania się był systematycznie uzupełniany. Od 1971 r. Studium WF prowadzi

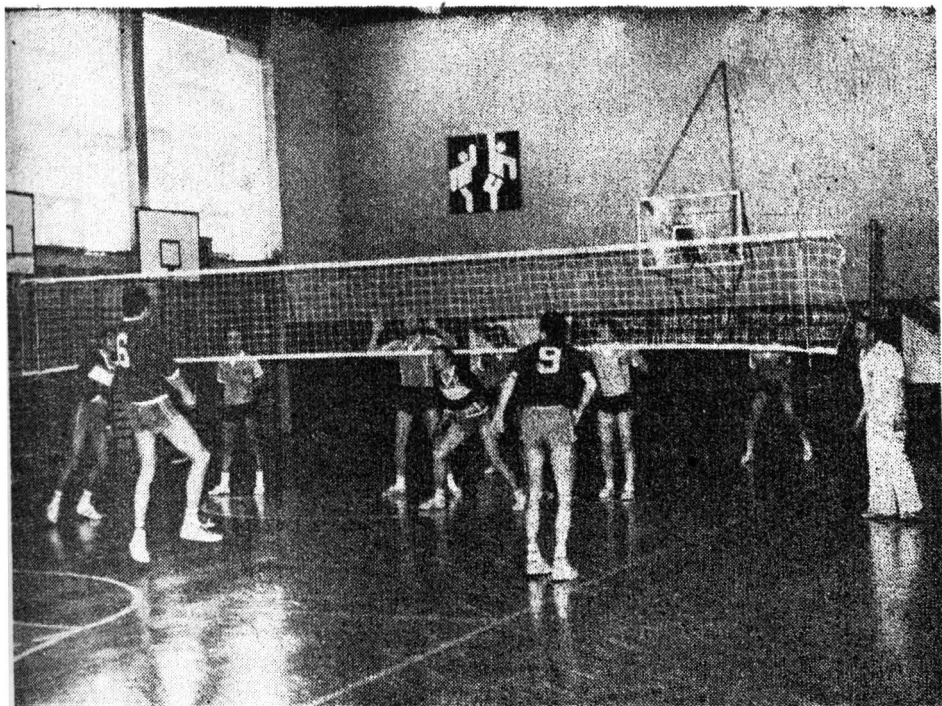
wypożyczalnię sprzętu turystycznego i narciarskiego. W obecnej chwili dysponuje namiotami i materacami na 120 miejsc oraz 80 najwyższej jakości kompletami nart i butów do narciarstwa zjazdowego. Działalność dydaktyczna polegająca na prowadzeniu obowiązkowych zajęć z wychowania fizycznego, ćwiczeń w sekcjach sportowych oraz obozownictwa miało na celu oprócz podnoszenia na wyższy poziom wydolności fizjologicznej organizmów studentów, wyrobienie umiejętności sportowych pozwalających po skończeniu studiów kontynuować zamiłowania sportowe w formie rekreacyjnej lub wyczynowej.

Wydany w 1974 roku przez ministrów Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, Kultury i Sztuki, Zdrowia i Opieki Społecznej oraz Żegluga nowy Regulamin Studium przedłuża zajęcia w 8 semestrów, wprowadza trzecią godzinę zajęć przeznaczoną na rozgrywki sportowe oraz zmienia nazwę Studium Wychowania Fizycznego na Studium Wychowania Fizycznego i Sportu. Zmiana ta poszerza zakres obowiązków Studium o działalność sportową studentów. Zajęcia z wf opierały się przede wszystkim na zespołowych grach sportowych, takich jak: siatkówka, koszykówka, piłka ręczna a od 1968 r., w którym to oddano do użytku kryty basen pływacki na ćwiczeniu umiejętności pływania. Dla studentek wprowadzono zajęcia gimnastyczne z muzyką oraz naukę gry w kometkę. Od roku akademickiego 1973/74 Studium postanawia doprowadzić do tego aby wszyscy absolwenci naszej uczelni posiadali umiejętności pływania. Stanowisko to zostało poparte przez J. M. Rektora, co wyraziło się między innymi tym, że uzyskaliśmy środki na opłacenie 16 godzin zajęć w tygodniu w krytym basenie pływackim. Nauką pływania zostały objęte wszystkie grupy ćwiczebne. Efektem tego było zdobywanie co roku przez studentów uprawnień ratownika, specjalnej karty pływackiej tzn. „żółtego czepka” oraz powszechnej karty pływackiej.

**WYNIKI NAUKI PŁYWANIA STUDENTÓW PRZYJĘTYCH NA STUDIA
W ROKU AKADEMICKIM 1977/78 W CIĄGU CZTERECH SEMESTRÓW**

Na rozpoczęcie roku akad. 1977/78					Po III semestrze				Po IV semestrze				
Ilość przyjętych	Umiejących pływać*)	%	Zwolnionych przez lekarza	%	Umiejących pływać	%	Zwolnionych przez lekarza	%	Ilość studentów	Umiejących pływać	%	Zwolnionych przez lekarza	%
377	141	37,3	52	13,8	260	69,0	30	7,9	355	298	83,9	27	7,6

*) Za umiejętności pływania uważa się zdolność do zdobycia powszechnej karty pływackiej.

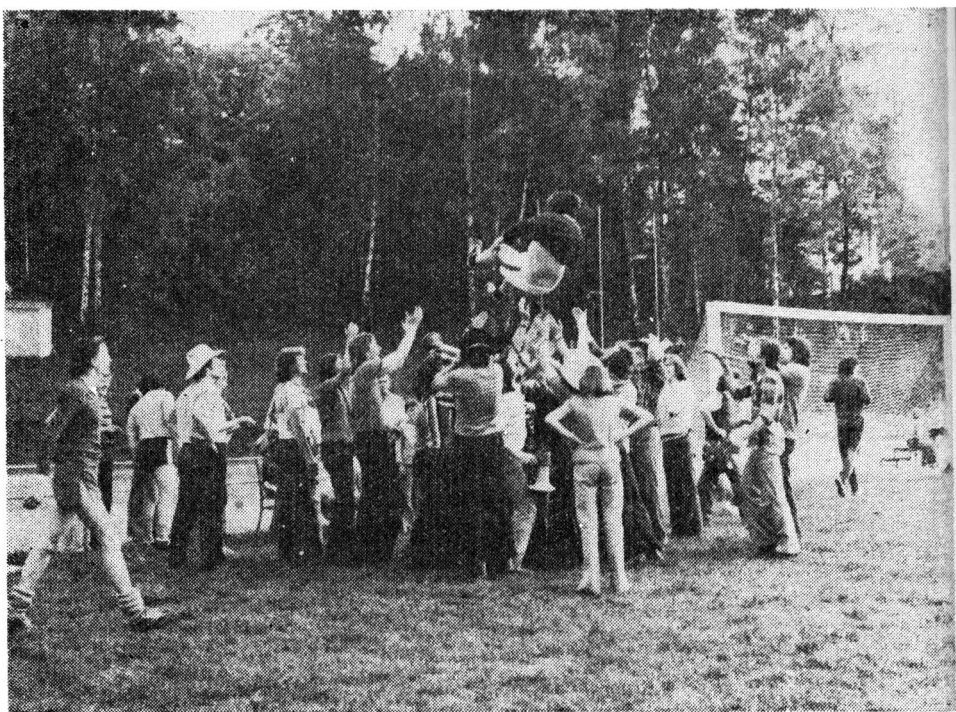

AKADEMICKIE MISTRZOSTWA POLSKI WSiNż., WSM i FILII POLITECHNIK
W PIŁCE SIATKOWEJ MĘŻCZYZN — MAJ 1980 R.

Obowiązkowe zajęcia z wf ćwiczenia w sekcjach sportowych były uzupełniane szkoleniem na obozach takich jak: spływy kajakowe, piesze wędrówki po górach oraz obozy narciarskie. Obozy są organizowane od 1968 r. Do chwili obecnej zorganizowano 13 obozów letnich i 9 zimowych, w których uczestniczyło 1946 studentów.

Działalność sportowa w Uczelni była wynikiem ścisłego współdziałania, w tym zakresie Studium WF i Sportu i Klubu Uczelnianego AZS. Od chwili założenia klubu pracownicy Studium biorą czynny udział w jego pracach. Pierwszym prezesem KU AZS pełniącym te obowiązki od 1966 r. do 1973 r. był dr Henryk Tajkiewicz — kierownik Studium WF i Sportu. W 1974 r. prezesem został wybrany zastępca kierownika Studium dr Zbigniew Brodecki.

W zakresie działalności Studium Wychowania Fizycznego i Sportu nie wyodrębniono zagadnienia spraw wychowawczych jako osobnego kierunku działania. Uczestnictwo w dziedzinie kultury fizycznej rozwija wiele dodatnich cech charakteru, które utrwalone w czasie ćwiczeń sportowych i pracy organizacyjnej kształtuje pozytywną osobowość studenta a w przy-

szłości inżyniera. Dlatego Studium i KU AZS traktowały problemy wychowawcze jako treść swej działalności nierozzerwalnie związaną z całokształtem kultury fizycznej w uczelni.

W roku 1966 gdy powstał KU AZS zaistniała potrzeba zbadania zainteresowań i zamiłowań sportowych młodzieży studiującej w WSInż. aby móc rozwijać dyscypliny sportu interesujące studentów. W tym celu Studium prowadziło badania ankietowe pozwalające określić czy i jakimi dyscyplinami sportu interesowali się studenci przed rozpoczęciem studiów i jakie mają zamierzenia z tym związane w czasie nauki w WSInż. Opracowanie tych ankiet stanowiło załączek prac badawczych pracowników Studium Wychowania Fizycznego. Od 1967 roku prowadzone są badania sprawności ogólnej studentów na poszczególnych latach nauki. W okresie od 1971 do 1980 roku pracownicy Studium opublikowali 9 artykułów i doniesień naukowych. W 1975 r. dwaj pracownicy Studium Wychowania Fizycznego i Sportu Henryk Tajkiewicz i Zbigniew Brodecki obronili dysertacje doktorskie.

STUDIUM WOJSKOWE

Minister Obrony Narodowej PRL zarządzeniem Nr 53/MON z dnia 21 października 1965 roku nakazał zorganizowanie Studium Wojskowego Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Zielonej Górze.

W okresie XV-lecia działalność Studium Wojskowego uległa reorganizowaniu stosownie do potrzeb obronnych Ojczyzny i stanu rozwoju Uczelni.

Zmieniające się koncepcje i założenia zasad szkolenia wojskowego i obronnego studentów powodowały stosowne zmiany form i struktury organizacyjnej Studium Wojskowego.

W początkowym okresie tj. do 1967 r. Studium było filią Studium Wojskowego Politechniki Poznańskiej (kierownikiem był płk. mgr Kazimierz Sidorowicz).

W maju 1967 roku Studium Wojskowe Wyższej Szkoły Inżynierskiej rozpoczęło samodzielną działalność, stanowisko kierownika Studium w tym roku objął płk dypl. Aleksander Szeremeta. Studium Wojskowe, jako jednostka organizacyjna WSInż., uzyskało pełne uprawnienia do prowadzenia szkolenia wojskowego i obronnego studentów i studentek pobierających naukę systemem studiów dziennych w WSInż. i WSP, a w tym także pełnego uczestniczenia w działalności dydaktyczno-wychowawczej Uczelni.

W pierwszym etapie (do 1972 r.) proces dydaktyczno-wychowawczy rozpoczynał się w Studium na pierwszym a kończył się na trzecim roku studiów dziennych z dwukrotnym przeszkoleniem wojskowym studentów na obozach wojskowych. Po zakończeniu szkolenia wojskowego studenci zdawali egzamin przed Komisją Państwową, po czym otrzymywali stopień podoficerski i tytuł podchorążego rezerwy. Uzyskanie przez nich stopni oficerskich zależało od rezultatów dalszego przeszkolenia w jednostkach wojskowych. W szkoleniu obronnym do 1967 r. organizowano początkowo jednoroczne kursy TOPL, później dwuletni cykl szkolenia obronnego, który zaczynał się na drugim, a kończył na trzecim roku studiów stacjonarnych.

W drugim etapie (od 1973 roku) nastąpiły zasadnicze zmiany programu i organizacji Studium: Studium Wojskowe objęło wszystkich studentów trzeciego roku studiów dziennych i realizowało program w 180 godzinach. Dydaktyka przewidywała dwa działy: szkolenie wojskowe i szkolenie obronne w stosunku do studentów WSI¹ i WSP. Absolwenci uczelni szkoleni wojskowo zaczęli podlegać kwalifikowaniu do dalszego szkolenia w szkołach oficerów rezerwy. Tak więc do bezpośrednich zadań Studium Wojskowego należy obecnie prowadzenie jednorocznego szkolenia wojskowego w celu przygotowania studentów do dalszej służby wojskowej w szkołach oficerów rezerwy oraz przygotowania studentów i studentek — szkolonych obronnie — do działania w systemie obrony cywilnej, jako personelu kierowniczo-instruktorskiego dla potrzeb formacji samoobrony. Z działalności swej kadra Studium Wojskowego wywiązywała się pozytywnie o czym świadczą dobre wyniki w egzaminach studentów, oraz rozwiązywane z powodzeniem na miarę nie tylko Studium następujące kierunki prac:

- wypracowanie najcelowszej metody organizacji i przeprowadzania jednostki dydaktycznej;
- określenie optymalnego sposobu wykorzystania i kierunku rozwoju technicznych środków dydaktycznych, szczególnie filmu i telewizji;
- zorganizowanie gabinetu pracy metodycznej kadry z kompletem wyposażenia technicznego i literatury fachowej;
- wykonanie opracowań metodycznych i konspektów do wszystkich zajęć objętych programem nauczania w Studium, z wydaniem potrzebnych do nich foliogramów i wykazem materiałów poglądowych oraz literatury;
- modernizacja sal wykładowych stosownie do wniosków wypracowanych w toku realizacji wyszczególnionych prac;
- wypracowanie optymalnego programu i planu współdziałania Studium z organizacjami polityczno-społecznymi Uczelni i poza nimi;
- ustalenie harmonogramu czynności dziekanatu wydziału (instytutu) Uczelni w sprawach administracyjno-ewidencyjnych studentów związanych z ich szkoleniem w Studium oraz właściwego modelu pracy z kandydatami do szkół oficerów rezerwy w Studium i podczas ich szkolenia w SOR.

Ważną dziedzinę działalności Studium Wojskowego stanowi przygotowanie studentów do szkół oficerów rezerwy, do których w latach 1973—1975 kierowano średnio, corocznie — 40 a później ponad 100 absolwentów.

Wykonanie zadań szkoleniowo-wychowawczych było możliwe w wyniku pełnego zaangażowania kadry i wykładowców Studium, współpracy z organizacją partyjną i studencką, właściwego wykorzystania rad kom-

panijnych, ukierunkowanych na podejmowanie cennych zobowiązań z zakresu czynu społecznego i przedsięwzięć szkoleniowo-wychowawczych. Na tym tle stworzono określony klimat do szlachetnego przodownictwa i współzawodnictwa w szkoleniu i dyscyplinie. Całokształtem spraw w tym zakresie kierował od samego początku kolektyw kierowniczej kadry Studium, a od 14 grudnia 1970 r. Rada Pedagogiczna, która w realizacji swej funkcji kierowała się wytycznymi Inspektoratu Szkolenia MON, zaleceniami Departamentu Wojskowego MNSzWiT, statutem Studium oraz decyzjami Rektora WSInż. Działalność tego typu spotkała się z wysokim uznaniem ze strony Rektora i Senatu WSInż., a także wyższych władz wojskowych w czasie prowadzonych kontroli. Znalazło to również odbicie w rozkazach dziennych Studium w formie wyróżnień udzielonych zarówno kadrze jak i studentom. Ewidentne efekty pracy Studium były możliwe do osiągnięcia również dzięki wydatnej i wszechstronnej pomocy udzielonej przez jednostki wojskowe stacjonujące na Ziemi Lubuskiej.

W takich warunkach szkoleniowo-wychowawczych wyrastali na żołnierzy studenci, a wśród nich i ci najlepsi, których nazwiska zostały odnotowane na stałe w kronice pamiątkowej Studium z lat 1967—1971: szer. Grzegorz Banaś, szer. Łukasz Duchanik, plut. pchor. Piotr Kubala, plut. pchor. Jerzy Korzeniowski, plut. pchor. Henryk Malentynowicz, plut. pchor. Bogdan Dramowicz. W latach 1972/73 promocji nie było. W kolejnych latach najlepsze wyniki w szkoleniu uzyskali studenci:

w 1974 roku:

Mirosław Świetlak, Ryszard Balak,
Mirosława Rodzewicz, Joanna Turkowska,

w 1975 roku:

Wojciech Barański, Wojciech Pupka,
Jerzy Klimczak, Wiesław Kaniewski,

w 1976 roku:

Emil Michta, Andrzej Pieczyński,
Jan Andrykiewicz, Ewa Ćwiklińska,

w 1977 roku:

Andrzej Krok, Jerzy Szreffel,
Kazimierz Zamiatała, Krystyna Chmielarska.

w 1978 roku:

Czesław Markiewicz, Andrzej Śnierzynski,
Stanisław Zalewski, Ewa Chrastek,

*) W latach 1972/73 z powodu zmian organizacyjnych promocje absolwentów nie miały miejsca.

w 1979 roku:

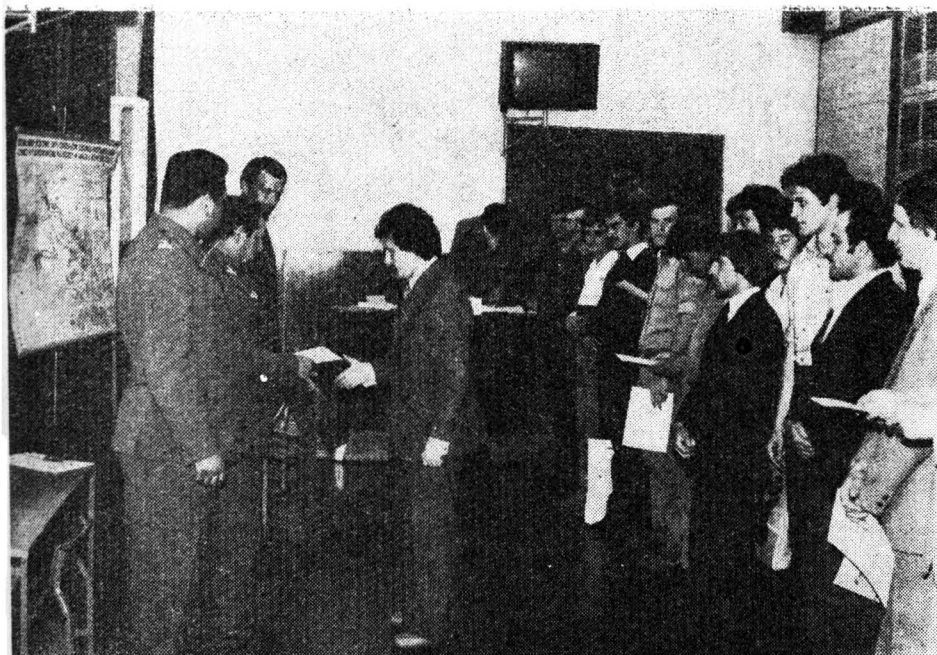
Jacek Przyspolewski, Krzysztof Urbański,
Błażej Królikowski, Marek Rudzki.

Godnym odnotowania pozostaje fakt, że SOR ukończyli z wyróżnieniem: ppor. rez. inż. Włodzimierz Papier, ppor. rez. inż. Andrzej Rakowski, oraz ppor. rez. inż. Edward Mackiewicz. Obok zasadniczej pracy szkoleniowo-wychowawczej oficerowie Studium angażowali się do realizacji funkcji społecznych w formie:

- sprawowania opieki nad działalnością Klubów Oficerów Rezerwy, którym wydatnej pomocy udzielał płk dypl. Aleksander Szeremeta, ppłk mgr Jerzy Tajer, mjr Waldemar Andrzejewski, później płk dypl. Henryk Milczewski, ppłk dypl. Jan Ratajczak, ppłk mgr Stanisław Gąsiorek;
- opieki nad szkoleniem obronnym w Liceum Ogólnokształcącym nr 7 im. Jarosława Dąbrowskiego, którą sprawowali wszyscy oficerowie Studium Wojskowego;
- pracy wśród młodzieży SZSP, do której angażował się ppłk dr Eugeniusz Szafrąński, później por. inż. Alfred Brzózka;
- pomocy dla Chorągwi ZHP w Zielonej Górze, szczególnie przy organizowaniu centralnych manewrów obronno-technicznych, której udzielał ppłk Kazimierz Sowiński;

SZKOLENIE OBRONNE

WRĘCZENIE DYPLOMÓW PRZODUJĄCYM STUDENTOM
INSTYTUTU BUDOWY MASZYN — CZERWIEC 1979 R.

- udzielania pomocy w organizacji zawodów sportów obronnych, którą zajmował się ppłk Antoni Rodzewicz, ppłk mgr inż. Zdzisław Uciński, mjr Waldemar Andrzejewski, por. inż. Alfred Brzózka;
- pracy w Zarządzie Okręgu ZBoWiD w Zielonej Górze — ppłk mgr Jerzy Tajer;
- pracy we władzach Miejskich LOK w Zielonej Górze — płk dypl. Henryk Milczewski, ppłk mgr Stanisław Gąsiorek.

Jubileusz XXXV-tej rocznicy powstania LWP — 12 października 1978 roku był uroczystą okazją do wysłuchania wystąpienia J. M. Rektora Wyższej Szkoły Inżynierskiej prof. dr hab. inż. Tadeusza Bilińskiego, który wysoko ocenił zaangażowanie pracowników Studium Wojskowego w realizacji procesu dydaktyczno-wychowawczego Uczelni i za wymierne osiągnięcia wyróżnił najbardziej ofiarnych, w tym odchodzącego do rezerwy płk dypl. Aleksandra Szeremetę.

8 listopada 1978 roku obowiązki kierownika Studium objął płk dypl. Henryk Milczewski. Rok akademicki 1978/79 rozpoczęto od ustalenia programu poprawy procesu dydaktycznego i wychowawczego skupiając główny wysiłek na usprawnienie działania grup przedmiotowych w oparciu o racjonalne wykorzystanie bazy gabinetowej i pomocy dydaktycznych

KADRA OFICERSKA STUDIUM WOJSKOWEGO NA UROCZYSTYM APELU
Z OKAZJI 36 ROCZNICY LWP — PAŹDZIERNIK 1979 R.

WSInż. i WSP, opracowanie zasad i radykalne usprawnienie wykorzystania technicznych środków dydaktycznych w procesie dydaktycznym, stworzenie lepszych warunków do prowadzenia pracy wychowawczej, szczególnie dowódcom kompanii i wykładowcom szkolenia społeczno-politycznego i zorganizowanie racjonalnego działania pracowników administracyjno-technicznych na korzyść procesu dydaktyczno-wychowawczego.

Reasumując piętnastoletni okres wyteżonej pracy kadry Studium Wojskowego stwierdzić należy, że poza 3.700 osobową rzeszą wychowanków Studium — absolwentów obu uczelni zielonogórskich, organizacja wojskowa Uczelni rozbudziła w sobie chęci poszukiwań i stosowania lepszych, nowych rozwiązań w dydaktyce i metodach wychowawczych, że w nadchodzące nowe piętnastolecie swoje i swojej Uczelni wstępuje sprawniej-sza.

BIBLIOTEKA GŁÓWNA

Uczelniana Biblioteka Główna powstała w roku 1965 tj. w roku utworzenia WSIInż. Działalność swoją rozpoczynała w bardzo skromnych warunkach, w dwuosobowym składzie, a brak kwalifikowanej kadry, odpowiednio wcześniej gromadzonego księgozbioru technicznego spowodował, że ograniczała się ona jedynie w pierwszych dwóch latach do udostępniania szczupłych zbiorów pochodzących głównie z darów innych bibliotek i instytucji, a nawet osób prywatnych.

Lata następne były okresem stopniowego powiększania księgozbiorów i liczby użytkowników Biblioteki. Kadra bibliotekarzy wzrastała bardzo powoli, występowały z kolei trudności lokalowe.

Mimo to w latach 1968—1975 zainicjowano szereg nowych przedsięwzięć tworząc m. in. biblioteki zakładowe przy Studium Nauk Społeczno-Politycznych i Instytucie Matematyki, Fizyki i Chemii, czytelnię dla nauczycieli akademickich, prowadząc zajęcia dydaktyczne z informacji naukowej i przysposobienia bibliotecznego. Rozwinięto działalność informacyjną oraz prace związane z propagandą książki i czytelnictwa.

Historię Biblioteki Głównej pierwszego dziesięciolecia Uczelni przedstawiono skrótowno w wydawnictwie jubileuszowym, ilustrując materiał danymi statystycznymi odnośnie wzrostu zbiorów i usług bibliotecznych.¹⁾

Istotne zmiany organizacyjne i dydaktyczne jakie zachodziły w Uczelni w latach 1975—1979 miały również poważny wpływ na organizację pracy w Bibliotece, na jej warunki lokalowe i kadrowe.

W oparciu o szereg aktów prawnych regulujących działalność bibliotek w tym bibliotek szkół wyższych, opracowany został w r. 1977 „Regulamin organizacyjny Biblioteki Głównej”. Regulamin wyznaczył Bibliotece odpowiednie miejsce w strukturze Uczelni, określił zadania, a wewnętrzną strukturę organizacyjną, zasady udostępniania materiałów bibliotecznych oraz powołał Rektorską Komisję Biblioteczną. Równocześnie zrealizowane zo-

¹⁾ Wyższa Szkoła Inżynierska im. Jurijsa Gagarina 1965—1975. Zielona Góra 1975.

WZROST ZBIORÓW BIBLIOTECZNYCH*)

Tabela 1

(stan na dzień 31. XII.)

Rodzaje zbiorów (lata)	1965	1966	1967	1968	1969	1970	1971	1972	1973	1974	1975	1976	1977	1978	1979
Druki zwarte**)	2734	44443	9593	18924	20911	24731	29080	33291	38201	41613	47354	50998	55635	60722	65266
Czasopisma	123	138	426	289	439	712	1081	1566	2105	2690	3383	4226	6659	7815	9543
Zbiory specjalne***)	354	589	1058	2557	4095	6326	12360	16331	21374	25722	32324	36117	39821	45496	49715
Ogółem	3211	5170	11077	14540	24545	31769	43521	51188	61680	71025	83061	91341	102115	114033	124524

*) w woluminach i innych jednostkach bibliotecznych

**) książki i broszury

***) obejmują: normy, patenty, literaturę przemysłową, mikrofilmy, fotokopie, kserokopie

ROZWÓJ CZYTELNICTWA I USŁUG BIBLIOTECZNYCH

Tabela 2

rok Główne dane	1966	1967	1968	1969	1970	1971	1972	1973	1974	1975	1976	1977	1978	1979
Liczba czyteln.	188	287	590	778	890	1359	1680	2065	2238	2751	2902	2705	3035	3894
Liczba wypożyczonych tomów	1847	4097	6416	4931	6514	11259	12455	15101	12805	14620	13636	17378	15192	13309
Wypożyczono z innych bibliotek*)	25	34	37	92	89	352	865	911	1003	1906	975	1371	1635	2219
Liczba odwiedzin w czytelnich	370	7548	17500	8946	12086	6981	8631	10133	11294	8594	9172	6787	10878	11067
Liczba udostępnionych zbiorów w czytelnich	705	4086	15000	11168	9800	6931	6375	11791	14518	14296	15805	12712	30249	44988
Liczba udzielonych informacji	—	17	150	175	196	215	461	644	705	796	861	520	950	1100

*) w ramach wypożyczeń międzybibliotecznych

stały wieloletnie postulaty kadry dydaktycznej Uczelni dotyczące tworzenia bibliotek specjalistycznych. Obok istniejących od 1969 roku bibliotek Instytutu Nauk Społecznych i Ekonomicznych oraz Instytutu Matematyki Fizyki, w latach 1977—1978 powstały dalsze biblioteki specjalistyczne przy instytutach:

- Budownictwa i Inżynierii Środowiska,
- Budowy Maszyn,
- Elektrotechniki.

Ogółem w Uczelni działa 5 bibliotek instytutowych, które wraz z Biblioteką Główną tworzą jednolitą sieć biblioteczno-informacyjną. Biblioteka Główna jest centralną jednostką koordynacyjną pełniącą nadzór merytoryczny nad podległymi jej bibliotekami sieci. Biblioteka Główna gromadzi druki zwarte, czasopisma i zbiory specjalne (przede wszystkim normy polskie). Księgozbiór obejmuje zasadniczo literaturę techniczną w zakresie tematyki Instytutów Wyższej Szkoły Inżynierskiej oraz wydawnictwa z zakresu nauk matematycznych, ekonomicznych, społeczno-politycznych, wybrane publikacje z dziedziny pedagogiki, psychologii, filozofii, prace dotyczące prognozowania naukoznawstwa i ogólniejsze opracowania z nauk humanistycznych.

W bibliotekach instytutowych gromadzona jest literatura ze specjalności dostosowanej do kierunku prac badawczych danego instytutu. Biblioteki te prowadzą działalność usługową biblioteczno-informacyjną przede wszystkim na rzecz pracowników naukowych instytutu i studentów ostatnich lat studiów. Mimo krótkiej historii, w coraz to szerszym zakresie pełnią one funkcję ośrodków informacji specjalistycznej i pośredniczą w korzystaniu ze zbiorów informacyjnych innych bibliotek w kraju i za granicą.

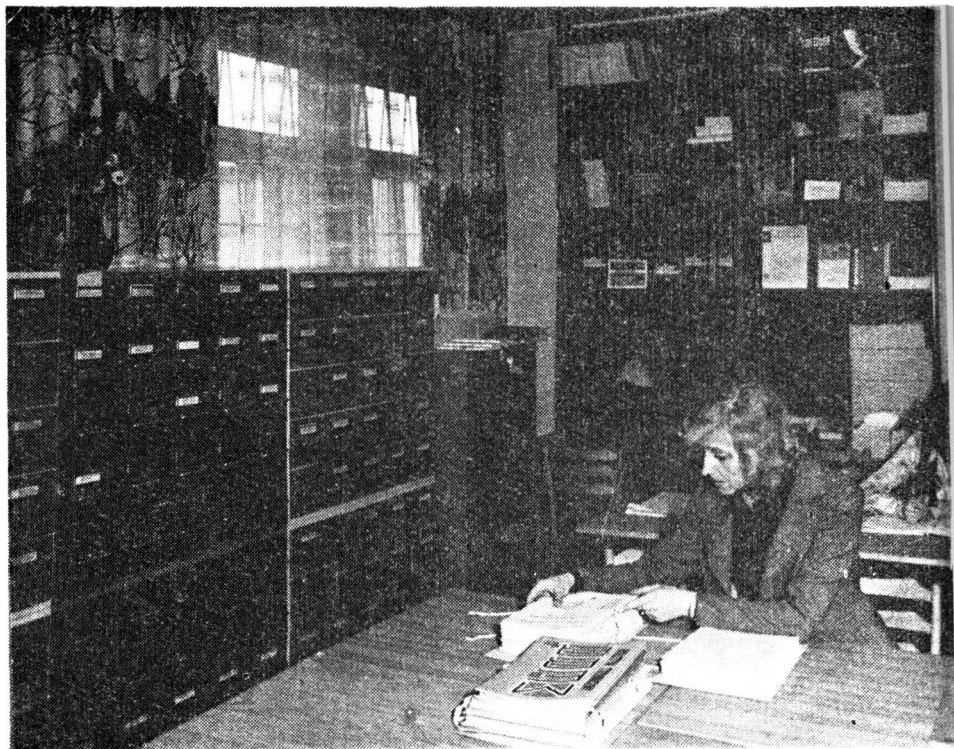
Zbiory Biblioteki w ostatnich latach szybko się powiększały. Rocznie przybywało około 10.000 woluminów pochodzących przeważnie z kupna i wymiany. Obecnie księgozbiór w całej sieci liczy druków zwartych, zbiorów specjalnych i innych dokumentów bibliecznych, z czego około 25.000 woluminów stanowi tzw. „księgozbiór dydaktyczny” (podręczniki, skrypty, materiały do ćwiczeń itp.). Biblioteka prenumeruje 977 tytułów czasopism polskich i zagranicznych, zabezpiecza też w odpowiednie czasopisma fachowe inne komórki organizacyjne Uczelni.

Warunki lokalowe Biblioteki oraz wyposażenie w sprzęt biblieczny uległy znacznej poprawie. W roku 1977 Biblioteka Główna otrzymała dodatkową powierzchnię (cały pawilon namysłowski) i obecnie zajmuje 494,5 m². Po przeprowadzeniu generalnego remontu i prac adaptacyjnych utworzone zostały nowe agendy, których potrzebę odczuwali użytkownicy

Biblioteki od wielu lat, a mianowicie:

- Czytelnia Czasopism,
- Czytelnia Wydawnictw Informacyjnych,
- Czytelnia Taśm czyli Gabinet Języków Obcych,
- Pracownia Reprograficzna.

O ponad 95 m² powiększono Czytelnię Ogólną i magazyny druków zwartych, utworzono obszerny magazyn czasopism, zabezpieczono pomieszczenie na szatnię dla czytelników.

CZYTELNIĄ BIBLIOTEKI GŁÓWNEJ

Dużą zasługą władz Uczelni i kierownictwa instytutów było przeznaczenie dla bibliotek instytutowych odpowiednich pomieszczeń i sprzętu bibliotecznego. W każdej placówce obok powierzchni przeznaczonej na zbiory istnieje czytelnia otwarta od 5 do 6 godzin dziennie zaopatrzona w czytniki do mikrofilmów, odpowiednie szafy do kart dokumentacyjnych i katalogowych. Ogółem w całej sieci Biblioteka posiada 101 miejsc czytelnianych co znacznie wpływa na wzrost czytelnictwa i zbliża książkę do czytelnika.

Zarówno utworzenie pełnej sieci bibliotek specjalistycznych jak i lepsze warunki lokalowe Biblioteki Głównej wpłynęły bardzo korzystnie na rozwój czytelnictwa. Mimo pewnych wahań w zakresie usług bibliotecznych spowodowanych m. inn. remontem czy okresowym brakiem obsady, notujemy systematyczny wzrost użytkowników Biblioteki. Na koniec 1978 r. w całej sieci bibliotek uczelnianych zarejestrowano 3 tys. czytelników oraz 16 tys. wypożyczeń. Dane wskazują na zarówno dużą aktywność korzystających z usług bibliotecznych (wiąże się to również z rozwojem naukowym kadry dydaktycznej), jak i ciągle ulepszanie pracy bibliotek — właściwe gromadzenie i udostępnianie zbiorów, szybkość i kultura usług, właściwe załatwianie wszelkich kwerend itd. Na te aspekty naszej pracy zwracamy szczególnie baczność.

Wśród użytkowników Biblioteki coraz częściej rejestrujemy studentów innych uczelni w kraju, uczniów ostatnich klas szkół średnich, pracowników zielonogórskiego przemysłu.

Bardzo ważną formą usług stały się wypożyczenia międzybiblioteczne. W dalszym ciągu dużo zamówień kierowane jest do innych bibliotek w kraju i za granicą, obserwujemy jednocześnie stały wzrost wypożyczeń międzybibliotecznych ze zbiorów własnych.

Ogromną rolę w kształtowaniu Biblioteki spełniają bibliotekarze. Organizacja całej sieci biblioteczno-informacyjnej w Uczelni, obsługa czytelników, gromadzenie i opracowanie zbiorów jest zawsze zasługą całego zespołu. Stan zatrudnienia mimo ciągłego niedostatku, w ostatnim pięcioleciu wzrastał ze stale postępującym rozwojem Biblioteki i powstawaniem nowych agend. Biblioteka miała i ma w dalszym ciągu trudności w pozyskaniu do pracy osób z wykształceniem technicznym. Zatrudnione w latach 1973—1975 dwie absolwentki Wyższej Szkoły Inżynierskiej ze specjalizacją inżyniera elektryka i inżyniera mechanika, po krótkim stosunkowo okresie odeszły do pracy w zakładzie produkcyjnym.

Jest wśród pracowników Biblioteki grupa bibliotekarzy, którą cechuje stabilizacja i długoletni staż pracy w zawodzie i staż pracy w Bibliotece WSiInż. Są to jednocześnie aktywni i zaangażowani pracownicy. Do nich należą: mgr Alina Mołęda 24 lata pracy w zawodzie, mgr Krystyna Bielak-Czaplińska — 20 lat, Maria Skonieczna — 19 lat, Zofia Michoń — 15 lat, mgr Iwona Kurek — 12 lat, mgr Kazimiera Mandziak — 10 lat pracy w zawodzie bibliotekarskim. Bibliotekarze Biblioteki Głównej intensywnie podnoszą swoje kwalifikacje zawodowe w atmosferze żywego zainteresowania i aktywnego poparcia ze strony władz Uczelni.

Według najnowszych teorii całokształt działalności każdej biblioteki stanowi działalność informacyjna i dokumentacyjna wypełniana przez wszystkie jej komórki organizacyjne. W okresie ostatnich 5 lat szczególny nacisk położono na:

- rejestrowanie i gromadzenie sprawozdań oraz przysyłanie do Centrum kart dokumentacyjnych z wykonanych w Uczelni prac naukowo-badawczych,
- rejestrowanie i przysyłanie informacji ze służbowych wyjazdów zagranicznych, konferencji naukowych i seminariów,
- prowadzenie dokumentacji publikacji pracowników Uczelni.

W wyniku zgłaszania i dokumentowania sprawozdań, informacje o nich ogłaszane są na bieżąco w „Informatorze o zakończonych pracach naukowo-badawczych” i innych centralnych publikacjach informacyjnych.

Od kilku lat pracownicy naukowci Uczelni korzystają z zautomatyzowanego systemu rozpowszechniania informacji SDI, działającego w ramach Krajowego Systemu Informacji Naukowej, Technicznej i Organizacyjnej (SINOT). Aktualnie 44 użytkownikom za pośrednictwem Biblioteki dostarczane są informacje naukowe zgodnie z tematami sformułowanymi w zamówieniach. Równocześnie Biblioteka prowadzi kartotekę zagadnieńową zgodnie z profilami Selekttywnej Dystrybucji Informacji.

W minionym pięcioleciu działalności Biblioteki opracowano i opublikowano 4 wydawnictwa informacyjne, a mianowicie:

1. „Wykaz czasopism prenumerowanych w 1976 r. w większych bibliotekach Zielonej Góry”. Zielona Góra 1976 (wspólnie z ZO SBP i WiMBP im. C. Norwida w Zielonej Górze).
2. „Profesor Stanisław Teofil Kołaczkowski”. Bibliografia dorobku naukowego 1939—1977. Zielona Góra 1977.
3. „Informator dla czytelników”. Zielona Góra 1978.
4. „Czasopisma i inne wydawnictwa ciągle zgromadzone w latach 1965—1978”. Zielona Góra 1978.

Oprócz podstawowych prac informacyjno-dokumentacyjnych, Biblioteka prowadziła również działalność informacyjno-propagandową. Organizowano szereg ciekawych okolicznościowych wystaw materiałów bibliotecznych, spotkań literackich i innych imprez. Na uwagę zasługuje zorganizowanie wystawy i konferencji naukowej nt. „Międzybranżowe terenowe ośrodki informacji naukowej i technicznej i propagandy w ZSRR” za którą Biblioteka otrzymała szczególne wyróżnienie z resortu.

Z inicjatywy Biblioteki Głównej po wielu latach otwarta została na terenie Uczelni księgarnia, dostępna dla pracowników, studentów i mieszkańców osiedla.

CZYTELNIĄ W BIBLIOTECĘ GŁÓWNEJ UCZELNI

W zakresie dydaktyki Biblioteka prowadzi zajęcia ze studentami I roku z przysposobienia bibliotecznego. Po dwuletniej przerwie wznowione została od 1980 r. wykłady i ćwiczenia dla studentów III roku z informacji naukowej.

Pomyślnie układa się współpraca Biblioteki Głównej z Bibliothek der Hochschule für Architektur und Bauwesen w Weimarze. W ramach podpisanego porozumienia biblioteki wymieniają wydawnictwa uczelniane w tym informacyjno-biblioteczne, udostępniają wzajemnie trudno dostępną literaturę dla pracowników obu Uczelni. Podobne formy współpracy łączą Bibliotekę Główną z Biblioteką Politechniki w Ilmenau.

Z dużym zadowoleniem wśród pracowników Uczelni spotkał się fakt utworzenia przy Bibliotece Pracowni Reprograficznej, która wykonuje kserokopie bibliotecznych dokumentów piśmienniczych jak również innych materiałów dla potrzeb nauki, dydaktyki oraz organizacji i zarządzania Uczelnią.

Przedstawione osiągnięcia uczelnianej Biblioteki Głównej są znaczne. Pomimo wielu trudności rozwijała się ona zgodnie z założeniami jakie stawia się tego rodzaju placówce. Zgromadzony został księgozbiór liczący

124 524 jednostek inwentarzowych, pozyskano i zagospodarowano lokal, skompletowano fachowy personel, wprowadzono udoskonaloną strukturę organizacyjną.

Wzrastające potrzeby informacyjne przemysłu, nauki i dydaktyki szkół wyższych w całym kraju nie są jednak zaspakajane wystarczająco, szybko i kompletnie. Wynika to między innymi z niezadawalającego stanu technicznego bibliotek oraz opóźnienia w ich unowocześnianiu. Dlatego przed Biblioteką Główną na najbliższe lata stoi poważne zagadnienie automatyzacji niektórych kierunków działalności informacyjnej. Zadanie jest trudne, wymaga zarówno wielu nakładów finansowych jak i potrzeby pewnych zmian organizacyjnych Biblioteki i przygotowania kadry bibliotekarzy do nowych technik pracy. Wdrożenie nowoczesnego zautomatyzowanego systemu wyszukiwania informacji będzie poważnym sukcesem zainteresowanego zespołu pracowników Uczelni, w tym bibliotekarzy, a wyniki pracy mamy nadzieję, będą bardzo pożyteczne dla całego naukowo-technicznego środowiska lubuskiego.

ZAKŁAD NOWYCH TECHNIK NAUCZANIA

Zakład Nowych Technik Nauczania jako jednostka międzywydziałowa Uczelni powołany został w roku 1970 do badań i adaptacji nowych metod dydaktycznych i środków technicznych oraz przekazywania uzyskanych wyników pozostałym jednostkom naukowo-dydaktycznym szkoły.

W okresie minionych 9 lat Zakład NTN realizował swoje zadania poprzez: doskonalenie metodyczne kadry, kształcenie pedagogiczne studentów, modernizację dydaktyki, prace naukowo-badawcze, wytwarzanie pomocy naukowych i obsługę konferencji naukowych i imprez uczelnianych.

Doskonalenie metodyczne nauczycieli akademickich prowadzono w różnych formach. Jedną z ciekawszych były dyskusje „okrągłego stołu”, które stanowiły forum do wymiany poglądów i udzielania instruktaży w zakresie metodyki stosowania środków audiowizualnych w dydaktyce naszej Uczelni.

Dużym zainteresowaniem pracowników naukowo-dydaktycznych cieszyły się odczyty z zakresu technologii kształcenia, m. in. wykład dr F. Januszkiewicza nt. „Kryteria oceny pracy studenta”.

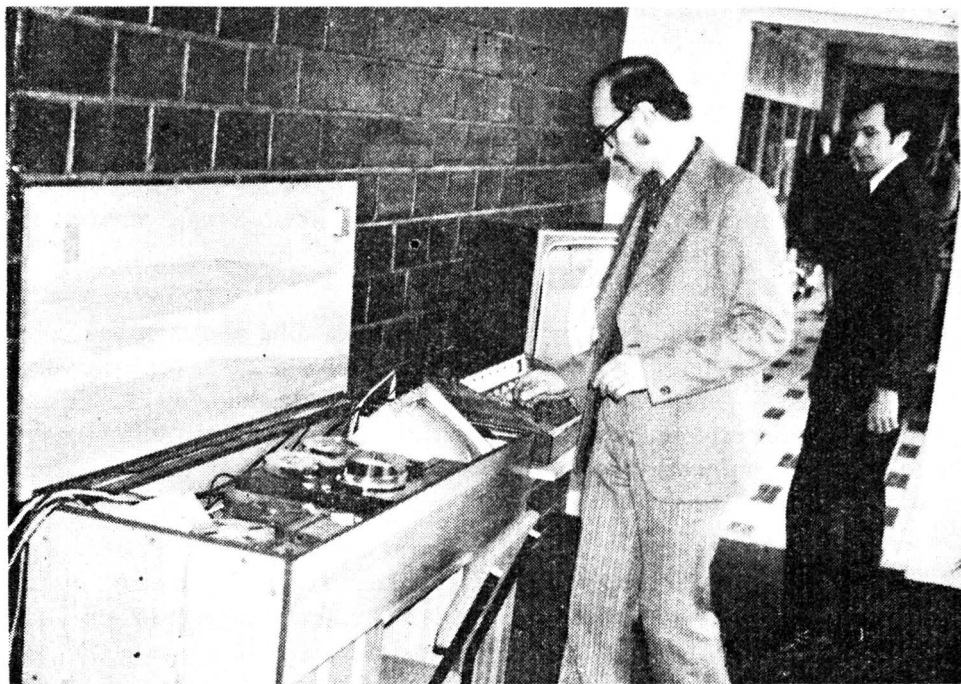
Osiągnięcia Zakładu NTN w zakresie zastosowania w dydaktyce szkoły wyższych technik telewizyjnych, koncepcje rozwoju TVZ, proces tworzenia teleaudycji oraz doświadczenia nauczycieli akademickich naszej Uczelni w zakresie wdrażania telewizji dydaktycznej prezentowano na uczelnianych konferencjach metodycznych takich np. jak „Techniki telewizyjne w procesie kształcenia” w 1979 r.

Oprócz padanych wyżej form propagowania wiedzy z zakresu metodyki, Zakład NTN począwszy od roku akademickiego 1977/78 prowadzi szkolenie pedagogiczne młodej kadry nauczycieli akademickich w ramach Podyplomowego Studium Ideologiczno-Pedagogicznego. Ukończyło je 27 osób, w drugim roku istnienia Studium dyplomy ukończenia uzyskało 25 pracowników naukowo-dydaktycznych naszej Uczelni. Oprócz działań w za-

kresie doskonalenia warsztatu metodycznego pracowników dydaktycznych Uczelni, Zakład podjął zadania w zakresie kształcenia pedagogicznego studentów IV i V roku studiów dziennych. Dyplomy upoważniające do nauczania w średnim szkolnictwie zawodowym otrzymało w roku 1974 — 37 osób, w 1975 — 24 osoby, w 1976 — 36 osób, w 1978 — 61 osób. Obecny rok akademicki ukończyło z wynikiem pozytywnym 23 słuchaczy.

Poza zajęciami audytoryjnymi w kształceniu pedagogicznym studentów wprowadzono zajęcia poglądowo-wyjazdowe w Politechnice Wrocławskiej i Poznańskiej oraz Uniwersytecie Poznańskim.

W zakresie modernizacji dydaktyki Zakład NTN podjął szereg ciekawych inicjatyw. Popularyzując nowe metody nauczania z zastosowaniem technicznych środków dydaktycznych, modernizując sale wykładowe (poprzez wyposażenie w rzutniki pisma, przeźroczy i ekrany) unowocześniono proces dydaktyczny w Uczelni. Pod względem liczby placówek dydaktycznych posługujących się TVD Uczelnia nasza w roku 1976 zajęła I miejsce wśród szkół wyższych w kraju. Swoje osiągnięcia w zakresie wdrażania i stosowania w dydaktyce środków audiowizualnych Zakład NTN propagował w konferencjach krajowych oraz w wydawnictwach metodycznych. Z inspiracji Zakładu wydano uczelniany zeszyt naukowy „Dydaktyka i wychowanie”.

ZAKŁAD NOWYCH TECHNIK NAUCZANIA

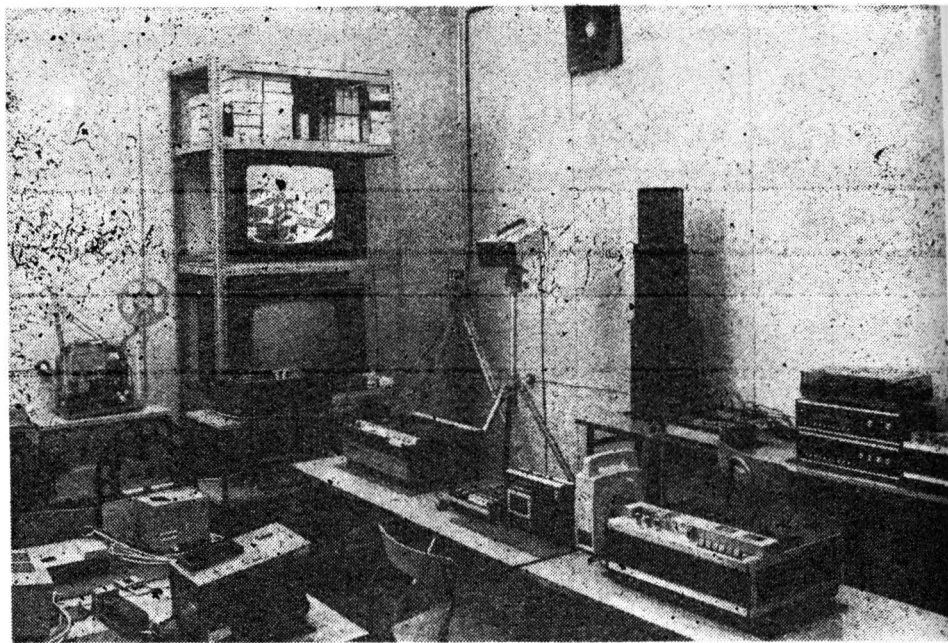
WRĘCZENIE ŚWIADECTW PODYPŁOMOWEGO STUDIUM IDEOLOGICZNO-
PEDAGOGICZNEGO MŁODEJ KADRY NAUCZYCIELI AKADEMICKICH
— LUTY 1980 R.

Niezmiennie istotnym kierunkiem działalności Zakładu NTN jest wytwarzanie pomocy naukowych; przeźroczy czarno-białych i barwnych, mikrofilmów oraz odbitek fotograficznych. Nauczyciele akademicki korzystają w zajęciach dydaktycznych także z nagrań magnetowidowych i wstawek filmowych przygotowywanych przez nasz Zakład.

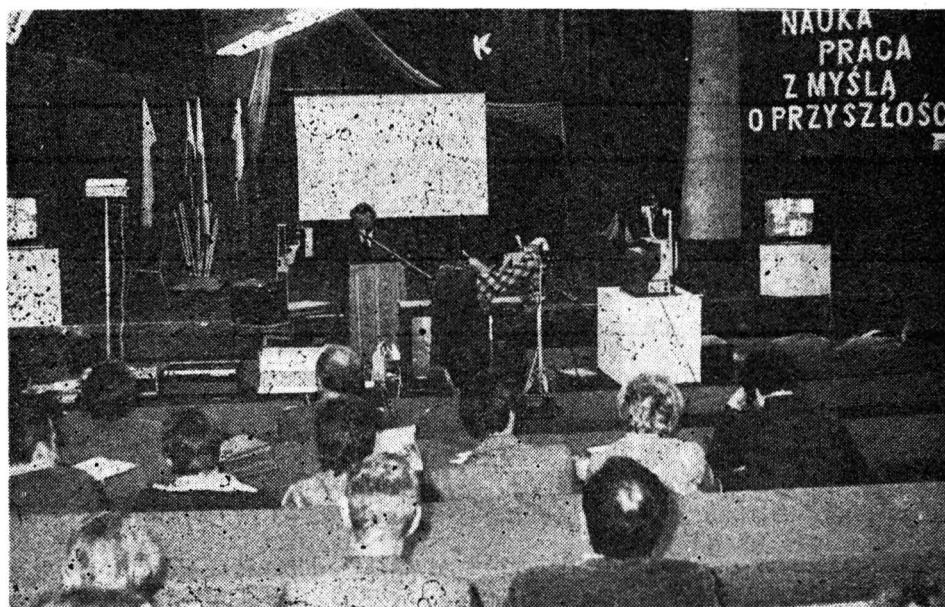
W roku 1970 Zakład NTN dysponował aparaturą na kwotę około 800 tys. zł, w roku 1979 majątek osiągnął wartość 4.300 tys. zł. Dzięki dynamicznemu wzbogaceniu „warsztatu” Zakład w pełni zabezpieczał potrzeby jednostek dydaktycznych i administracyjnych.

Również istotną formę usługi świadczoną przez Zakład jest zabezpieczenie konferencji naukowych oraz imprez uczelnianych w zakresie nagłośnienia, rejestracji magnetowidowej oraz obsługi środków audiowizualnych, a także opracowywania terminarzy zjazdów dla studiów zaocznych i semestralnych rozkładów zajęć dydaktycznych dla całej Uczelni.

Osiągnięte w ciągu 9 lat działalności doświadczenia Zakład Nowych Technik Nauczania propaguje na terenie Uczelni oraz województwa zielonogórskiego poprzez włączanie się w prace Zarządów Wojewódzkich NOT, PTE, TNOiK.

ZAKŁAD NOWYCH TECHNIK NAUCZANIA — LABORATORIUM ŚRODKÓW
AUDIOWIZUALNYCH STOSOWANYCH W DYDAKTYCE

UCZELNIANA KONFERENCJA METODYCZNA NT.: „INTEGRACJA FILMU I TV
W PROCESIE KSZTAŁCENIA” — MAJ 1980 R.

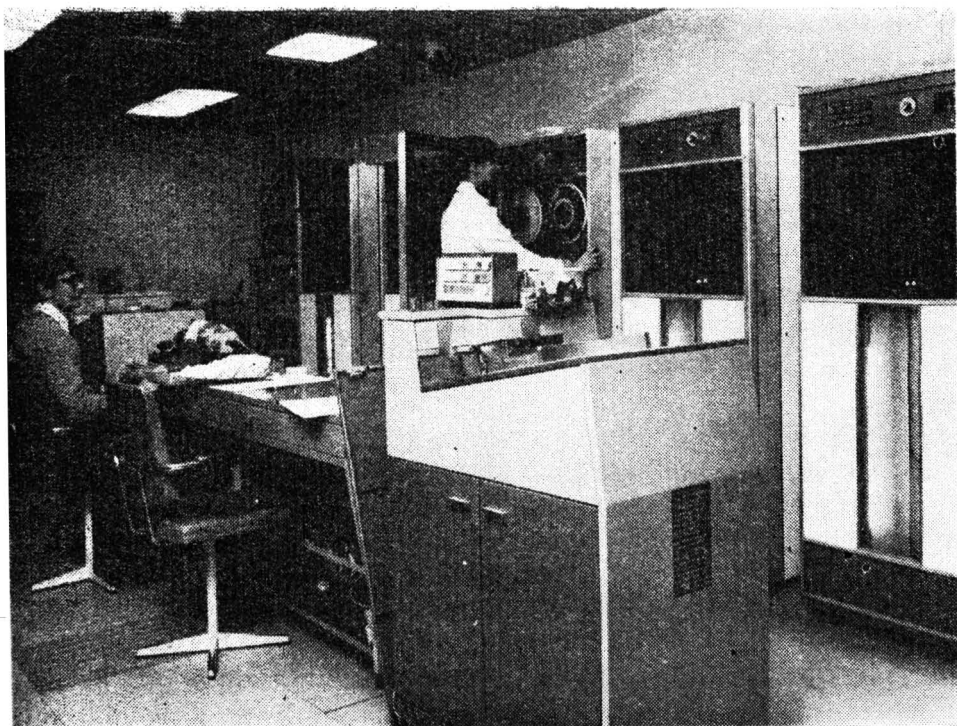
OŚRODEK ELEKTRONICZNEJ TECHNIKI OBLICZENIOWEJ

Na początku lat siedemdziesiątych w okresie dynamicznego rozwoju Uczelni powstała konieczność włączenia do procesu dydaktycznego i badawczego elektronicznej techniki obliczeniowej. W grudniu 1971 roku opracowano założenia pt. „Uczelniany Ośrodek Informatyki — program prac związanych z utworzeniem i rozwojem”. Decyzją władz rektorskich do realizacji w/w programu powołany został zespół w składzie: mgr Mirosław Arczyński — przewodniczący, mgr inż. Edward Cias i mgr inż. Edmund Łobocki — członkowie. Zespół ten w styczniu 1972 roku opracował plan utworzenia ośrodka informatyki pt. „Uczelniany Ośrodek Informatyki — plan roboczy utworzenia” i przystąpił do jego realizacji. Następnym etapem było powierzenie Zespołowi Matematyki prac organizacyjnych oraz prowadzenia zajęć dydaktycznych z zakresu elektronicznej techniki obliczeniowej. Do realizacji powyższych zadań wyodrębniono Pracownię Elektronicznych Technik Obliczeniowych. We wrześniu 1972 roku w wyniku zmian organizacyjnych w Uczelni sprawy organizacji Uczelnianego Ośrodka Informatyki powierzono nowemu Prorektorowi doc. inż. Henrykowi Maćkowiakowi. Opracowany został i przyjęty do realizacji „Program wyposażenia Uczelnianego Ośrodka Informatyki”. W styczniu 1973 roku Huta Miedzi w Głogowie sfinansowała w ramach współpracy zakup jednostki centralnej emc ODRA 1304, czytnika i perforatora taśmy papierowej oraz urządzenia do przygotowania danych na taśmie papierowej.

W marcu 1973 roku powołano na Wydziale Elektrycznym w Zespole Miernictwa Elektrycznego i Aparatów Pomiarowych, kierowanego przez doc. inż. Henryka Maćkowiaka, Pracownię Informatyki, która przejęła prowadzenie prac organizacyjnych oraz zajęć dydaktycznych z przedmiotów informatycznych. W kwietniu 1973 roku część podstawowa komputera ODRA 1304 zostaje uruchomiona w pomieszczeniu zastępczym. Jednocześnie trwają prace w przyszłym pomieszczeniu komputera. Na początku roku akademickiego 1973/74 Pracownia Informatyki została przekształco-

na w Ośrodek Elektronicznej Techniki Obliczeniowej w Zespole Miernictwa Elektrycznego i Aparatów Pomiarowych na Wydziale Elektrycznym. Na kierownika powołano mgr Jana Kolnego oraz zatrudniono dalszych nauczycieli akademickich: mgr Alinę Kolną, mgr Emila Panka oraz mgr Lidię Turczak, a w lutym 1974 r. mgr Andrzeja Gabryszewskiego, mgr Annę Staszewską oraz mgr Jolantę Stojek. Zatrudniono także pracowników potrzebnych do eksploatacji komputera. W roku akademickim 1973/74 następuje zakończenie prac adaptacyjnych, zakupienie pozostałych elementów zestawu komputera (pamięć taśmowa, czytnik kart, drukarka wierszowa) oraz urządzeń do przygotowania danych na kartach perforowanych. W tym roku akademickim po raz pierwszy realizowano nauczanie przedmiotów informatycznych za pomocą własnego komputera. 1 października 1974 roku zarządzeniem nr 52/org/74 Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki z dnia 17 lipca 1974 r. (Dz. Urz. MNSzWiT nr 8, poz. 63) został utworzony w ramach nowej struktury organizacyjnej Uczelni Ośrodek Elektronicznej Techniki Obliczeniowej jako międzywydziałowa jednostka organizacyjna. Na kierownika powołano mgr Jana Kolnego. W Ośrodku ETO pracowali: 1 starszy wykładowca, 1 adiunkt, 6 asystentów oraz przy eksploatacji komputera zespół pracowników inżynieryjno-technicznych. Ośrodek ETO prowadził dydaktykę z przedmiotów informatycznych dla całej Uczelni opartą na nowych programach nauczania, realizował prace badawcze dla przemysłu, udostępniał komputer innym jednostkom organizacyjnym.

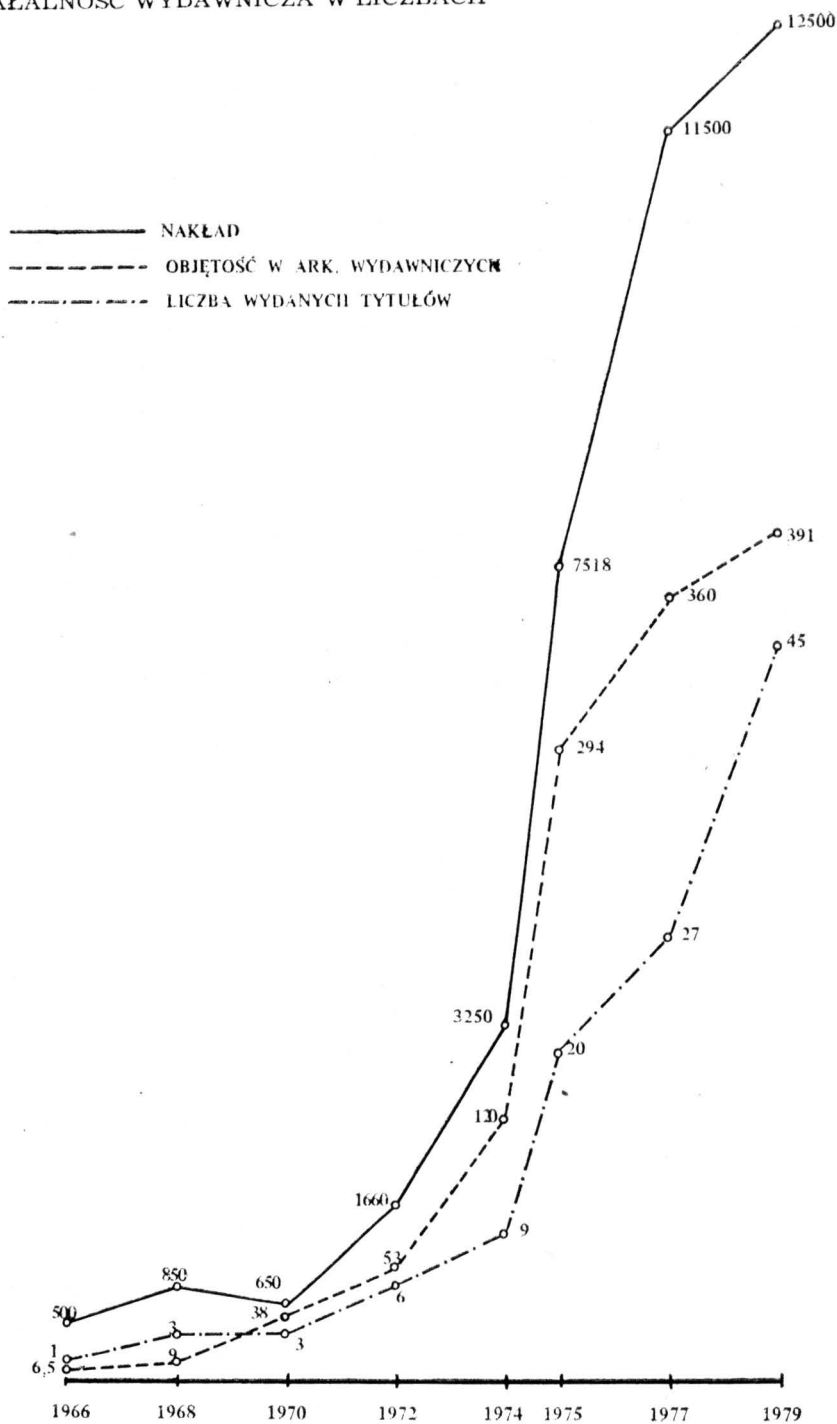
We wrześniu 1975 roku na kierownika Ośrodka ETO powołano doc. dr inż. Jerzego Kowalskiego. Wydawało się, że ETO podejmie jeszcze szerszą działalność. Jednak w marcu 1976 roku w konsekwencji reorganizacji związanej ze znacznym zmniejszeniem zatrudnienia w Ośrodku ETO w grupie pracowników inżynieryjno-technicznych nastąpiło pewne zahamowanie realizacji programu komputeryzacji Uczelni. W styczniu 1977 r. w wyniku nowej reorganizacji w zakresie działalności naukowo-dydaktycznej Ośrodka ETO prowadzenie zajęć dydaktycznych z przedmiotów informatycznych zostaje przekazane do Instytutu Matematyki i Fizyki. Ośrodek ETO zostaje określony jako międzywydziałowa jednostka organizacyjna pełniąca funkcję centralnego laboratorium związaną z udostępnieniem komputera i oprogramowania dla potrzeb pozostałych jednostek organizacyjnych Uczelni oraz wdrażająca technikę informatyczną dla dydaktyki, badań naukowych i procesu zarządzania w Uczelni. Kierownikiem Ośrodka ETO zostaje mgr inż. Edward Ciaś. W następnych latach następuje doskonalenie funkcjonowania Ośrodka ETO. W celu pełnego wykorzystania sprzętu obliczeniowego oraz udostępnienia pracownikom i studentom komputerów o większej mocy obliczeniowej nawiązano i podpisano w tej sprawie porozumienie z Zakładem Elektronicznej Techniki Oblicze-

PRACOWNIA ELETRONICZNYCH TECHNIK OBLICZENIOWYCH

niowej w Zielonej Górze. Rozpoczęto także pracę w zakresie komputeryzacji zarządzania. Wdrożone zostały dwa systemy informatyczne: „Gospodarka aparaturą” i „Gospodarka mieszkaniowa w domach studenckich”. Do chwili obecnej Ośrodek ETO w różnych formach organizacyjnych i pod różnymi nazwami pełnił funkcję „drożdży informatycznych” w naszej Uczelni. W efekcie tej działalności elektroniczna technika obliczeniowa zajmuje coraz bardziej trwałe miejsce przy prowadzeniu zajęć dydaktycznych z przedmiotów podstawowych na poszczególnych kierunkach studiów, w procesie badań naukowych oraz w procesie zarządzania.

DZIAŁALNOŚĆ WYDAWNICZA W LICZBACH

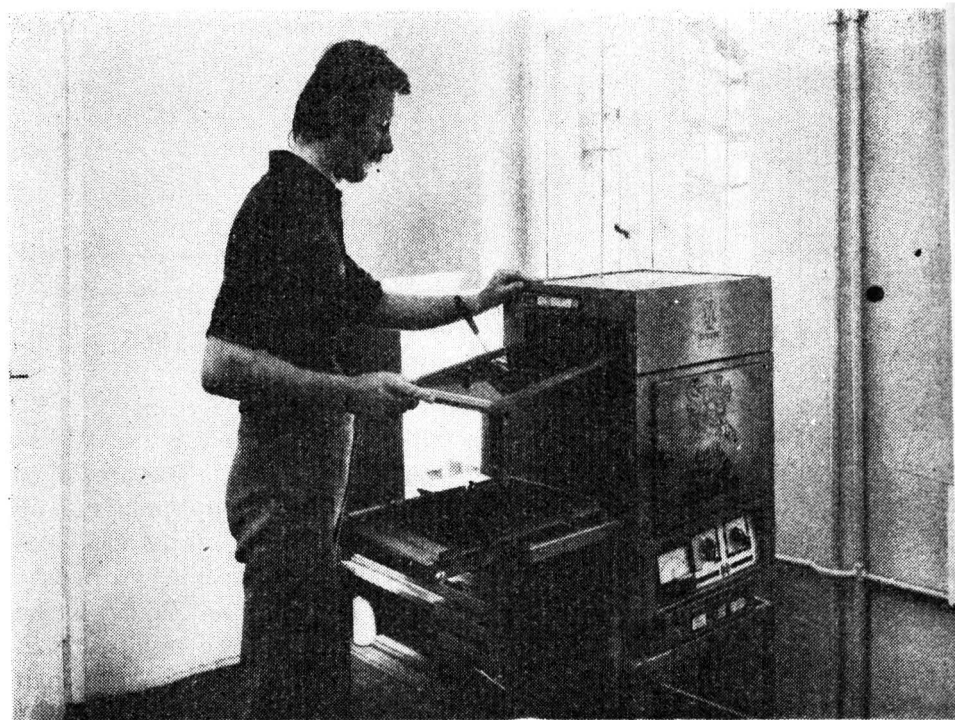

(wg stanu na dzień 31 grudnia)

DZIAŁALNOŚĆ WYDAWNICZA W LATACH 1965 — 1980

W roku 1966 ukazała się pierwsza publikacja wydana przez Wyższą Szkołę Inżynierską w Zielonej Górze — „Program wykładów oraz skład osobowy na rok akademicki 1965/1966” w nakładzie 500 egzemplarzy o objętości 6,5 ark. wyd. Pozycja ta, wydana w skromnej szacie graficznej przez ówczesne Zielonogórskie Zakłady Graficzne (obecnie Poznańskie Zakłady Graficzne im. Marcina Kasprzaka w Poznaniu — Zakład w Zielonej Górze) zapoczątkowała systematycznie ukazujące się publikacje informacyjne, następnie dydaktyczne, a później i naukowe. Publikacje naukowe pracowników Uczelni ukazywały się początkowo — od roku 1969 — w „Biuletynach” (nr 1—9), a od roku 1972 w „Zeszytach Naukowych”, odpowiadających głównym kierunkom działalności naukowo-dydaktycznej Wyższej Szkoły Inżynierskiej. Aktualnie istnieją następujące serie wydawnictw ciągłych — nieperiodycznych: „Budownictwo”, „Inżynieria Środowiska”, „Elektrotechnika”, „Mechanika”, „Nauki Społeczne i Ekonomiczne”, „Dydaktyka i Wychowanie”, „Discussiones Mathematicae” oraz seria „Monografie”. Część tych prac drukowana jest w językach obcych, zwłaszcza w angielskim i rosyjskim, rzadziej w niemieckim i francuskim. W ramach serii „Monografie” publikuje się rozprawy habilitacyjne i cenniejsze prace doktorskie pracowników naukowych Uczelni. Materiały konferencyjne i prace zbiorowe wydawane są z okazji organizowanych konferencji i zjazdów oraz zakończonych większych prac badawczych, których problematyka odpowiada profilowi wydawniczemu poszczególnych serii.

Utworzenie w roku 1975 własnego, uczelnianego Zakładu Poligraficznego pozwoliło na zwiększenie ilości wydawnictw, szczególnie skryptów i publikacji informacyjnych. Jednakże druk publikacji naukowych i cenniejszych informacyjnych, odbywa się w znacznej mierze w Zakładzie Graficznym w Zielonej Górze, z którym współpraca układa się nad wyraz pomyślnie. Intensywny rozwój wydawnictw, zapoczątkowany został w roku 1975, co stało się podstawą do utworzenia w 1977 r. wyspecjalizowanej jednostki uczelnianej — Działu d/s Wydawnictw.

PRACOWNIA KSEROGRAFICZNA W ZAKŁADZIE POLIGRAFICZNYM

Od roku 1979 zapoczątkowano wydawanie wszelkiego rodzaju materiałów pomocniczych do ćwiczeń, stenogramów wykładów, a ponadto ukazują się systematycznie wydawnictwa jubileuszowe, foldery, informatory, takie jak np.: „WSInż. w liczbach”, „Informator dla przemysłu”, „Biuletyny”, „Informatory dla kandydatów na studia” i wiele innych. Wydawnictwa nasze rozprowadzane są do wszystkich wyższych uczelni technicznych w kraju oraz do uniwersytetów, w których są też kierunki techniczne, a ponadto prowadzimy bezpłatną wymianę z uczelniami partnerskimi za granicą — Ilmenau, Weimar, Witebsk, Budapeszt. Sprzedaż wydawnictw uczelnianych odbywa się poprzez PP „Dom Książki” Księgarnię Naukową w Zielonej Górze oraz Ośrodek Rozpowszechniania Wydawnictw Naukowych PAN w Warszawie, w Poznaniu i w Katowicach.

KOMITET UCZELNIANY PZPR

Uczelniana Organizacja Partyjna w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Zielonej Górze tworzyła się równolegle z powołaniem Uczelni.

Pierwsze zebranie organizacyjne odbyło się w listopadzie 1965 r. w sali 208. Udział w zebraniu wzięło 30 członków i kandydatów. Postanowiono wówczas, że organizacja będzie się składać z dwóch grup partyjnych: pracowniczej i studenckiej. Na pierwszego sekretarza wybrany został dr Hieronim Szczegół. Zebranie zalecało nowo wybranym władzom partyjnym, aby naczelnymi zadaniami organizacji partyjnej w okresie następujących dwóch lat kadencji były: wzrost i umacnianie poziomu ideologicznego i politycznego szeregów partyjnych wśród studentów i pracowników Uczelni oraz rozszerzanie i umacnianie wpływów partii na całokształt życia Uczelni. Postanowiono również, że powstałe jednocześnie uczelniane organizacje Związku Młodzieży Socjalistycznej oraz Zrzeszenia Studentów Po'skich powinny być traktowane jako młoda rezerwa kadrowa partii. Cały okres pierwszej kadencji charakteryzował się konsekwentnym realizowaniem przyjętej uchwały. Drugie zebranie sprawozdawczo-wyborcze zatwierdzając przedstawione mu sprawozdanie Komitetu Uczelnianego z działalności pierwszej kadencji pozytywnie oceniło dotychczasową pracę władz uczelni oraz podkreślało wysokie zaangażowanie Komitetu Uczelnianego w realizacji przyjętej uchwały. Stan członków i kandydatów wzrósł w tym czasie do 67. I sekretarzem KU ponownie został wybrany tow. H. Szczegół. Przyjęta uchwała zobowiązała nowo wybrany Komitet Uczelniany do umacniania i rozwijania leninowskich zasad i norm życia partii, do ugruntowania inicjatywnej i kontrolnej funkcji partii oraz do rozwoju i podnoszenia jakości szeregów partyjnych. Okres drugiej kadencji obok realizacji uchwały wyborczej wypełniony był aktywnym udziałem członków partii w kształtowaniu struktury Uczelni. Trzecia kadencja lata 1969—1971 pod kierownictwem I sekretarza KU PZPR tow. Br. Ratusia zaznaczyła się znacznym wzrostem szeregów partii. W okresie tym stan organizacji po raz pierwszy przekroczył liczbę 100 osób. Zgodnie

DYSKUSJA Z UDZIAŁEM MIN. PROF. T. BIERNACKIEGO

z przyjętą tezą o konieczności integracji całokształtu życia Uczelni nastąpiła zmiana w strukturze organizacji partyjnej: w miejsce dotychczasowych dwóch grup partyjnych — pracowniczej i studenckiej powołano do życia w ramach Podstawowej Organizacji Partyjnej cztery Oddziałowe Organizacje Partyjne grupujące zgodnie z przyjętym kluczem podziału terytorialnego jednocześnie pracowników i studentów. Powstały w ten sposób: OOP Administracja, OOP Budownictwo, OOP Elektrotechnika, OOP Mechanika. W omawianej kadencji wraz z realizacją statutowych zadań oraz zadań płynących z przyjętej uchwały znacznie wzrósł poziom pracy ideologiczno-propagandowej. Uczelniana Organizacja Partyjna gościła w swych murach lektorów KC PZPR i KW PZPR. Okres IV kadencji (1971—1973) z I sekretarzem tow. M. Eckertem na czele prócz dalszych prac nad zadaniami statutowymi zaznaczył się dużym ożywieniem politycznym całej organizacji. Wówczas to wykazano duże zaangażowanie i ofiarność w pracy na rzecz umacniania i podnoszenia autorytetu partii w społeczności akademickiej Uczelni. W tym czasie z inicjatywy Komitetu Uczelnianego powstał pierwszy w historii Uczelni plan rozwoju Wyższej Szkoły Inżynierskiej w latach 1971—1975. W programie na V kadencję (1973—1975) z tow. H. Samujłło — I sekretarzem KU PZPR jako naczelne hasło przyjęto troskę o dalszy wzrost szeregów partii wśród studentów i mło-

dych pracowników oraz dalsze pogłębianie pracy dieologiczno-propagandowej. Podsumowując V kadencję zebranie sprawozdawczo-wyborcze wysoko oceniło wzrost szeregów partii wśród studentów (stopień upartyjnienia około 3%) oraz duże zaangażowanie kierownictwa w sprawę jakości procesu wychowawczego i sprawę życia studentów. Lata 1975—1977 (VI kadencja) przynoszą dalszy rozwój szeregów partii, pozwalając w roku 1976 przekroczyć liczbę 200. Wówczas też wspólną inicjatywą władz partyjnych i akademickich Uczelni postanowiono podjąć całokształt starań o uzyskanie pełnych uprawnień akademickich. Od tego czasu organizacja partyjna przywiązuje dużą wagę do hasła „Politechnika Lubuska”. VII kadencja (1977—1979) z I sekretarzem tow. I. Dzwonnikiem a następnie od marca 1978 r. z tow. W. Żarnowskim przebiega w atmosferze realizacji zadań statutowych oraz przybliżania wizji Politechniki. Przyjęto bardzo ambitnie plany wzrostu szeregów partii, szczególnie wśród studentów. W czerwcu 1979 r. osiągnięto około 9% stopnia upartyjnienia studentów. Rozwinięto pracę ideologiczno-propagandową w czym pomocą stało się opwołanie Uczelnianego Ośrodka Pracy Ideowo-Wychowawczej. Dzięki temu udało się organizować cykliczne spotkania z czołowymi przedstawicielami naszego życia gospodarczego i politycznego, realizować własnymi siłami kursy dla kandydatów partii oraz udostępnić w OPIW studentom i pracownikom prasę polityczną i społeczną. Wiele uwagi poświę-

OTWARTE ZEBRANIE POP Z OKAZJI 30-LECIA ZJEDNOCZENIA RUCHU
ROBOTNICZEGO — GRUDZIEŃ 1978 R.

ciła organizacja na popularyzację i wdrożenie w życie uchwał XII Plenum KC PZPR. Organizacje oddziałowe opracowały własny plan intensyfikacji udziału nauki w postępie społeczno-gospodarczym kraju. Będzie on miał też znaczący wpływ na kształtowanie polityki kadrowej instytutów. Trwająca kadencja obfitowała w wydarzenia polityczne o dużej randze. Wystarczy wspomnieć o wiecach protestacyjnych przeciw nowym broniom masowego rażenia w tym bombie neutronowej, czy też o otwartym zebraniu POP nt. prawa ludzi do życia w pokoju.

Duże znaczenie przywiązuje się zagadnieniom podnoszenia poziomu wiedzy ideologiczno-politycznej. Szkolenia z udziałem lektorów własnych i zaproszonych odbywają się cyklicznie — zarówno na szczeblu POP jak i w organizacjach oddziałowych.

8 listopada 1979 r. zmarł tragicznie I sekretarz KU PZPR tow. Wiesław Żarnowski. Pozostawił po sobie trwały wkład w rozwój Uczelni i w styl pracy organizacji partyjnej. I sekretarzem został tow. Rudolf Sandecki.

RADA ZAKŁADOWA ZWIĄZKU NAUCZYCIELSTWA POLSKIEGO

Zakładowa organizacja Związku Nauczycielstwa Polskiego rozpoczęła działalność już w pierwszych tygodniach pracy nowoutworzonej Uczelni. Konstytucyjne zebranie odbyło się w dniu 12 listopada 1965 r. Prezesem pierwszej Rady Zakładowej ZNP przy Wyższej Szkole Inżynierskiej w Zielonej Górze wybrano wówczas kol. Reginę Orzełek.

W piętnastoletniej działalności uczelnianej organizacji ZNP wystąpiły dość wyraźnie trzy kolejne etapy rozwoju. Pierwszy, obejmujący w zasadzie okres dwóch początkowych kadencji Rady Zakładowej, a więc lata 1965—1972, charakteryzował się koncentrowaniem głównej uwagi związkowego aktywu na sprawach socjalno-bytowych. Sporo czasu poświęcano też wówczas doskonaleniu zawodowemu nauczycieli akademickich, w ramach pracy komisji pedagogicznej. Takie kierunki działania wynikały przede wszystkim z potrzeb formującego się dopiero, młodego zespołu pracowniczego, który tworzyli w znacznej mierze ludzie przybywający z różnych stron kraju i osiedlający się dopiero w Zielonej Górze; odnosi się to zwłaszcza do grupy pracowników naukowo-dydaktycznych. Brak odpowiednio rozbudowanej zakładowej służby socjalnej powodował zaś, że na uczelnianym aktywie związkowym spoczywał wówczas obowiązek spełniania w tym względzie także prawie wszystkich czynności o charakterze techniczno-administracyjnym. W pierwszych latach działalności Rady Zakładowej ZNP podjęto i zrealizowano budowę własnego ośrodka wypoczynkowego w Łagowie Lubuskim. Zorganizowano też wówczas pracowniczy bufet gastronomiczny. Już w 1966 r. powołano własną związkową Kasę Zapomogowo-Pożyczkową. Wiele czasochłonnych zabiegów wymagało załatwianie spraw mieszkaniowych, a także starania o zapewnienie możliwie największej liczbie pracowników odpowiednich warunków wypoczynku, zwłaszcza wakacyjnego.

Stały wzrost załogi związany z dynamicznym rozwojem Uczelni powodował niewspółmiernie szybkie narastanie i komplikowanie się zadań sto-

jących przez Radę Zakładową, podejmowanych i bieżąco rozwiązywanych przez aktyw związkowy. W początkach 1972 r. uczelniana organizacja związkowa liczyła 280 członków, a w styczniu 1976 r. kiedy kończyła się trzecia kadencja Rady Zakładowej, już prawie 550 członków. W początkach lat siedemdziesiątych miały też miejsce istotne zmiany w zakresie polityki socjalnej państwa, które między innymi doprowadziły do rozbudowy zakładowych służb pracowniczych. Odciążyło to w zasadniczym stopniu organizacje związkowe od czynności manipulacyjno-administracyjnych w sferze spraw socjalno-bytowych załogi. Stworzyło tym samym warunki sprzyjające umacnianiu pozycji związków zawodowych w systemie kierowania poszczególnymi zakładami pracy. Wszystkie te okoliczności spowodowały, że Rada Zakładowa wybrana na okres 1972—1976 szczególnie uwagę poświęciła rozwiązywaniu kwestii organizacyjnych. Chodziło o znalezienie i wdrożenie takiej wewnętrznej struktury organizacyjnej, która byłaby w sposób optymalny dostosowana do zmienionych warunków działania Rady Zakładowej i do nowych jakościowo zadań, jakie przychodziło jej rozwiązywać. Z końcem 1974 r. podjęta została decyzja o utworzeniu w Uczelni sześciu oddziałowych organizacji związkowych; przy każdym z czterech instytutów kształcących, przy administracji centralnej oraz jednej skupiającej związkowców z pozostałych organizacyjnych jednostek Uczelni.

Decyzja ta, jak się okazało, stanowiła istotny czynnik doskonalenia form i metod pracy uczelnianej organizacji związkowej. Doskonalenie to jest podstawowym wyróżnikiem kolejnego etapu jej rozwoju, przypadającego głównie na okres czwartej kadencji Rady Zakładowej. W tym czasie, zwłaszcza zaś od 1977 r. nastąpił dalszy, widoczny zwrost dyscypliny organizacyjnej. Rozszerzono i udoskonalono wewnątrzuczelniany system związkowych nagród i wyróżnień. Poszczególne ogniwa związkowe, zwłaszcza zaś rady instytutowe zdobywając doświadczenie, coraz pełniej i bardziej znacząco współuczestniczyły w rozwiązywaniu wszystkich spraw ważnych dla Uczelni. Znacznie poszerzyło się grono zaangażowanych aktywistów związkowych. Rozbudowano zwłaszcza, oraz w istotnym stopniu ożywiono działalność poszczególnych problemowych komisji Rady Zakładowej. Dzięki temu coraz lepiej mogły być załatwiane różne życiowe, socjalno-bytowe i zawodowe sprawy załogi i poszczególnych jej członków. W znacznym stopniu została też zaktywizowana nadzorcza i kontrolna działalność związku zawodowego w dziedzinie warunków i stosunków pracy. Zakładowa Społeczna Inspekcja Pracy coraz skuteczniej wpływa na stałą poprawę warunków bezpieczeństwa i higieny pracy w Uczelni.

Godną uwagi dziedzinę działalności Rady Zakładowej stanowi wieloletnia już współpraca z bratnimi organizacjami związkowymi w partner-

skich uczelniach w NRD oraz na Węgrzech. Kontakty te oprócz wymiany doświadczeń w pracy związkowej obejmują także wzajemną pomoc w organizowaniu wypoczynku, głównie wakacyjnego. Rozwijano też i umacniano kontakty i współpracę z Radami Zakładowymi uczelni krajowych, zwłaszcza przy WSP w Zielonej Górze oraz przy Politechnice Poznańskiej.

Charakteryzując działalność uczelnianej organizacji ZNP w latach 1965—1980, nie można zapomnieć o zakładowej Kasie Zapomogowo-Pożyczkowej, kierowanej sprawnie przez jej wieloletniego przewodniczącego, kol. Konrada Wolnego. Należy do niej obecnie 460 związkowców, a dysponowany fundusz pożyczkowy wynosi około 2 mln. zł. Każdego roku z pomocy kasy korzysta kilkaset osób. Np. w 1972 r. przyznano 272 pożyczki na ogólną kwotę ponad 2,5 mln zł. Tylko w pierwszym półroczu 1979 r. pozytywnie załatwiono zaś wnioski 160 członków kasy i wypłacono im ponad 1,2 mln zł pożyczek.

W okresie piętnastoletniej działalności wytworzył się liczny aktyw związkowy, pracujący z dużym społecznym zaangażowaniem. Pokażną jest też lista członków naszej zakładowej organizacji uhonorowanych Złotą Odznaką Związku Nauczycielstwa Polskiego. Skupieni wokół Rady Zakładowej działacze związkowi w istotnym stopniu współprzyczynili się do rozwoju swojej Uczelni, jej osiągnięć i sukcesów.

IMIENNY SKŁAD RADY ZAKŁADOWEJ W POSZCZEGÓLNYCH KADENCJACH

Pierwsza kadencja (1965—1969): Ludwik Cendrowski, Bożena Jerzak (członek prezydium), Stanisław Laber, Kazimierz Markowski, Regina Orzełek (prezes), Franciszek Pieczurewicz, Stefan Rymaszewski (członek prezydium), Henryk Tajkiewicz (społeczny inspektor pracy).

Dru ga kadencja (1969—1972): Edmund Budniak, Pelagia Budzyńska, Bożena Germata (członek prezydium), Jan Hołowiński, Zbigniew Indulski, Mirosław Jeleniewicz, Julia Kińczyk, Włodzimierz Kruk (społeczny inspektor pracy), Kazimierz Markowski, Karol Mazur (prezes), Zofia Nowak, Rajmund Papiór, Zbigniew Powojewski, Cecylia Rybczyńska (członek prezydium), Stefan Rymaszewski (członek prezydium), Janina Samujłło, Henryk Tajkiewicz, Henryk Zawartko.

Trzecia kadencja (1972—1976): Jan Aulich (prezes do 1973 r.), Edmund Budniak, Pelagia Budzyńska, Zygmunt Ciesielski, Teofil Engel (członek prezydium), Alojzy Jaracz (członek prezydium), Mirosław Jeleniewicz (społeczny inspektor pracy), Julia Kińczyk, Zofia Nowak (członek prezydium), Marian Pannert (członek prezydium, prezes od 1973 r.), Zbigniew Powojewski, Bogumił Raganowicz, Władysław Sosulski, Mieczysław Steliga, Józef Swatowski.

KONFERENCJA SPRAWOZDAWCZO-WYBORCZA RADY ZAKŁADOWEJ ZNP
— LUTY 1980 R.

Czwarta kadencja (1976): Karol Bemben, Edmund Budniak, Zygmunt Ciesielski (członek prezydium), Mieczysław Florczyk (członek prezydium), Roman Guderski, Jerzy Godziszewski, Alojzy Jaracz, Genowefa Kaluba, Henryk Michalak, Elżbieta Nenycz, Zofia Nowak, Lucja Osuch, Marian Pannert (prezes do 1977 r., od 1978 r. przewodniczący Środowiskowej Sekcji Nauki ZNP), Józef Pawłowski (członek prezydium), Zbigniew Powojewski (członek prezydium), Stefan Rymaszewski (społeczny inspektor pracy), Mieczysław Steliga (prezes od 1977 r.), Stanisław Wiciński.

IMIENNY WYKAZ WYRÓŻNIONYCH ZŁOTĄ ODZNAKĄ ZWIĄZKU NAUCZYCIELSTWA POLSKIEGO

Edmund Budniak, Stefania Dębicka, Marian Eckert, Mieczysław Florczyk, Alojzy Jaracz, Tadeusz Jóźwiak, Michał Kisielewicz, Kazimierz Markowski, Karol Mazur, Zofia Nowak, Marian Pannert, Józef Pawłowski, Zbigniew Powojewski, Cecylia Rybczyńska, Stefan Rymaszewski, Henryk Samujłło, Władysław Sosulski, Mieczysław Steliga, Zygmunt Szafran, Henryk Tajkiewicz, Konrad Wolny, Antoni Wysocki.

ORGANIZACJE STUDENCKIE W CZERAZ I DZIŚ

Piętnaście lat działalności studenckiej organizacji to bardzo dużo. W ciągu tego okresu, młodzież akademicka potrafiła wypracować optymalny program działalności Socjalistycznego Związku Studentów Polskich, program, który akceptuje każdy student. W wielu wypadkach stała się rzeczywistym partnerem władz uczelni, a poprzez swoich reprezentantów w niemal wszystkich organach ustawodawczych i wykonawczych ma wpływ na podejmowane decyzje dotyczące całej szkoły.

Kiedy zaczęła się kształtować pierwsza w Zielonej Górze szkoła wyższa, młodzież akademicka tworzyła swoje organizacje od początku. Zarząd Uczelniany Związku Młodzieży Socjalistycznej stawiał pierwsze kroki przy pomocy Zarządu Wojewódzkiego ZMS oraz instancji miejskiej i uczelnianej PZPR. Powołana już w miesiącu wrześniu 1965 r. Komisaryczna Rada Uczelniana Zrzeszenia Studentów Polskich, bazowała na doświadczeniach przywiezionych przez młodych pracowników nauki z ośrodków akademickich Poznania i Wrocławia. Nic więc dziwnego, że I Uczelniana Konferencja ZSP obradująca 6 grudnia, powierzyła funkcję przewodniczącego RU pracownikowi naukowemu szkoły mgr Kazimierzowi Markowskiemu. Fotel wiceprzewodniczącego zajął kol. Zbigniew Rękosiewicz, a sekretarzem Rady została kol. Sławomira Kraczek. Obserwowane z nie małym zaciekawieniem przez całą Zieloną Górę młode środowisko akademickie szybko dało się poznać jako prężne i ambitne. Poprzez śmiałe inicjatywy dążące do współpracy ze środowiskiem robotniczym i szkolnym, zwłaszcza ZMS zyskało sobie ogólną sympatię. Współpraca ze środowiskiem szkolnym miała na celu głównie szeroką informację o uczelni oraz o studenckich organizacjach. Wiadomo było przecież, że dzisiejsi maturzyści jutro będą studentami. Zwłaszcza dla nich ZU ZMS organizował co roku kursy przygotowawcze do egzaminów wstępnych na uczelni.

Wewnątrz uczelni studenckie organizacje pracowały także intensywnie. Największą popularnością cieszyły się wówczas imprezy rekreacyjno-spor-

towe. Organizowano wycieczki naukowe i turystyczne wyjazdy sobotnio-niedzielne. Nawiązano współpracę z Aeroklubem Ziemi Lubuskiej, w wyniku której, zorganizowano studencki obóz szybowcowy. Podjęto wspólnie ze Studium Wojskowym inicjatywę współzawodnictwa plutonów w nauce i sporcie. Rywalizacja miała miejsce w trakcie odbywania wojskowego szkolenia studentów.

W kolejnym roku akademickim ZU ZMS powołał do życia Studencki Ośrodek Dyskusyjny. Kierownikiem SOD-u został Kazimierz Głowacki — dbał przede wszystkim o to, by ośrodek stał się forum dyskusyjnym, gdzie w trakcie spotkań z czołowymi przedstawicielami życia politycznego gospodarczego i kulturalnego, rozpatrywano nurtujące problemy kraju i regionu. Wspólnie ze środowiskiem robotniczym zorganizowano sesję naukową „Ziemia Lubuska 1967”. Problem studenckich praktyk robotniczych omawiany był na specjalnie przygotowywanym seminarium. Organizowano też wiele konkursów np. konkurs na najlepsze koło ZMS w nauce i pracy społecznej, konkurs na plakat o tematyce antywojennej. Właśnie ten drugi stał się jedną z inicjatyw szeroko zakrojonej akcji solidarnościowej z walczącym narodem wietnamskim. Wietnamscy studenci byli też często zapraszani przez ZU ZMS do naszej szkoły.

Nadal dużą uwagę zwracało się na organizowanie imprez rekreacyjnych. Zawiązywano kluby propagujące turystykę kwalifikowaną, koło lotnicze, sekcje sportowe. Pod patronatem J. M. Rektora odbył się I Uczelniany Rajd Górski. Jest to od tamtej pory najbardziej masowa uczelniana impreza turystyczna, dająca wszystkim wiele wspólnych wrażeń.

Trzeba podkreślić, że każda nowa kadencja władz obu organizacji ZMS i ZSP nie zarzucała wcześniej podjętych inicjatyw i osiągnięć lecz wzbogacała je o coraz to nowe przedsięwzięcia. W ten sposób działalność stawała się z roku na rok bardziej wszechstronna. W 1967 roku uroczyście obchodzono 50-tą rocznicę wybuchu Rewolucji Październikowej. W okresie trwania obchodów zorganizowano turniej p.n. „Kraj naszych przyjaciół”, w którym brało udział 300 studentów. W Domu Studenckim nr 1 zapoczątkował działalność radiowęzeł. Duże ożywienie wykazywało kulturalne życie szkoły. Powstał kabaret studencki, który szybko zyskał sobie uznanie braci akademickiej i władz uczelni. Działacz kulturalny Piotr Pudłowski inicjował cykl imprez kulturalnych o stałej nazwie „Popołudnie studenckie”. Dużym powodzeniem cieszyły się Klub Piosenki, teatrzyk muzyki i poezji.

Były to jednak na ogół pojedyncze imprezy zorganizowane przez studentów i zazwyczaj tylko dla studentów. Zaistniała potrzeba zaprezentowania dorobku studenckich organizacji i osiągnięć kulturalnych całemu miastu. Studenci Wyższej Szkoły Inżynierskiej i nowo powstałego Studium

Nauczycielskiego połączyli siły w celu zorganizowania dużej imprezy — Dni Kultury Studenckiej pod nazwą „Bachanalia”. I chociaż pierwsze tego typu zamierzenie — „Bachanalia 68” nie w pełni były udane, postanowiono corocznie prezentować w ten sposób swój dorobek, a lata następne pokazały, że był to pomysł dobry. Od tego więc roku corocznie w ciągu kilku majowych dni, studenci odkładali książki na bok, a cały czas przeznaczali na rozrywkę i zabawę.

TYDZIEŃ KULTURY STUDENCKIEJ „BACHANALIA”

Dość szybko zauważono, że nowi studenci, którzy corocznie przychodzą do szkoły, napotykają w nowym środowisku na szereg trudności i aklimatyzują się przez wiele miesięcy. Organizacje studenckie przyjęły na siebie rolę wprowadzenia ich w życie szkoły i poprzez opiekę nad młodymi studentami sprawiły, że wiele trudności w porę zażegnano. Oprócz wspomnianego już kursu przygotowawczego do egzaminów wstępnych i organizowanych tzw. „Dni otwartych drzwi” już w trakcie praktyk robotniczych prowadzono szeroką informację o uczelni, nauce, życiu kulturalnym, o studenckich organizacjach. Po rozpoczęciu nauki, lata pierwsze żywo uczestniczyły w życiu kulturalnym. Z myślą o nich organizowano corocznie okolicznościowy bal.

W 1970 roku po raz pierwszy podjęto inicjatywę uroczystych obchodów Dnia Kosmonauty. W kwietniu zorganizowano okolicznościowe wystawy, projekcje filmów o osiągnięciach w dziedzinie podboju Kosmosu, konkursy, sesje naukowe i popularyzatorskie z udziałem przedstawicieli świata nauki. Od tej pory Dni Kosmonauty stały się corocznym świętem szkoły, która jako jedyna z wyższych uczelni kraju nosi imię pierwszego kosmonauty — Jurijsa Gagarina.

MIROSLAW HERMASZEWSKI GOŚCIEM STUDENTÓW W RACULCE

Następuje dość prężna intensyfikacja działalności środowiska akademickiego. Obok kontynuacji niemal wszystkich imprez organizowanych w latach ubiegłych, podejmuje się ciągle nowe inicjatywy. Organizuje się Turniej Wiedzy Politycznej o masowym charakterze. Powstają kluby sportowe i turystyczne — narciarski, jeździecki, trwają konkursy na najlepszego studenta, aktywistę, koło ZMS itp.

TURYSTYKA STANOWI JEDNĄ Z WAŻNYCH FORM PRACY WYCHOWAWCZEJ

Tak stosunkowo szeroka działalność kulturalna, turystyczna, polityczna i wychowawcza nie miała niezbędnej bazy w postaci klubu studenckiego. Inicjatywa utworzenia klubu z prawdziwego zdarzenia spotkała się z żywym zainteresowaniem. Zaadaptowano na ten cel pomieszczenie w DS 2. Najwięksi sojusznicy studentów to Jan Hołowiński — przewodniczący RU ZSP — stąd nazwa klubu „U Jana” oraz doc. dr inż. arch. Tadeusz Maszkiewicz — projektant klubu.

Do większych inicjatyw należą również — rozpoczęcie budowy Studenckiego Ośrodka Jeździeckiego w Raculce oraz początek studenckiego ruchu dziennikarskiego, jakim było wydanie pisma pt. „Środowisko” (Z. Jaworski, A. Kuśnierz). Inicjatywy te kontynuowane są do dnia dzisiejszego, dlatego będą omówione niżej.

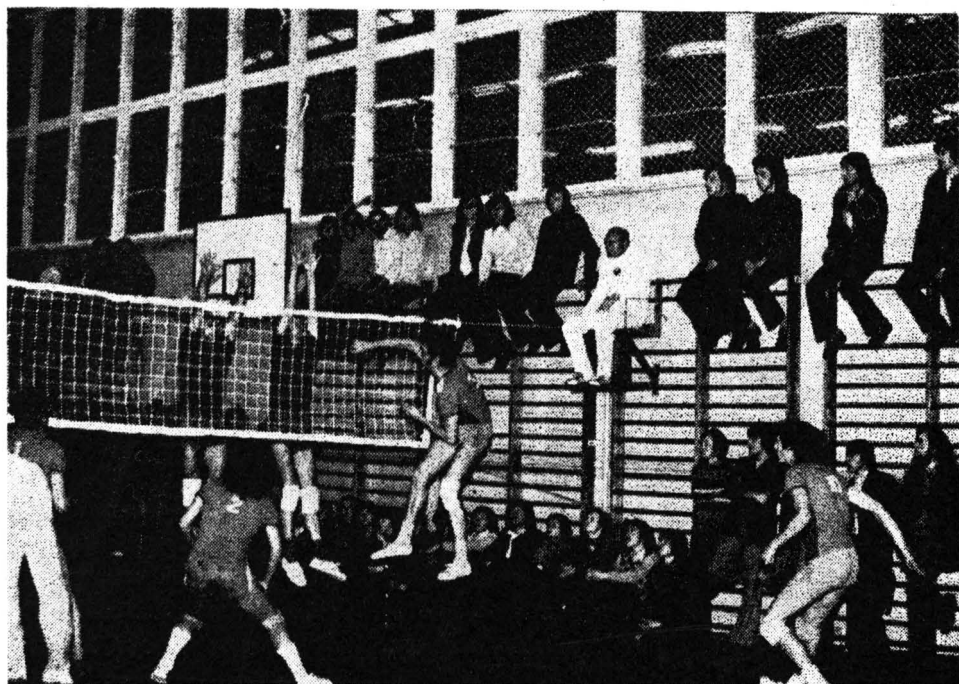
Cały czas na terenie naszej uczelni działały dwie organizacje studenckie: Zrzeszenie Studentów Polskich oraz Związek Młodzieży Socjalistycznej. Na wielu uczelniach kraju działał także Związek Młodzieży Wiejskiej. Dwa z nich — ZMS i ZMW poprzez ich ideowo-polityczny program traktowano często jako młodzieżowe odłamy partii. W związku z tym ZSP miało być organizacją skupiającą w sobie wszystkich tych studentów, którzy ze względów światopoglądowych nie chcieli utożsamiać się z ideologią partii, choć akceptowali w pełni jej program społeczno-gospodarczego rozwoju kraju. Po kilkunastu latach istnienia takiego stanu rzeczy, coraz częściej odzywały się głosy, że podział sił studenckich na trzy organizacje realizujące w zasadzie ten sam program jest sztuczny i niepotrzebny. Wskazywano przy tym na fakt, że kryterium przynależności do poszczególnych organizacji ZMW, ZSP i ZMS wynika często z pochodzenia samych studentów, natomiast szkoła wyższa kształciła inteligencję jednolitą, nieznacznie różnicowaną pochodzeniowo, inteligencję socjalistyczną. Poza tym dochodziło na uczelniach do ambicjonalnych sporów między organizacjami, co znacznie osłabiało główny kierunek działania.

Nadchodził czas, w którym wszystkie siły akademickich organizacji połączone zostały w jedno ognisko. Obradujące w lutym 1973 r. Zjazdy ZMS i ZMW całkowicie poparły idee zjednoczenia polskich studentów. W marcu utworzono Socjalistyczny Związek Studentów Polskich.

Zadajemy sobie pytanie jaka powstała organizacja? Określono ją bardzo ambitnie jako organizację ideową, polityczną, masową, o powszechnym charakterze działania. Co jednak oznaczają te słowa? W toku wieloletnich dyskusji uświadomiono sobie wyraźnie, że program partii wyrażający interes społeczny jest taki sam jak program młodej inteligencji — wspólnie budować socjalistyczną Ojczyznę. Dlatego też w 1973 roku stwierdzono, że „związek studencki powinien mieć socjalistyczny charakter w treści, formie i nazwie”. Na temat masowości organizacji na Kongresie Studentów Polskich stwierdzono: „Organizacja powinna pracować wśród studentów i dla studentów, powinna zwracać się do nich i realizować ich potrzeby (...) podejmować problemy wszystkich studentów, całego środowiska”. Szczególnie podkreślono fakt, że SZSP jest organizacją dla wszystkich, którzy akceptują socjalizm jako program budowy Polski, bez względu na różnice wyznaniowe, światopoglądowe. Powszechny charakter działania organizacji miał się objawiać w jej udziale we wszystkich dziedzinach życia na uczelni, a więc w sprawach ideowych, wychowawczych, dydaktyki, funkcjonowania szkoły wyższej, nauki, sportu, turystyki, kultury i innych.

Takie były wytyczne pracy nowo powstałego Związku. Trzeba stwierdzić jasno, że ta generalna zmiana w ruchu studenckim była logiczną konsekwencją rozwoju organizacji akademickiej. W całym kraju została przy-

jęta z aplauzem. W naszej szkole połączenie ZSP i ZMS nastąpiło w trakcie symbolicznego ślubu. „Małżonkowie” to działacze studenccy: Alicja Umińska wiceprzewodnicząca RU ZSP oraz Jan Kominek wiceprzewodniczący ZU ZMS. W kwietniu powstała Komisaryczna Rada Uczelniana SZSP.

MECZ SIATKÓWKI ZE STUDENTAMI WĘGERSKIMI

Pierwszą większą imprezą firmowaną już przez SZSP był Tydzień Kultury Studenckiej „Bachanalia 73”. Dzięki doskonałej organizacji wzięło w nim udział 112 twórców i działaczy kultury studenckiej z całego kraju, a punkty programu takie jak maraton muzyczny, kabareton, wielki korowód żaków, wystawa fotografiki „Kobieta 73” czy turniej lubuskich uczelni zaspisały się trwale w pamięci wielotysięcznej widowni. „Bachanalia” stały się jednym z największych wydarzeń kulturalnych miasta. Studenci nie bawili się tylko we własnym gronie, ale licznie zapraszali do zabawy młodzież robotniczą i szkolną. W Komitecie organizacyjnym obok Marka Pilarczyka — jednego z wybitnych w historii Szkoły organizatorów kultury studenckiej, było wielu autentycznych działaczy społecznych. Mimo że każdy punkt programu był dokładnie opracowany, to jednak dzięki nim szereg imprez przebiegało spontanicznie, bez scenariusza. Po mieście chodziły kapele studenckie różnorodnie przebrane, śpiewano i bawiono się w barach, kawiarniach czy wprost na ulicach. Były to chyba

najbardziej ciekawe Dni Kultury Studenckiej. Szkoda, że chociaż i obecnie podejmuje się wiele starań i wysiłków to jednak „Bachanalia” spotykają się już z mniejszym zainteresowaniem ze strony studentów.

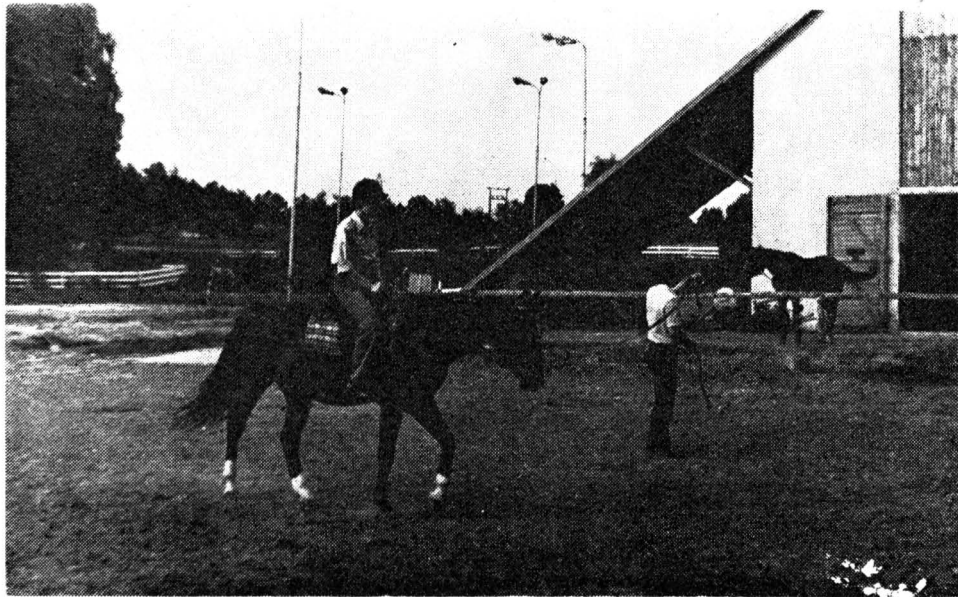
TURNIEJ INSTYTUTÓW

Początek roku akademickiego 1973/74 zainicjował pierwszą w Socjalistycznym Związku Studentów Polskich kampanię sprawozdawczo-wyborczą. W tym czasie SZSP liczył już ponad 700 członków i liczba ta z roku na rok wzrastała. Kampania toczyła się na szczeblu grup działania, rad instytutowych i rady uczelnianej. Szeroka dyskusja miała na celu przede wszystkim określić kształt Związku, program działania na rok bieżący i na lata następne. Podstawowym celem jaki sobie postawiła Rada Uczelniana z pierwszym jej przewodniczącym Ryszardem Malitowskim było kształtowanie zaangażowanych postaw młodzieży akademickiej poprzez zaprezentowanie programu zaspokajającego pragnienia i ambicje rzeszy naszych studentów. Patrząc perspektywnie pragnęła wychować w pełni wartościowych, przydatnych krajowi studentów o wysokich kwalifikacjach zawodowych, oraz zaangażowanych ideowo. Celowi temu miały służyć przedsięwzięcia podejmowane w dziedzinie studenckiego ruchu naukowego oraz aktywna praca ideowo-wychowawcza. I trzeba przyznać,

że te główne motywacje działalności SZSP pozostały niezmienione do dnia dzisiejszego. Kolejne kampanie sprawozdawczo-wyborcze przeprowadzane przeważnie co dwa lata, oscylowały wokół tych samych problemów.

Obok najbardziej żywej działalności kulturalnej, bujnie rozwijała się turystyka masowa i kwalifikowana. Mimo częstych imprez krajoznawczych takich jak rajdy, złazy, zloty organizowane z myślą o szerokim gronie studentów zakładano specjalistyczne kluby, gdzie niewielka ilość miłośników kwalifikowanej turystyki znajdowała pole do aktywnego wyżycia się. W różnych okresach powstawały Akademicki Yacht Club, Akademicki Klub Turystyczny, Akademicki Klub Wędkarski, Akademicki Klub Karate, Akademicki Klub Lotniarski, Akademicki Klub Kajakowy, Akademicki Klub Jeździecki, Akademicki Klub Podwodny. Na ogół wyposażenie sprzętowe zabezpieczało Biuro Podróży i Turystyki „Almatur” czy Studium WF, ale wiele inicjatyw samych członków Klubów pozwoliło na znaczny rozwój bazy. Częsta współpraca z miejscowymi zakładami pracy pozwoliła na korzystanie z bazy doskonale zaopatrzonych równorzędnych klubów zakładowych.

Inaczej jednak rzecz się miała z Akademickim Klubem Jeździeckim. Jego początek nie wróżył jeszcze obiecujących sukcesów. Grupa miłośników pod przywództwem Julka Łunkiewicza zakupiła za własne, zarobione w Studenckiej Spółdzielni Pracy pieniądze, dwa chłopskie konie oraz sprzęt jeździecki. Leśniczówka w Starym Kisielinie była pierwszym ośrodkiem i miejscem spotkań AKJ.

STUDENCKI OŚRODEK JEŹDZIECKI W RACULCE

Inicjatywa zbudowania ośrodka jeździeckiego z prawdziwego zdarzenia zrodziła się w 1971 roku. Przy finansowym poparciu SZSP oraz Kierownictwa Wyższej Szkoły Inżynierskiej rozpoczęto budowę. Siłę napędową całości stanowili studenci obu zielonogórskich uczelni wykonując prace społeczne wartości kilku milionów złotych. AKJ - choć bez koni działał bardzo intensywnie. Popularyzacja budowy ośrodka jeździeckiego, działalność Uniwersytetu Końskiego, prace na rzecz ośrodka - oto główne problemy w tamtym okresie.

Spontaniczne otwarcie gotowego już ośrodka nastąpiło w roku 1975. Prezentował się niezwykle okazale. Położony wśród lasów 2 km od Zielonej Góry stylowy budynek mieścił stajnię na 12 koni, klub z kominkiem i barkiem, kilkanaście miejsc noclegowych, magazyn na paszę oraz mieszkanie dla kierownika ośrodka. Spełnił więc wszystkie wymagania. Zielona Góra mogła szczycić się teraz jednym z najpiękniejszych ośrodków jeździeckich w Polsce. Szeregi AKJ powiększały się. Dwanaście koni jakimi dysponował ośrodek nie zawsze wystarczało. Nic więc dziwnego, że zrodziła się inicjatywa rozbudowy ośrodka. Zielonogórcy koniarze szybko realizują swe projekty.

Skończyła się już budowa dwóch domków „fińskich”, które stanowią bazę noclegową, a w planie jest jeszcze kryta ujeżdżalnia i druga stajnia. Ich realizacja rozpocznie się już wkrótce. Zarówno zaawansowani, jak i początkujący koniarze znajdują tu coś dla siebie. Wspaniała atmosfera jaka towarzyszy każdej imprezie odbywającej się na terenie ośrodka pozostawia sporo niezapomnianych wrażeń.

Ważne miejsce w działalności SZSP zajmuje ruch naukowy. Choć w pierwszych latach funkcjonowania szkoły działalność studenckich organizacji w tej dziedzinie ograniczała się prawie wyłącznie do sporadycznych konkursów na najlepszych studentów to szybko zauważono, że na uczelnię trafia zdolna młodzież, która działalność naukową i wynalazczą traktuje serio, poświęcając się jej niemal całkowicie. Z myślą o nich SZSP tworzył wspólnie z kadrą naukową uczelni koła naukowe, obozy naukowe, dając tym samym szerokie możliwości pracy naukowej. Na efekty nie czekano długo — sukcesy w Turnieju Młodych Mistrzów Techni, czy Turnieju Wiedzy Budowlanej, patenty na wynalazki kół naukowych, publikacje czy nawet skrypty potwierdziły tezę, że młoda myśl studencka dobrze kierowana przez doświadczonych pracowników może zdziałać wiele. Dla najlepszych stworzono dopingujące do pracy bodźce, nagrody rektorskie za wyniki w nauce, nagrody Polskiej Akademii Nauk, praktyki zagraniczne, a w końcu staże naukowe na Uczelni.

W 1977 roku Komisja Nauki Rady Uczelnianej SZSP widząc prężny rozwój kół naukowych podjęła realizację śmiałej myśli zapoczątkowanej

w 1975 r. zorganizowania sympozjum naukowego — międzynarodowego forum młodych entuzjastów nauki. Zaproszenia wysłano do zaprzyjaźnionych uczelni technicznych Budapesztu, Witebska, Cottbus i Ilmenau. Obrady toczyły się w trzech specjalnościach — elektrotechnika, mechanika i budownictwo, a językami obowiązującymi były rosyjski, niemiecki, angielski. Międzynarodowe Studenckie Sympozjum Naukowe stało się sukcesem na skalę ogólnopolską. O tej porze obrady kontynuowano corocznie, a dobra ich organizacja stała się podstawą do wpisania MSSN na listę najpoważniejszych przedsięwzięć SZSP w skali ogólnopolskiej.

Prawie połowa studentów studiów dziennych mieszka w domach studenckich. Z tego też powodu „akademiki” są głównym miejscem realizacji zamierzeń SZSP. Rady Mieszkańców — samorządowe organy studentów powołane w każdym domu studenckim stawały się z roku na rok coraz bardziej rzeczywistym gospodarzem obiektów. Mając w zasadzie wszystkie

PRACUJE KOMISJA KULTURY RADY UCZELNIANEJ SZSP

wyspecjalizowane agendy i komisje, potrafiły zaproponować swoim mieszkańcom imprezy ciekawe, nieschematyczne, obejmujące wszystkie dziedziny działalności studenckiej. Obok imprez kulturalnych, turystycznych, sportowych czy naukowych i politycznych, dużą uwagę przywiązuje się do

pracy na rzecz swego domu studenckiego. Cyklicznie już organizowane prace społeczne o charakterze porządkowym i konserwatorskim sprawiają, że w akademiku żyje się z roku na rok coraz lepiej. Efektem tych prac są lokale RM, pokoje cichej nauki, zagospodarowane wnętrza na korytarzach.

Szeroka działalność kulturalna i rozrywkowa w Domu Studenta nr 3 była czynnikiem inicjującym budowę drugiego klubu studenckiego „U Ojca”. Zaadaptowanie na klub sal wykładowych łącznie z projektem wnętrza to już praca samych studentów. W nowo powstałym klubie zapoczątkował działalność Dyskusyjny Klub Filmowy, kurs tańca towarzyskiego, odbywały się spotkania z dziennikarzami, aktorami, piosenkarzami. Wkrótce okazało się, że baza sprzętowa nie pozwala na realizację wszystkich zamierzeń klubu. Remont i nowe wyposażenie przyczyni się do jeszcze bardziej prężnej działalności.

W okresie letnich wakacji na terenie osiedla studenckiego organizuje się Międzynarodowy Hotel Studencki. Kierowany przez BPiT „Almatur” jest corocznie doskonałą szkołą życia dla kilkudziesięciuosobowego personelu. W najlepszych swych latach osiągał ponad milion złotych obrotu i był największym hotelem w mieście. Dyrekcja hotelu — najczęściej aktywiści Rady Uczelnianej i Rad Mieszkańców doskonale radziła sobie ze wszystkimi, niemałymi przecież kłopotami, przysparzając studenckiej organizacji tak potrzebnych środków finansowych.

Stosunkowo bogata działalność turystyczna SZSP doprowadziła do powstania wielu zespołów śpiewających piosenki rajdowe. To z kolei pociągnęło za sobą organizowanie spotkań z gitarą, giełd piosenki studenckiej itp. Największym jednak tu wydarzeniem jest organizowany corocznie przez AKT „Eksplorator” Ogólnopolski Przegląd Piosenki Turystycznej „Włóczęga”.

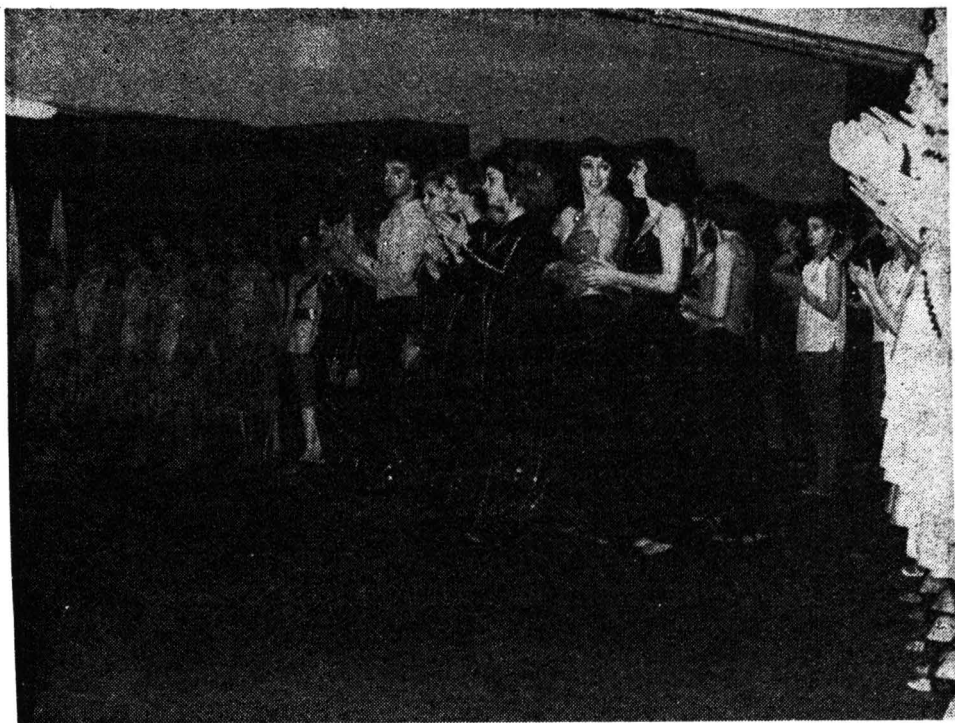
Ranga imprezy wzrasta szybciej niż oczekiwali jej inicjatorzy i corocznie śpiewa w naszej auli kilkudziesięciu najlepszych piosenkarzy studenckich z niemal wszystkich ośrodków akademickich kraju.

Wieloletnią tradycję ma już przyjaźń studentów naszej Uczelni i wychowanków Państwowego Domu Dziecka w Świebodzinie. Zainicjowana przez prorektora prof. M. Eckerta i Studencki Krąg Instruktorski akcja dawania dzieciom noworocznych prezentów była pierwszym wspólnym spotkaniem. Od tej pory studenci często goszczą w Świebodzinie, a dzieci zapraszane są do Zielonej Góry. Organizuje się wspólne kuligi, rajdy, wycieczki w góry czy nawet dwutygodniowe obozy. Liczne listy, oficjalne i prywatne napływające ze Świebodzina są chyba najmiłą formą podziękowania za wspólnie przeżyte chwile.

Aby bogata działalność studenckiej organizacji nie przeminęła bez echa, powołano do życia Klub Dziennikarzy Studenckich. Skupiający studentów całego środowiska prowadzi bogatą działalność w trzech sekcjach — fotograficznej, prasowej i radiowej. Po nawiązaniu kontaktów z redakcjami Gazety Lubuskiej i Nadodrza, studenci dziennikarze redagowali „Studenckie Szpalty” w Gazecie Lubuskiej oraz „Młodą Myśl” w Nadodrze. Głównym jednak osiągnięciem był „Faktor” — jednodniówka KDS. Członkowie Klubu byli wielokrotnie nagradzani w ogólnopolskim konkursie „Czerwonej Róży”.

Przedstawić piętnastoletni okres działalności studenckich organizacji na kilkunastu stronach maszynopisu nie jest łatwo. Z pewnością pominięto wiele różnorodnych przedsięwzięć podejmowanych w ciągu tego okresu przez studentów Wyższej Szkoły Inżynierskiej. Ale problemy, które zostały przedstawione pozwalają sformułować kilka ogólnych wniosków. Socjalistyczny Związek Studentów Polskich jako kontynuator poprzednich organizacji studenckich jest jedyną siłą polityczną ruchu studenckiego. Manifestacje pierwszomajowe, każdorazowe kampanie sprawozdawczo-wyborcze, liczne uczestnictwo aktywu SZSP w szeregach partii — to tylko niektóre dowody świadczące o głębokim zaangażowaniu ideowo-politycznym związku w budownictwie socjalistycznym. SZSP poprzez szerokie akcje

I-SZE LUBUSKIE SPOTKANIE ZESPOŁÓW TANECZNYCH — LUTY 1980 R.

socjalne takie jak — wnioskowanie i opiniowanie o przyznaniu i wysokość stypendiów, zasiłków pieniężnych, miejsc w domach studenckich, stał się niejako związkiem zawodowym dbającym o interesy całej młodzieży akademickiej. Proponując program bardzo zróżnicowany organizacja studencka stara się dotrzeć do każdego studenta, a masowość członkostwa SZSP świadczy o tym, że program ten jest w pełni akceptowany.

Pisząc o historii studenckich organizacji naszej Uczelni, celowo nie wymieniano nazwisk wielu zasłużonych działaczy. Studencka organizacja zawsze opierała się na szerokim aktywie i każdy sukces, każde zamierzenie ma wielu autorów. I może właśnie to jest największym sukcesem SZSP.

ORGANIZACJE SPOŁECZNE I STOWARZYSZENIA ZAWODOWE

ZARZĄD UCZELNIANY TOWARZYSTWA PRZYJAŹNI POLSKO RADZIECKIEJ

Rozwój działalności Towarzystwa Przyjaźni Polsko Radzieckiej w Wyższej Szkole Inżynierskiej im. Jurija Gagarina w Zielonej Górze datuje się od 1973 roku. Wówczas powołano Zarząd Uczelniany, którego przewodniczącym został dr inż. Rudolf Sandecki. Trzy lata później wybrany został nowy skład Zarządu Uczelnianego. Na przewodniczącego powołano doc. dr inż. Kazimierza Bącala, a na zastępców: mgr Marię Borowiecką, Krysytę Michnikowską oraz mgr Andrzeja Politowicza. Sekretarzem jest Grażyna Jankowska a skarbnikiem Maria Borowiecka. W skład Komisji Rewizyjnej weszli: mgr inż. Konrad Wolny, dr inż. Henryk Florek oraz Romuald Szczepankowski.

Działalność Towarzystwa Przyjaźni Polsko Radzieckiej na Uczelni przejawia się w formie systematycznego organizowania okolicznościowych spotkań młodzieży akademickiej i pracowników. Organizowane są okolicznościowe spotkania przy samowarze gdzie przekazywane są aktualne informacje o pracy ZU TPPR i wręczane są legitymacje nowym członkom TPPR. Spotkania te łączone są z wygłaszaniem ciekawej informacji o Związku Radzieckim, wyświetlane są barwne przeźrocza wykonane osobiście przez pracowników uczelni będących na wycieczce w bratnim kraju. Często też, na spotkaniu członków Towarzystwa, młodzież akademicka naszej uczelni występuje z piosenkami.

Każdego roku, począwszy od 1975, w Wyższej Szkole Inżynierskiej imieniem Jurija Gagarina organizowane są z okazji Międzynarodowego Dnia Kosmonautyki „Dni Gagarinowskie”. Do głównych imprez należą: sympozjum naukowe poświęcone kosmonautyce, konkurs wiedzy o kosmosie, oraz uroczysta akademicka. „Dni Gagarinowskie” w Zielonej Górze weszły już do tradycji w Wyższej Szkole Inżynierskiej i nabrały charakteru uroczystości ogólnokrajowych.

W 1977 r. w uroczystościach „Dni Gagarinowskich” udział wzięło szeregi wybitnych osobistości. Wśród nich Kosmonauta Wiktor Garbatko oraz Profesor Sagdiejew — dyrektor Instytutu Badań Kosmicznych w Moskwie.

W 1978 r. „Dni Gagarinowskie” organizowane były pod hasłem medycyny kosmicznej. Pracownicy Instytutu Medycyny Lotniczej na czele z dyrektorem prof. dr med. Stanisławem Barańskim wygłosili szereg interesujących referatów.

W 1979 r. uczelnia obchodziła 10-tą rocznicę nadania jej imienia Jurija Gagarina. Z tej okazji w dniach 12—14 kwietnia gościliśmy kosmonautów: ppłk. pil. dypl. Mirosława Hermaszewskiego oraz inż. Walentina Lebediewa. W symposium uczestniczyło szereg wybitnych naukowców z dziedziny badań kosmicznych z Polski i Związku Radzieckiego. Obecny był prof. Jan Rychlewski dyrektor Instytutu Badań Kosmicznych w Warszawie, prof. Stanisław Barański dyrektor Instytutu Medycyny Lotniczej w Warszawie, prof. dr Wiktor G. Denisov prorektor Instytutu Lotniczego w Kijowie i wielu innych.

W pracach organizacyjnych „Dni Gagarinowskich” udział bierze Towarzystwo Przyjaźni Polsko Radzieckiej.

Zarząd Uczelniany Towarzystwa oraz członkowie pracujący głównie w Studium Praktycznej Nauki Języków Obcych od szeregu lat biorą udział w pracach organizacyjnych Turnieju Znajomości Języka Rosyjskiego i Wiedzy o Kraju Rad.

Konkurs wiedzy o Kosmosie cieszy się dużym zainteresowaniem młodzieży. Bierze w nim udział młodzież akademicka WSIInż., WSP oraz młodzież szkół średnich województwa zielonogórskiego.

Za działalność w krzewieniu przyjaźni między Polską i Związkiem Radzieckim Wyższa Szkoła Inżynierska im. Jurija Gagarina w Zielonej Górze otrzymała w 1977 roku Złotą Honorową Odznakę przyznaną przez Zarząd Główny TPPR.

W ostatnim okresie nastąpił dalszy organizacyjny rozwój Towarzystwa Przyjaźni Polsko Radzieckiej w WSIInż. Powołano do życia Koła Instytutowe TPPR. W Instytucie Nauk Społeczno-Ekonomicznych przewodniczącym jest dr inż. Stefan Rymaszewski, w Instytucie Budowy Maszyn dr inż. Henryk Florek, w Instytucie Budownictwa i Inżynierii Środowiska mgr inż. Kaługa w Instytucie Elektrotechniki dr inż. Rudolf Sandecki, a w kole pracowników administracyjnych Bogumiła Nonckiewicz.

POLSKI ZWIĄZEK INŻYNIERÓW I TECHNIKÓW BUDOWNICTWA

Koło przy Wyższej Szkole Inżynierskiej powstała w 1972 roku z inicjatywy Zarządu Oddziału PZITB w Zielonej Górze. Pierwszymi jego członkami byli kol. kol. W. Dąbrowski, W. Jesse, H. Kowalska, Z. Kuska, S. Misztal, J. Swatowski, J. Śladowski i L. Szeloch — przewodniczący. Aktualnie stowarzyszone są 44 osoby.

Kierunki działalności koła wynikają ze statutu PZITB i dotyczą między innymi stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych naszych członków, upowszechniania w budownictwie postępu technicznego oraz rozwoju ruchu racjonalizatorskiego i wynalazczego. Do działalności tej włączani są również studenci, a jedną z jej form są odczyty. Należy tu wymienić cykl wykładów z dynamiki budowli (prof. J. Langer) i sprawozdania z konferencji naukowo-technicznych (doc. J. Czachorowski, doc. S. Misztal, mgr H. Myszkowska) oraz odczyty nt. „Wrażenia z pracy na budowach krajowych (mgr I. Pruski) zagranicznych” (mgr J. Śladowski), „Jak zostać rzeczoznawcą w PZITB i SITPMB” (prof. Z. Szafran, dr J. Zając), „Wynalazczość w zapleczu naukowo-technicznym budownictwa” (mgr D. Jeleniewicz), „Międzynarodowy układ jednostek SI” (mgr Z. Koska) i „Współpraca WSI_{nz}. z uczelniami technicznymi NRD w zakresie budownictwa” (dr J. Zając, mgr H. Myszkowska). Organizowane są również wycieczki między innymi do Wytwórni Konstrukcji Stalowych w Słupcy, „Zastalu” w Zielonej Górze, Fabryki Domów w Nowogrodzie Bobrzańskim, a także na Targi Poznańskie.

Członkowie naszego koła współpracują z Zarządem Oddziału PZITB w zakresie doskonalenia kadr technicznych biorąc między innymi udział (jako wykładowcy) w kursach szkoleniowych organizowanych przez ZO PZITB oraz aktywnie współdziałają przy organizowaniu imprez mających na celu szerzenie postępu technicznego.

Rozwój naszej działalności jest możliwy dzięki poparciu Władz Szkoły, a zwłaszcza J. M. Rektora — prof. dra hab. inż. Tadeusza Bilińskiego.

Wielu naszych członków zostało wyróżnionych za swą działalność honorowymi odznakami PZITB.

Należy dodać, że z inicjatywy PZITB, Instytut Budownictwa i Inżynierii Środowiska WSI_{nz}. jest członkiem honorowym Międzyzakładowego Klubu Techniki i Racjonalizacji Budownictwa.

STOWARZYSZENIE INŻYNIERÓW I TECHNIKÓW PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

Uczelniane Koło SITPMB przy Wyższej Szkole Inżynierskiej założone w 1975 r. i liczące 20 członków, zrzesza tę część pracowników naukowo-dydaktycznych i technicznych Instytutu Budownictwa i Inżynierii Środowiska, których zainteresowania naukowe i zawodowe związane są z szeroko pojętą problematyką przemysłu materiałów budowlanych.

Główne kierunki pracy koła, to doskonalenie dydaktyki przedmiotów związanych z materiałami budowlanym, stymulowanie podnoszenia kwalifikacji zawodowych członków, popularyzacja problematyki wynalazczej oraz naukowo-technicznej z zakresu przemysłu materiałów budowlanych, aktywizacja uczestnictwa członków w rozwiązywaniu zagadnień naukowo-technicznych interesujących gospodarkę regionu, praca ze studentami Instytutu i zainteresowaniach wspomnianą problematyką oraz popularyzacja zagadnień etyki i moralności inżynierskiej.

Koło organizuje odczyty naukowe i naukowo-techniczne (kilkanaście rocznie), wycieczki techniczne do zakładów przemysłowych oraz na wystawy, targi itd., sprawuje opiekę nad Biblioteką Instytutową, gromadzi eksponaty materiałów, wyrobów i elementów budowlanych dla celów dydaktycznych i przyszłej stałej ekspozycji oraz gromadzi wszelkie informacje z zakresu nowości w dziedzinie materiałów budowlanych (prospekty, katalogi, instrukcje, świadectwa, normy zakładowe itp.). Organizuje także okresowe wystawy w specjalnej gablocie.

Członkowie koła aktywnie uczestniczą w wielu krajowych konferencjach i sympozjach, wygłaszając tam swoje referaty (np. w 1977 r. — 7, w 1978 r. — 16 referatów), a także wykazują bardzo dużą aktywność w zakresie publikacji swoich prac (np. w 1977 — 22, w 1978 — 32 artykuły).

Członkowie koła są także autorami 8 uzyskanych patentów i wielu dalszych zgłoszeń rozpatrywanych aktualnie przez Urząd Patentowy. Aktywnie uczestniczą także w TMMT, uzyskując w nich nagrody i wyróżnienia oraz włączając się do prac przy ich organizacji. Kilka nagród w TMMT uzyskały także prace dyplomowe z zakresu materiałów budowlanych prowadzone przez członków koła.

Członkowie koła są także autorami 8 uzyskanych patentów i wielu dalszych zgłoszeń rozpatrywanych aktualnie przez Urząd Patentowy. Aktywnie uczestniczą także w TMMT, uzyskując w nich nagrody i wyróżnienia oraz włączając się do prac przy ich organizacji. Kilka nagród w TMMT uzyskały także prace dyplomowe z zakresu materiałów budowlanych prowadzone przez członków koła.

Bardzo interesujące okazały się także niektóre opracowania członków koła wykonane w ramach prac instytutu na rzecz jednostek gospodarki narodowej. Wymienić tutaj można np. prace dotyczące posadowienia obiektów budowlanych na gruntach słabych, zabezpieczeń antykorozyjnych i trwałości elementów pracujących w warunkach korozyjnego środowiska przemysłowego oraz wykorzystania materiałów odpadowych i surowców miejscowych do produkcji materiałów budowlanych.

Koło sprawuje także opiekę nad Studenckim Kołem Naukowym Materiałoznawców Budowlanych, którego członkowie m. in. uczestniczą w pracach naukowych prowadzonych w instytucie.

Na specjalne podkreślenie zasługuje jeszcze duża ogólna aktywność społeczna niemal wszystkich członków, którzy wchodzi w skład kolektywu kierowniczego i pełnią odpowiedzialne funkcje w Uczelni i instytucie, wchodzi w skład władz wojewódzkich SNT i innych organizacji społecznych oraz są rzeczoznawcami stowarzyszeniowymi, tłumaczami technicznymi itd.

Koło przy Wyższej Szkole Inżynierskiej należy do najlepiej pracujących i najaktywniejszych kół SIT PMB nie tylko w okręgu, ale i w kraju. W ostatnich dwóch latach w konkursie na najlepiej pracujące koło, zajmowało w swojej kategorii I bądź II miejsce w okręgu oraz III miejsce bądź wyróżnienie na szczeblu ogólnopolskim, otrzymując dyplomy i nagrody pieniężne, które przeznaczono na dalszą aktywizację działalności stowarzyszeniowej.

STOWARZYSZENIE INŻYNIERÓW I TECHNIKÓW MECHANIKÓW POLSKICH

Koło Uczelniane SIMP powstało w październiku 1968 r. Pierwszym przewodniczącym Zarządu był kol. Henryk Mołęda. Na początku koło liczyło 19 członków rekrutujących się spośród pracowników Wydziału Mechanicznego Uczelni. W miarę upływu czasu liczba członków rosła, a działalność koła była coraz prężniejsza. W roku 1970 utworzona została grupa studencka SIMP-owców. Obecnie koło liczy 83 członków wśród których 62 to pracownicy Uczelni, a pozostali są studentami. Szczególną aktywnością koło wykazuje się od roku 1976. Główne kierunki działania to: organizacja zebrań, narad, konferencji itp.; propaganda postępu technicznego i nowoczesności; doskonalenie poziomu naukowo-technicznego; współpraca z jednostkami gospodarki społecznej i innymi kołami naukowo-technicznymi stowarzyszonymi w NOT. Koło współpracuje również z agendami NOT-u i SIMP-u takimi jak: Zakład Usług Technicznych, Zespół Ośrodków Doskonalenia Kadr, Zespół Ośrodków Rzeczoznawstwa i Postępu Organizacyjno-Technologicznego, Studium Samokształcenia Kierowanego.

Wielu spośród członków koła to zweryfikowani wykładowcy w ZODOK, rzeczoznawcy w ZORPOT, promotorzy w SSK, a ostatnio trzech zostało zatwierdzonych jako specjaliści eksportowi. Koło dwukrotnie zajęło pierwsze miejsce na najlepiej pracujące koło w województwie zielonogórskim, a wielu kolegów za swą działalność było wyróżnionych i odznaczonych.

STOWARZYSZENIE TECHNICZNE ODLEWNIKÓW POLSKICH

Zakładowe Koło Stowarzyszenia Technicznego Odlewników Polskich przy Wyższej Szkole Inżynierskiej im. J. Gagarina w Zielonej Górze zostało założone w 1970 r. W skład pierwszego Zarządu weszli: kol. Stefan Rymaszewski — przewodniczący, kol. Edmund Ambroziak — sekretarz oraz kol. Roman Kaliński — skarbnik. Na zebraniu sprawozdawczo-wyborczym w 1976 r. zostaje wybrany nowy Zarząd w składzie: kol. Ferdynand Romankiewicz — przewodniczący, kol. Zygmunt Jocz — sekretarz, kol. Ryszard Gorockiewicz — skarbnik oraz kol. Tadeusz Szmigielski — członek.

Początkowo stowarzyszenie było nieliczne. Z biegiem lat liczba członków stowarzyszenia wzrastała. Obecnie, członkami koła są pracownicy naukowo-dydaktyczni, pracownicy naukowo-techniczni, studenci oraz kilku pracowników Zakładów „Mera-Lumel”. W skład Zarządu koła wchodzi: przewodniczący — kol. Ryszard Gorockiewicz, sekretarz — kol. Zygmunt Jocz, skarbnik — kol. Tadeusz Szmigielski, członek — kol. Ferdynand Romankiewicz. Zasadnicze formy działalności koła obejmują: organizowanie zebrań, na których wygłaszane są referaty naukowo-techniczne obejmujące nowości techniczne z zakresu odlewnictwa, prace własne i opracowania dla przemysłu, prace dyplomowe studentów, propagowanie działalności naukowej, wydawniczej i wynalazczej wśród członków koła, rozwiązywanie różnych problemów zakładów odlewniczych w ramach Zespołu Usług Technicznych NOT, organizowanie uroczystych zebrań z okazji „Dnia Odlewnika”, prace społeczne na rzecz Uczelni i regionu.

STOWARZYSZENIE ELEKTRYKÓW POLSKICH

Istniejące od 1919 roku Stowarzyszenie Elektryków Polskich, jest jednym z dwudziestu stowarzyszeń naukowo-technicznych zrzeszonych w Nacionalnej Organizacji Technicznej.

Cele statutowe SEP, to:

- zrzeszenie elektryków wszystkich specjalności,
- rozwijanie działalności naukowo-technicznej we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej, a w szczególności we wszystkich dziedzinach elektryki,

- podnoszenie poziomu wiedzy, kultury technicznej, etyki zawodowej i kwalifikacji członków oraz działanie w tym kierunku na inne osoby zajmujące się elektryką,
- popularyzacja w społeczeństwie zagadnień technicznych i ekonomicznych z dziedziny elektryki,
- reprezentowanie elektryków, ich potrzeb, interesów i uprawnień wobec władz państwowych i związkowych.

Koło Uczelniane SEP przy Wyższej Szkole Inżynierskiej, zostało utworzone 3 czerwca 1969 roku. Inicjatorem zorganizowania Koła SEP było Studenckie Koło Naukowe Elektroników oraz pracownicy naukowo-dydaktyczni Uczelni: dr inż. Henryk Maćkowiak i mgr inż. Dorota Wozaczyńska.

Obowiązki przewodniczącego Zarządu Koła pełnili kolejno:

- Jerzy Korzeniewski, student Wydziału Elektrycznego, lata 1969÷70,
- mgr inż. Franciszek Werner, lata 1970÷1978,
- dr inż. Mirosław Zmysłony, 1978 r.

Program działania przewidywał i przewiduje rozwijanie działalności w następujących kierunkach:

- organizowanie konkursu na najlepszą pracę dyplomową wśród studentów studiów stacjonarnych w Instytucie Elektrotechniki,
- organizowanie w środowisku uczelnianym odczytów informujących o aktualnych profilach produkcyjnych zakładów przemysłowych na terenie województwa zielonogórskiego,
- udział w organizowaniu wycieczek technicznych,
- udział w organizowaniu narad technicznych, sympozjów, konferencji naukowo-technicznych, wystaw,
- udział w organizowaniu i obsłudze kursów doskonalenia kadr technicznych lubuskiego przemysłu,
- popularyzacja ruchu wynalazczego i współpraca w tym zakresie z Komisją Uczelnianą Turnieju Młodych Mistrzów Techniki,
- prowadzenie działalności towarzysko-rozrywkowej i współpraca w tym zakresie z Radą Zakładową ZNP oraz uczelnianymi jednostkami organizacyjnymi PTTK i TKKF.

Rezultaty działalności Koła na przestrzeni ponad 10-u lat istnienia, to szereg zorganizowanych imprez m. in. takich jak wycieczki techniczne dla studentów, wzbogacające program studiów (lata 1970 do 74), konkurs na najlepszą pracę dyplomową organizowany corocznie od 1971 r. przy współudziale Komisji d/s Młodzieży i Studentów Zielonogórskiego Zarządu

Oddziału SEP (z funduszem nagród wynoszącym 5.000,— zł), czy udział w organizacji obchodów 25-lecia istnienia Zielonogórskiego Oddziału SEP (rok 1977 — Sympozjum n/t „Mikroprocesory i minikomputery”).

Kilkunastu członków Koła posiada uprawnienia do wykonywania prac w Zespole Usług Technicznych przy Oddziale Wojewódzkim NOT (tłumaczenia prac naukowo-technicznych, prace kontrolno-pomiarowe i regulacyjno-rozruchowe, wdrażanie nowych rozwiązań technicznych, opracowania projektowe oraz projektowanie i kosztorysowania usług technicznych adaptacyjnych i rekonstrukcyjnych wraz z nadzorem autorskim).

Tytuły rzeczoznawców SEP, uprawniające m. in. do wykonywania prac wymagających szczególnie wysokich kwalifikacji, posiadają koledzy. doc. dr inż. Tadeusz Chamerański, mgr inż. Alojzy Jaracz, dr inż. Franciszek Werner.

Członkowie Koła pełnią funkcje w Zarządzie Zielonogórskiego Oddziału SEP oraz w agendach Zarządu Głównego: Komitecie d/s Systemu CAMAC i Centralnej Komisji d/s Młodzieży i Studentów.

KLUB OFICERÓW REZERWY

Klub Oficerów Rezerwy przy naszej Uczelni powstał w 1968 roku. W ciągu lat swego istnienia przechodził okresy o różnym natężeniu działalności. Jednakże pełną działalność statutową rozwinął w 1967 roku po wyborach nowego Zarządu. Wybrany wtedy Zarząd nakreślił precyzyjny i ambitny ale przede wszystkim realny plan działania Klubu. W tym okresie po weryfikacji, Klub liczy już znaczną ilość członków. Przy wydatnej pomocy Studium Wojskowego WSiInż. w szczególności ppłk. mgr. J. Tajera i mjr W. Andrzejewskiego zorganizowano systematyczne prowadzone zajęcia szkoleniowe. W zakres tych zajęć wchodziło między innymi szkolenie taktyczne, strzeleckie i zakresu budowy sprzętu bojowego. Poza działalnością szkoleniową Klub organizował również otwarte zawody strzeleckie, obsługę Spartakiady Sportów Obronnych Młodzieży Akademickiej. Oddzielnym polem działania Klubu był udział w organizowaniu uroczystych obchodów rocznic świąt państwowych i wojskowych.

Przygotowano między innymi bardzo uroczyste obchody XXXV-lecia powstania LWP, w programie których znalazły się: spotkanie z uczestnikami pokojowych sił zbrojnych ONZ na Bliskim Wschodzie, uroczyste • spotkanie władz Uczelni i Zarządu Klubu z przedstawicielami wojska, quiz na temat „Powstanie i szlak bojowy LWP” oraz cykliczne projekcje filmów o tematyce wojskowej. Zorganizowano również uczelniane zawody

strzeleckie „O puchar przechodni J. M. Rektora Wyższej Szkoły Inżynierskiej”, które będą stałą pozycją kalendarza imprez Klubowych.

Klub bierze czynny udział w życiu miejskiej i wojewódzkiej organizacji LOK. Między innymi reprezentacja Klubu brała dwukrotnie udział w Wojewódzkich Zawodach Strzeleckich Klubów Oficerów Rezerwy. Członkowie Klubu wchodzi w skład instancji miejskiej LOK oraz działających przy niej klubów specjalistycznych.

W okresie od 1976 roku Klub dzięki dynamicznej i widocznej na terenie Uczelni pracy pozyskał wielu nowych i aktywnych członków. Bardzo cennym zjawiskiem jest fakt, że w okresie ostatnich trzech lat ukształtowało się grono aktywnych i oddanych sprawom Klubu działaczy.

Praca Klubu jest wysoko oceniana przez instancje zwierzchnie LOK. Klub otrzymał Dyplom Uznania Zarządu Wojewódzkiego LOK oraz Puchar Przechodni Zarządu Miejskiego LOK za zdobycie I miejsca we współzawodnictwie za rok 1978. Wielu członków Klubu zostało uhonorowanych odznaczeniami państwowymi i organizacyjnymi oraz awansami na wyższe stopnie wojskowe. Srebrnym Medalem za Zasługi dla Obronności Kraju odznaczony został prezes Klubu mjr rez. Alfons Butlak. Brązowe Medale otrzymali: Kazimierz Kondek i Stanisław Laber, wiele osób otrzymało srebrne i brązowe odznaki Zasłużony Działacz LOK oraz awanse na wyższe stopnie wojskowe.

OGNISKO TKKF „SZAROTKA”

Wychodząc naprzeciw potrzebom rozwoju kultury fizycznej, upowszechniania rekreacji ruchowej i innych form aktywnego wypoczynku w środowisku akademickim oraz stwarzania dogodnych warunków w tym zakresie, z inicjatywy władz Uczelni i Zarządu Wojewódzkiego TKKF, powołano w dniu 27. 02. 1970 r. Ognisko TKKF „Szarotka” przy Wyższej Szkole Inżynierskiej. Jego działalność obejmować miała, jak stwierdzono w statucie, zarówno pracowników Uczelni, ich rodziny jak i studentów. Założenia programowe Ogniska realizowane są przez poszczególne sekcje specjalistyczne. Niektóre z nich (jak np. sekcja siatkówki, tenisa, piłki nożnej) od dziewięciu lat prowadzą systematyczną działalność sportową i szkoleniową i cieszą się niesłabnącym zainteresowaniem.

Do największych osiągnięć Ogniska, skupiającego około 50 członków, zaliczyć można tradycyjne już imprezy o zasięgu środowiskowym, jak organizowane corocznie mecze piłkarskie pracowników WSP — WSInż., wojewódzkie turnieje tenisa (w ramach pucharu „Studia 2”), środowiskowe dni sportu akademickiego (organizowane wspólnie z RU SZSP).

Cieszy również utrwalająca się, długoletnia już tradycja cotygodniowych spotkań pracowników i studentów członków „Szarołki” w sekcjach gier zespołowych. W ostatnim okresie ożywioną działalność rozwija sekcja tenisa stołowego, której „podporą” jest Rektor Uczelni.

Mamy nadzieję, że tradycją staną się również zorganizowane po raz pierwszy w roku 1979 przez Ognisko (we współpracy z Kołem ZSMP) turnieje w ramach „Ligi Instytutów”. Jest to tym cenniejsza inicjatywa, że zakłada nie tylko premiowanie pucharem Rektora samych wyników sportowych, ale nastawiona jest na masowość uczestnictwa. Podobnie dużą przyszłość, jak sądzimy, ma przed sobą sekcja rekreacji ruchowej, a zwłaszcza akcja „Bieg po zdrowie”.

Szeroki zasięg dziewięcioletniej działalności „Szarołki” i jej pomyślne perspektywy to w dużej mierze zasługa zaangażowanej pracy takich działaczy Ogniska, jak m. in.: R. Papiór (pierwszy prezes Ogniska), M. Zmysłony, H. Tajkiewicz, L. Turczak, M. Steliga, A. Paczyński, E. Michta, S. Pryputniewicz.

KLUB UCZELNIANY AZS — WSiInż. W ZIELONEJ GÓRZE

W maju 1966 r. na zebraniu studentów Wyższej Szkoły Inżynierskiej i Studium Nauczycielskiego w Zielonej Górze powołano pierwszy na Ziemi Lubuskiej klub AZS. Powstał on przy Wyższej Szkole Inżynierskiej, ale działalnością swą obejmował również studentki i studentów Studium Nauczycielskiego (aż do roku 1971 kiedy to WSP utworzyło własny klub). Wybrano Zarząd klubu, którego prezesem został kol. Henryk Tajkiewicz.

Klub AZS powstał z potrzeb studentów, jak również z potrzeb środowiska zielonogórskiego, które widziało tu możliwość zmniejszenia emigracji sportowców — absolwentów szkół średnich i tym samym podniesienia wyczynu sportowego w mieście na wyższy poziom. Naczelnym jednak zadaniem Klubu Uczelnianego było i jest opracowanie i realizacja programu działalności masowej w środowisku, polegającej na organizowaniu zajęć treningowych w najbardziej popularnych dyscyplinach sportowych oraz na organizowaniu imprez sportowo-rekreacyjnych wewnątrz uczelni. W tym zakresie Klub uzyskał duże osiągnięcia. W każdym roku akademickim Klub zrzeszał około 300—400 członków, z których większość czynnie i systematycznie 2—3 razy w tygodniu trenowała w dziesięciu sekcjach sportowych.

W organizowanych corocznie imprezach sportowych bierze udział ponad 500 studentek i studentów co stanowi bardzo duży procent studiującej

młodzieży. Biorąc pod uwagę bardzo skromną bazę, liczby te świadczą o aktywności i prężności Klubu, jak również o bardzo dobrej opiece i dużym zainteresowaniu Kierownictwa Uczelni tą dziedziną życia studentów i bardzo dobrej współpracy ze Studium Wychowania Fizycznego i Sportu.

W działalności wychynowej Klub Uczelniany AZS skoncentrował się przede wszystkim na przygotowaniach i udziale w Mistrzostwach Polski Typów Uczelni z udziałem Wyższych Szkół Inżynierskich, Wyższych Szkół Morskich i Filii Politechnik. Mistrzostwa te organizowane są przez Zarząd Główny AZS w cyklu dwuletnim.

Reprezentacje naszej uczelni startują w tych zawodach od 1967 roku a uzyskiwane wyniki są miernikiem naszych umiejętności i postępu. W okresie tych kilkunastu lat osiągnęliśmy wiele pięknych sukcesów w poszczególnych dyscyplinach sportowych uprawianych przez naszych studentów, i tak:

- reprezentacja uczelni w koszykówce mężczyzn zdobyła w MTU jeden złoty, dwa srebrne i dwa brązowe medale, a w Mistrzostwach Mistrzów uzyskała IV miejsce;
- reprezentacja uczelni w piłce siatkowej mężczyzn zdobyła jeden złoty i trzy brązowe medale;
- reprezentacja uczelni w piłce ręcznej mężczyzn zdobyła jeden złoty i dwa brązowe medale w MTU oraz brązowy medal w Mistrzostwach Mistrzów;
- reprezentacja uczelni w piłce nożnej zdobyła jeden złoty i jeden brązowy medal w MTU oraz złoty medal w Mistrzostwach Mistrzów, co jest najwyższym osiągnięciem sportowym Klubu;
- reprezentanci uczelni w lekkiej atletyce zdobyli trzy złote, dwa srebrne i dwa brązowe medale;
- reprezentanci w pływaniu zdobyli jeden srebrny i dwa brązowe medale.

W Klubie naszym działało ponad 10 sekcji sportowych. Najdłużej działa sekcja piłki siatkowej mężczyzn, która powstała w 1966 r. Sekcja ta jest sekcją wiodącą w naszej uczelni, od kilku lat bierze udział w rozgrywkach o wejście do II ligi. Jako druga powstała sekcja koszykówki mężczyzn, która poza sukcesami w MTU odgrywa poważną rolę w rozgrywkach okręgowych, a przez kilka sezonów uczestniczyła w rozgrywkach III ligi. Bardzo wysoki poziom uzyskała sekcja piłki ręcznej, która przez kilka sezonów uczestniczyła w rozgrywkach III ligi zajmując w niej czołowe lokaty.

Długi staż działalności ma sekcja judo, która w latach 1974—1977 była bardzo aktywna i należała do najlepszych w okręgu. Od wielu lat w Klubie naszym działają sekcje, których nie ma w programie MTU. Osiągnęły one wysoki poziom sportowy i odgrywają dużą rolę w rozgrywkach okręgowych. Są to przede wszystkim brydż sportowy, szachy i karate do sokotan. W 1978 r. powstała w Klubie pierwsza sekcja żeńska — piłki siatkowej. Sekcja ta cieszy się dużym zainteresowaniem studentek i osiągnęła już niezły poziom sportowy.

W sporcie masowym największą popularność zdobyły mistrzostwa uczelni w poszczególnych dyscyplinach sportowych, liga instytutowa w piłce nożnej, turnieje w tenisie ziemnym, stołowym, szachach i brydżu sportowym. Tradycyjny tydzień sportu studenckiego to przede wszystkim turnieje i mecze z WSP a wśród nich najciekawsze to mecze piłki nożnej studentek oraz pracowników naukowo-dydaktycznych tych uczelni.

Od 1973 roku funkcję Prezesa Klubu Uczelnianego AZS pełni kol. Zbigniew Brodecki, a do najbardziej aktywnych działaczy należą Jerzy Jasiński i Henryk Waclawik.

WŁADZE UCZELNI W LATACH 1965—1980

ROK 1965/66

Rektor — doc. dr inż. Jerzy Kołakowski
Pełnomocnik Rektora d/s Nauczania — dr Hieronim Szczegóło
Dyrektor Administracyjny — mgr Bolesław Kotwicki
I Sekretarz KU PZPR — dr Hieronim Szczegóło
Prezes RZ ZNP — mgr Regina Orzełek

ROK 1966/67

Rektor — prof. dr inż. Jerzy Kołakowski
Pełnomocnik Rektora d/s Nauczania — dr Hieronim Szczegóło
Dyrektor Administracyjny — mgr Bolesław Kotwicki
I Sekretarz KU PZPR — dr Hieronim Szczegóło
Prezes RZ ZNP — Irena Orzełek

ROK 1967/68

Rektor — prof. dr inż. Jerzy Kołakowski
Pełnomocnik Rektora d/s Nauki — dr inż. Kazimierz Bącal
Pełnomocnik Rektora d/s Nauczania — dr Hieronim Szczegóło
Dyrektor Administracyjny — mgr Bolesław Kotwicki
I Sekretarz KU PZPR — dr Hieronim Szczegóło
Prezes RZ ZNP — Irena Orzełek

ROK 1968/69

Rektor — doc. dr inż. Kazimierz Bącal
Prorektor doc. dr inż. Janusz Olejniczak
Dyrektor Administracyjny — mgr Teofil Engel
I Sekretarz KU PZPR — doc. dr Hieronim Szczegóło
Prezes RZ ZNP — Irena Orzełek

ROK 1969/70

Rektor — doc. dr inż. Kazimierz Bącal
Prorektor doc. dr inż. Janusz Olejniczak
Dyrektor Administracyjny — mgr Władysław Zoliński
I Sekretarz KU PZPR — doc. dr Hieronim Szczegóło
Prezes RZ ZNP — dr Karol Mazur

ROK 1970/71

Rektor — doc. dr inż. Kazimierz Bącal
Prorektor doc. dr inż. Janusz Olejniczak

Dyrektor Administracyjny — mgr Władysław Żoliński
I Sekretarz KU PZPR — doc. dr Bronisław Ratus
Prezes RZ ZNP — dr Karol Mazur

ROK 1971/72

Pektor — doc. dr inż. Kazimierz Bącal
Prorektor doc. dr inż. Janusz Olejniczak
Dyrektor Administracyjny — inż. Jerzy Apenit
I Sekretarz KU PZPR — doc. dr Marian Eckert
Prezes RZ ZNP — doc. dr inż. Jan Aulich

ROK 1972/73

Rektor — prof. nadzw. dr hab. inż. Zygmunt Szafran
Prorektor — doc. mgr inż. Henryk Maćkowiak
Prorektor — doc. dr Marian Eckert
Dyrektor Administracyjny — inż. Jerzy Apenit
I Sekretarz KU PZPR — dr Henryk Samujłło
Prezes RZ ZNP — doc. dr inż. Jan Aulich

ROK 1973/74

Rektor — prof. nadzw. dr hab. inż. Zygmunt Szafran
Prorektor — doc. mgr inż. Henryk Maćkowiak
Prorektor — doc. dr hab. Marian Eckert
Dyrektor Administracyjny — mgr Włodzimierz Apenit
I Sekretarz KU PZPR — dr Henryk Samujłło
Prezes RZ ZNP — doc. dr Marian Pannert

ROK 1974/75

Rektor — prof. nadzw. dr hab. inż. Zygmunt Szafran
Prorektor — doc. mgr inż. Henryk Maćkowiak
Prorektor — doc. dr hab. Marian Eckert
Dyrektor Administracyjny — mgr Włodzimierz Apenit
I Sekretarz KU PZPR — dr Henryk Samujłło
Prezes RZ ZNP — doc. dr Marian Pannert

ROK 1975/76

Rektor — prof. dr hab. inż. Zygmunt Szafran
Prorektor — doc. dr inż. Henryk Maćkowiak
Prorektor — doc. dr inż. Antoni Wysocki
Dyrektor Administracyjny — mgr Włodzimierz Apenit (do 31. 01. 76)
mgr inż. Stanisław Woch (p.o. dyrektora od
1. 02. — 30. 09. 76)

I Sekretarz KU PZPR — doc. dr Henryk Samujłło
Prezes RZ ZNP — doc. dr Marian Pannert

ROK 1976/77

Rektor — doc. dr hab. inż. Tadeusz Biliński
Prorektor — doc. dr inż. Henryk Maćkowiak
Prorektor — doc. dr inż. Antoni Wysocki
Dyrektor Administracyjny — mgr Andrzej Politowicz
I Sekretarz KU PZPR — doc. dr Henryk Samujłło
Prezes RZ ZNP — doc. dr Marian Pannert

ROK 1977/78

Rektor — doc. dr hab. inż. Tadeusz Biliński
Prorektor — doc. dr hab. Michał Kisielewicz
Dyrektor Administracyjny — mgr Andrzej Politowicz
I Sekretarz KU PZPR — doc. dr inż. Ireneusz Dzwonnik
Prezes RZ ZNP — dr inż. Mieczysław Steliga

ROK 1978/79

Rektor — prof. dr hab. inż. Tadeusz Biliński
Prorektor — prof. dr hab. Michał Kisielewicz
Prorektor — prof. dr hab. Marian Eckert
Prorektor — doc. dr inż. Leszek Faryniak
Dyrektor Administracyjny — mgr Andrzej Politowicz
I Sekretarz KU PZPR — doc. dr inż. Wiesław Żarnowski
Prezes RZ ZNP — dr inż. Mieczysław Steliga

ROK 1979/80

Rektor — prof. dr hab. inż. Tadeusz Biliński
Prorektor — prof. dr hab. Michał Kisielewicz
Prorektor — prof. dr hab. Marian Eckert
Prorektor — doc. dr hab. inż. Leszek Faryniak (do 28. II. 1980),
— doc. dr hab. inż. Ferdynand Wagner (od 1. III. 1980)
Dyrektor Administracyjny — mgr Andrzej Politowicz
I Sekretarz KU PZPR — doc. dr inż. Wiesław Żarnowski
dr inż. Rudolf Sandecki (od 1. XII. 1979)
Prezes RZ ZNP — dr inż. Mieczysław Steliga

PRACOWNICY ODZNACZENI W LATACH 1975—1979

ROK 1975

1. Stefania Dębicka — *Złota Odznaka ZNP*
2. Dr Henryk Dymaczewski — *Złoty Krzyż Zasługi*
3. Mgr inż. Jan Hołowiński — *Brązowy Krzyż Zasługi*
4. Prof. dr hab. Michał Kisielewicz — *Medal XXX Lecia PRL*
5. Doc. dr inż. Kazimierz Kostyra — *Medal XXX Lecia PRL*
6. Doc. dr Karol Mrzur — *Medal XXX Lecia PRL*
7. Doc. dr inż. arch. Tadeusz Maszkiewicz — *Złoty Krzyż Zasługi*
8. Dr Henryk Tajkiewicz — *Złota Odznaka ZNP*

ROK 1976

1. Dr Zbigniew Brodecki — *Złoty Krzyż Zasługi*
2. Mgr inż. Edmund Budniak — *Złota Odznaka ZNP*
3. Pelagia Budzyńska — *Brązowy Krzyż Zasługi*
4. Mgr inż. Fryderyk Dziadosz — *Srebrny Krzyż Zasługi*
5. Dr inż. Henryk Florek — *Złoty Krzyż Zasługi*
6. Mgr Mieczysław Florczyk — *Złoty Krzyż Zasługi*
7. Dr inż. Stanisław Hejmej — *Srebrny Krzyż Zasługi*
8. Mgr inż. Alojzy Jaracz — *Złoty Krzyż Zasługi, Złota Odznaka ZNP*
9. Dr Tadeusz Jóźwiak — *Złoty Krzyż Zasługi*
10. Prof. dr hab. Michał Kisielewicz — *Srebrny Krzyż Zasługi*
11. Mgr Józef Kłyszewicz — *Złoty Krzyż Zasługi*
12. Doc. dr inż. Kazimierz Kostyra — *Złoty Krzyż Zasługi*
13. Doc. dr inż. Stanisław Laber — *Brązowy Krzyż Zasługi*
14. Doc. dr inż. Zbigniew Lange — *Honorowa Odznaka „Za zasługi w rozwoju województwa zielonogórskiego”*
15. Mgr Kazimierz Markowski — *Honorowa Odznaka „Za zasługi w rozwoju województwa zielonogórskiego”*
16. Dr inż. Stefan Mrowiec — *Złoty Krzyż Zasługi*
17. Mgr Cecylia Rybczyńska — *Brązowy Krzyż Zasługi*

18. Doc. dr Henryk Samujłło — *Złoty Krzyż Zasługi*
19. Dr inż. Rudolf Sandecki — *Brązowy Krzyż Zasługi*
20. Doc. dr inż. Leszek Szeloch — *Złoty Krzyż Zasługi*
21. Dr Henryk Tajkiewicz — *Złoty Krzyż Zasługi*
22. Mgr inż. Sylwester Wiśniewski — *Honorowa Odznaka „Za zasługi w rozwoju województwa zielonogórskiego”*
23. Mgr inż. Konrad Wolny — *Honorowa Odznaka „Za zasługi w rozwoju województwa zielonogórskiego”*
24. Doc. dr inż. Antoni Wysocki — *Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski*
25. Dr inż. Henryk Żdanowicz — *Złoty Krzyż Zasługi*

ROK 1977

1. Mgr inż. Karol Bemben — *Honorowa Odznaka „Za zasługi w rozwoju województwa zielonogórskiego”*
2. Doc. dr Mieczysław Borowiecki — *Srebrny Krzyż Zasługi*
3. Mgr Jolanta Bryczkowska — *Honorowa Odznaka „Za zasługi w rozwoju województwa zielonogórskiego”*
4. Mgr Michał Cieśla — *Honorowa Odznaka „Za zasługi w rozwoju województwa zielonogórskiego”*
5. Dr inż. Henryk Drzewiński — *Złoty Krzyż Zasługi*
6. Mgr inż. Bonifacy Florczyk — *Srebrny Krzyż Zasługi, Honorowa Odznaka „Za zasługi w rozwoju województwa zielonogórskiego”*
7. Prof. dr hab. Michał Kisielewicz — *Złota Odznaka ZNP*
8. Prof. dr Stanisław Kołaczkowski — *tytuł honorowy „Zasłużony Nauczyciel PRL”*
9. Bożena Kucharska — *Honorowa Odznaka „Za zasługi w rozwoju województwa zielonogórskiego”*
10. Doc. dr inż. Zbigniew Lange — *Srebrny Krzyż Zasługi*
11. Mgr Jerzy Mendyk — *Srebrny Krzyż Zasługi*
12. Mgr Władysław Paciorek — *Złoty Krzyż Zasługi*
13. Doc. dr Marian Pannert — *Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski*
14. Mgr inż. Zbigniew Powojewski — *Złota Odznaka ZNP*
15. Dr Bazyli Serafin — *Honorowa Odznaka „Za zasługi w rozwoju województwa zielonogórskiego”*
16. Dr Władysław Sosulski — *Złota Odznaka ZNP*
17. Dr inż. Mieczysław Steliga — *Złota Odznaka ZNP*

ROK 1978

1. dr inż. Marian Adamski — *Brązowy Krzyż Zasługi*
2. Doc. dr inż. Kazimierz Bącal — *Medal Komisji Edukacji Narodowej*

3. Prof. dr hab. inż. Tadeusz Biliński — *Medal Komisji Edukacji Narodowej*
4. Mgr inż. Maria Brzezińska — *Brązowy Krzyż Zasługi*
5. Prof. dr hab. inż. Andrzej Bydałek — *Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski*
6. Inż. Wiesław Chwalana — *Brązowy Krzyż Zasługi*
7. Mgr inż. Edward Cias — *Brązowy Krzyż Zasługi*
8. Stefania Dębicka — *Honorowa Odznaka „Za zasługi w rozwoju województwa zielonogórskiego”*
9. Doc. dr inż. Ireneusz Dzwonnik — *Honorowa Odznaka „Za zasługi w rozwoju województwa zielonogórskiego”*
10. Mgr inż. Bonifacy Florczyk — *Medal „Za zasługi dla miasta Zielonej Góry*
11. Mgr Mieczysław Florczyk — *Złota Odznaka ZNP*
12. Mgr inż. Jan Gielarowski — *Brązowy Krzyż Zasługi*
13. Mgr inż. Zbigniew Indulski — *Złoty Krzyż Zasługi*
14. Mgr inż. Aleksander Jabłokow — *Honorowa Odznaka „Za zasługi w rozwoju województwa zielonogórskiego”, Medal Komisji Edukacji Narodowej*
15. Dr Tadeusz Józwiak — *Medal „Za zasługi dla miasta Zielonej Góry”, Medal Komisji Edukacji Narodowej*
16. Prof. dr hab. Michał Kisielewicz — *Medal Komisji Edukacji Narodowej*
17. Bożena Kucharska — *Brązowy Krzyż Zasługi*
18. Dr inż. Sabin Kujawa — *Brązowy Krzyż Zasługi*
19. Mgr Elżbieta Łuczak-Kumorek — *Brązowy Krzyż Zasługi*
20. Mgr Kazimierz Markowski — *Złota Odznaka ZNP*
21. Doc. dr Karol Mazur — *Medal Komisji Edukacji Narodowej*
22. Doc. dr inż. Stanisław Misztal — *Złoty Krzyż Zasługi*
23. Mgr Zofia Nowak — *Honorowa Odznaka „Za zasługi w rozwoju województwa zielonogórskiego”*
24. Doc. dr Marian Pannert — *Medal Komisji Edukacji Narodowej*
25. Mgr Józef Pawłowski — *Złota Odznaka ZNP*
26. Doc. dr inż. Ferdynand Romankiewicz — *Srebrny Krzyż Zasługi*
27. Mgr Cecylia Rybczyńska — *Honorowa Odznaka „Za zasługi w rozwoju województwa zielonogórskiego”*
28. Dr Władysław Sosulski — *Medal „Za zasługi dla miasta Zielonej Góry”*
29. Mgr Józef Sozański — *Brązowy Krzyż Zasługi*
30. Mgr inż. Sylwester Wiśniewski — *Brązowy Krzyż Zasługi*
31. dr inż. Jan Wojnicki — *Brązowy Krzyż Zasługi*
32. Mgr inż. Konrad Wolny — *Medal Komisji Edukacji Narodowej*

33. Doc. dr inż. Wiesław Żarnowski — Medal „Za zasługi dla miasta Zielonej Góry”

ROK 1979

1. Dr inż. Karol Bielefeldt — Honorowa Odznaka „Za zasługi w rozwoju województwa zielonogórskiego”
2. Prof. dr hab. inż. Tadeusz Biliński — Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski
3. Mgr Maria Borowiecka — Brązowy Krzyż Zasługi
4. Dr inż. Lechosław Ciupik — Brązowy Krzyż Zasługi
5. Stefania Dębicka — Srebrny Krzyż Zasługi
6. Prof. dr hab. Marian Eckert — tytuł honorowy „Zasłużony Nauczyciel PRL”
7. Doc. dr inż. Ireneusz Dzwonnik — Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski
8. Mgr inż. Bonifacy Florczyk — Złota Odznaka ZNP
9. Mgr Mieczysław Florczyk — Honorowa Odznaka „Za zasługi w rozwoju województwa zielonogórskiego”
10. Mgr inż. Barbara Hejduk — Brązowy Krzyż Zasługi
11. Mgr inż. Danuta Jeleniewicz — Honorowa Odznaka „Za zasługi w rozwoju województwa zielonogórskiego”
12. Mgr inż. Zygmunt Jocz — Brązowy Krzyż Zasługi
13. Mgr Józef Kłyszewicz — Medal Komisji Edukacji Narodowej
14. Mgr inż. Zdzisław Kuska — Srebrny Krzyż Zasługi
15. Doc. dr inż. Stanisław Laber — Medal „Za zasługi dla miasta Zielonej Góry”
16. Doc. dr inż. Bolesław Lenart — Medal Komisji Edukacji Narodowej
17. Mgr inż. Elżbieta Łodzińska — Brązowy Krzyż Zasługi
18. Mgr Kazimierz Markowski — Srebrny Krzyż Zasługi
19. Doc. dr Napoleon Maron — Medal „Za zasługi dla miasta Zielonej Góry”
20. Doc. dr Karol Mazur — Medal „Za zasługi dla miasta Zielonej Góry”
21. Dr inż. Rajmund Papiór — Honorowa Odznaka „Za zasługi w rozwoju województwa zielonogórskiego”
22. Mgr Józef Pawłowski — Złoty Krzyż Zasługi
23. Dr inż. Rudolf Sandecki — Honorowa Odznaka „Za zasługi w rozwoju województwa zielonogórskiego”
24. Dr Bazyli Serafin — Złoty Krzyż Zasługi, Złota Odznaka ZNP
25. Dr inż. Roman Sobczak — Brązowy Krzyż Zasługi
26. Mgr inż. Tadeusz Szmigielski — Brązowy Krzyż Zasługi
27. Dr inż. Franciszek Werner — Honorowa Odznaka „Za zasługi w rozwoju województwa zielonogórskiego”

28. Mgr inż. Konrad Wolny — *Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski*
29. Doc. dr inż. Wiesław Żarnowski — *Złoty Krzyż Zasługi*

PRACOWNICY
KTÓRZY OTRZYMALI NAGRODY MINISTRA NAUKI
SZKOLNICTWA WYŻSZEGO I TECHNIKI

ROK 1976

1. Dr Eugeniusz Bodio — *III stopnia za działalność naukową*
2. Dr inż. Mirosław Jeleniewicz — *III stopnia za działalność naukową*
3. Doc. dr hab. Michał Kisielewicz — *III stopnia za działalność naukową*
4. Doc. dr hab. Jerzy Kotowski — *III stopnia za działalność naukową*
5. Doc. dr inż. Stanisław Laber — *III stopnia za działalność naukową*
6. Doc. dr inż. Stanisław Lewowicki — *III stopnia za działalność naukową*
7. Doc. dr inż. Wiesław Żarnowski — *III stopnia za działalność naukową*

ROK 1977

1. Dr inż. Karol Bielefeldt — *III stopnia za działalność naukową*
2. Doc. dr hab. inż. Tadeusz Biliński — *II stopnia za działalność dydaktyczno-wychowawczą*
3. Doc. dr inż. Ireneusz Dzwonnik — *II stopnia za działalność dydaktyczno-wychowawczą*
4. Mgr inż. Jan Hołowiński — *III stopnia za działalność dydaktyczno-wychowawczą*
5. Doc. dr inż. Bolesław Lenart — *III stopnia za działalność dydaktyczno-wychowawczą*
6. Dr inż. Edmund Łobocki — *III stopnia za działalność naukową*
7. Doc. dr inż. arch. Tadeusz Maszkiewicz — *III stopnia za działalność dydaktyczno-wychowawczą*
8. Doc. dr Karol Mazur — *III stopnia za działalność naukową*
9. Dr inż. Mieczysław Steliga — *III stopnia za działalność naukową*
10. Dr Jan Straburzyński — *III stopnia za działalność naukową*
11. Doc. dr inż. Andrzej Węglarz — *III stopnia za działalność naukową*
12. Prof. dr hab. inż. Andrzej Bydałek, doc. dr inż. Ferdynand Romaniewicz — *zespolowa nagroda III stopnia za działalność naukową*

ROK 1978

1. Prof. dr hab. Michał Kisielewicz — *II stopnia za działalność naukową*
2. Prof. dr Stanisław Kołaczkowski — *II stopnia za działalność naukową*
3. Doc. dr hab. Jerzy Kotowski — *III stopnia za działalność naukową*
4. Doc. dr inż. Stanisław Laber — *III stopnia za działalność dydaktyczno-wychowawczą*

5. Prof. dr hab. inż. Zygmunt Szafran — *II stopnia za działalność w zakresie kształcenia młodej kadry*
6. Doc. dr inż. Gerard Brzózka, mgr inż. Jan Buczek, doc. dr Jerzy Godziszewski, mgr inż. Romuald Radomski, mgr inż. Jerzy Stawski, mgr inż. Longin Węgrzyn — *zespolowa nagroda III stopnia za działalność naukową*
7. Dr inż. Rudolf Sandecki, mgr inż. Sylwester Wiśniewski, doc. dr inż. Wiesław Żarnowski — *zespolowa nagroda III stopnia za działalność naukową*
8. Dr inż. Karol Bielefeldt, dr inż. Lechosław Ciupik, dr inż. Janusz Mstowski — *zespolowa nagroda III stopnia za działalność naukową*

ROK 1979

1. Doc. dr inż. Kazimierz Bącal — *II stopnia za działalność naukową*
2. Doc. dr Mieczysław Borowiecki — *III stopnia za działalność dydaktyczno-wychowawczą*
3. Mgr Jolanta Bryczkowska — *III stopnia za działalność dydaktyczno-wychowawczą*
4. Doc. dr hab. inż. Leszek Faryniak — *III stopnia za działalność naukową*
5. Doc. dr hab. Sylwester Gogolewski — *II stopnia za działalność naukową*
6. Dr inż. Magdalena Graczyk — *III stopnia za działalność naukową*
7. Doc. dr inż. Stanisław Misztal — *III stopnia za działalność dydaktyczno-wychowawczą*
8. Doc. dr inż. Ferdynand Romankiewicz — *III stopnia za działalność naukową*
9. Dr inż. Rudolf Sandecki — *III stopnia za działalność naukową*
10. Doc. dr hab. inż. arch. Jan Stawiarski — *III stopnia za działalność naukową*
11. Dr inż. Jan Wojnicki — *III stopnia za działalność naukową*
12. Dr inż. Marian Adamski, mgr inż. Andrzej Jańczak, doc. dr inż. Zbigniew Lange, mgr inż. Janusz Baranowski, doc. dr inż. Antoni Wysocki — *zespolowa nagroda III stopnia za działalność naukową*

ABSOLWENCI

R O K 1975 KIERUNEK BUDOWNICTWO STUDIA DZIENNE

1. Bart Franciszek	18. Mikołajewicz-Sobczyk Elżbieta
2. Bartoszewicz Barbara	19. Muraszko Bożena
3. Berliński Radosław	20. Panek Mieczysław
4. Cłapa Janina	21. Pokorska Helena
5. Cześniewicz Zbigniew	22. Pytko-Leple Bożena
6. Gałkiewicz Andrzej	23. Raszczuk Jan
7. Gawart Jadwiga	24. Ryś Czesław
8. Ginter Antoni	25. Stankiewicz-Kowal Maria
9. Gromadecka Stefania	26. Szalaty Maria
10. Janota Krzysztof	27. Szarzyńska Elżbieta
11. Jastrzębski Jerzy	28. Szawłowska-Pietrzak Rozalia
12. Jewuła Urszula	29. Taysner Bożena
13. Krzywulski Kryzostym	30. Wiczorek Regina
14. Leszczyńska Lucyna	31. Wołek Zenon
15. Lisiewicz Lech	32. Zieliński Stefan
16. Łydka Teresa	33. Żurniewicz Maria
17. Matuszewski Kazimierz	

STUDIA WIECZOROWE

1. Adamska Krystyna	8. Bojarski Marian
2. Barszczewska Barbara	9. Bukian Bogusław
3. Bartnik Edward	10. Chocianowicz Andrzej
4. Bętkowska Alicja	11. Gbur Jan
5. Banaszak Jacek	12. Głowacki Jerzy
6. Białogrecki Andrzej	13. Grochowski Stanisław
7. Boguś Roman	14. Herma Bogusław

15. Hołowacz Ryszard	30. Pliszka Henryk
16. Juchniewicz Mieczysław	31. Polański Andrzej
17. Kołtun Włodzimierz	32. Polański Jerzy
18. Kowalewski Jarosław	33. Romejko Jerzy
19. Kowalczyk Andrzej	34. Rzepniak Zdzisław
20. Kowska-Cytowicz Sylwestra	35. Sałaciński Eugeniusz
21. Kunowicz Andrzej	36. Sobczyk-Łazar Halina
22. Łabuńska Janina	37. Socha Zenon
23. Łaszczewski Władysław	38. Siebert Sabina
24. Łozdowski Władysław	39. Szwatoński Jan
25. Majchrzak Janina	40. Wacławek Janusz
26. Mamet Przemysław	41. Wieliński Andrzej
27. Napierała Sylwester	42. Wnuk Halina
28. Pawłowska Alicja	43. Wojciechowski Marek
29. Pawłowska-Kowalczyk Grażyna	44. Żukowski Zenon

STUDIA ZAOCZNE

1. Aniśkiewicz Antoni	18. Mroczkowski Stanisław
2. Badziura Janusz	19. Olejniczak Bożena
3. Bryk Alfred	20. Plutecki Mściwój
4. Ciesielski Alfred	21. Postoń Michał
5. Dudziński Edward	22. Pytlak Grażyna
6. Furyk Alicja	23. Romańczuk Stefan
7. Gawron Fryderyk	24. Sosulska Anna
8. Gorlas Henryk	25. Stefański Franciszek
9. Grześkowiak Tadeusz	26. Szkudlińska Aleksandra
10. Guss Henryk	27. Szymański Gerhard
11. Hoszowski Waldemar	28. Tłuszcz Cecylia
12. Iżykowski Stanisław	29. Wanat Wacław
13. Jakubowski Wiesław	30. Wechowski Jan
14. Janiszewski Edward	31. Wisz Helena
15. Kostrzewa Ryszard	32. Zwijacz-Kozica Wacław
16. Kumorowicz Kazimierz	33. Żarnowska Zofia
17. Łodzińska Danuta	

R O K 1975

* KIERUNEK — MECHANIKA

STUDIA DZIENNE

1. Brandowski Henryk	4. Filipowicz Maria
2. Chilińska Jadwiga	5. Hajdul Jan
3. Dziewit Kazimierz	6. Kamiński Jan

7. Klofczyński Jerzy	16. Stopka Bogusław
8. Macioł Wiesław	17. Ścibor-Ryski Tadeusz
9. Mitz Waldemar	18. Titaniec Andrzej
10. Piwońska Jadwiga	19. Wardzała Andrzej
11. Pławiuk Lech	20. Węgrzyn Robert
12. Przybysz Lesław	21. Witka Tadeusz
13. Radzio Władysława	22. Wrzak Wojciech
14. Rudnicki Zbigniew	23. Zakrzewski Zdzisław
15. Sadowski Józef	

STUDIA WIECZOROWE

1. Brzeziński Jerzy	6. Majewska-Meisinger Zuzanna
2. Gawroński Bolesław	7. Maracz Zbigniew
3. Janowicz Andrzej	8. Markwitz Józef
4. Karasiński Antoni	9. Powichrowski Władysław
5. Maciejewska-Czarkowska Ewa	10. Sułek Julian

STUDIA ZAOCZNE

1. Badacz Józef	13. Kałużka Ryszard
2. Banasiak Jerzy	14. Klimkowicz Kazimierz
3. Buczek Zbigniew	15. Kociański Władysław
4. Chojnowski Ireneusz	16. Kosmatka Antoni
5. Czemeryński Stanisław	17. Kotowski Stanisław
6. Dorobisz Edward	18. Kurzeja Czesław
7. Cygan Bolesław	19. Lutostański Henryk
8. Grygieńcza Józef	20. Malik Bronisław
9. Gwizdała Jerzy	21. Pawłowski Jan
10. Hruświcki Bogusław	22. Sawaściuk Zygmunt
11. Jarosz Adam	23. Sieradzki Marian
12. Jagodziński Konrad	

R O K 1975

KIERUNEK — TECHNIKI WYTWARZANIA

STUDIA DZIENNE

1. Bal Krystyna	5. Brembor Zofia
2. Bartosiewicz Emilia	6. Buczyński Jacek
3. Behnke Lucyna	7. Czykirski Zygmunt
4. Borowiecki Jan	8. Dobrowolski Henryk

9. Grabas Józef	20. Lech Jan
10. Graja Marian	21. Lewandowski Waldemar
11. Gryc Zdzisław	22. Lisiecki Bogdan
12. Kaczmarczyk Jerzy	23. Majdański Janusz
13. Kłopotowski Zbigniew	24. Nowicki Józef
14. Kotowski Stanisław	25. Pichur Michał
15. Krajewski Adam	26. Plewiński Ireneusz
16. Krupa Stanisław	27. Przybyło Zbigniew
17. Krzewicki Zbigniew	28. Sikora Jerzy
18. Kwiatkowski Zbigniew	29. Wiśniewski Mieczysław
19. Kubisiak Dorota	30. Zacher-Hemerling Izabela

STUDIA WIECZOROWE

1. Azbergier Alojzy	12. Maryńczak Mieczysław
2. Baryło Stanisław	13. Motykiewicz Mieczysław
3. Emerle Emil	14. Myśliwiec Tadeusz
4. Galusiński Grzegorz	15. Nowakowski Józef
5. Hałysz Andrzej	16. Przygoda Eugeniusz
6. Jackiewicz Tadeusz	17. Rybczyński Henryk
7. Kałwińska Anna	18. Wojciechowski Edward
8. Lewandowski Marian	19. Wypychowski Zdzisław
9. Łaszek Teresa	20. Zapłata Wojciech
10. Makohonenko Krzysztof	21. Zielisko Zygmunt
11. Małecki Ryszard	

STUDIA ZAOCZNE

1. Bielefeldt Karol	15. Makarski Władysław
2. Borkowski Czesław	16. Malanowski Rudolf
3. Burzyński Roman	17. Marchewka Jerzy
4. Ciesielski Zygmunt	18. Mizerkiewicz Józef
5. Ciupik Lechosław	19. Naugebauer Jacek
6. Dajczak Jan	20. Onichimiuk Wiesław
7. Fluder Walerian	21. Pawlicki Andrzej
8. Jur Henryk	22. Powojewski Zbigniew
9. Kozdrach Włodzimierz	23. Różanowski Jerzy
10. Kubera Halina	24. Świerczyński Marek
11. Kurek Łucja	25. Urbanowicz Grzegorz
12. Leki Tomasz	26. Wiśniewski Zbigniew
13. Lewicz Telesfor	27. Wojtkowski Roman
14. Łabinowicz Mieczysław	

STUDIA DZIENNE

1. Baniewicz Tadeusz	16. Raczyńska Zofia
2. Bilski January	17. Raczyński Jan
3. Czepukowicz Jan	18. Rodzewicz Mirosława
4. Czyż Adam	19. Rompalski Konstanty
5. Duber Leon	20. Sieciechowicz Andrzej
6. Fediów Kazimierz	21. Stecko Wojciech
7. Gmochowska Urszula	22. Śmieszalski Krzysztof
8. Grzelczak Leszek	23. Światlak Mirosław
9. Kamiński Włodzimierz	24. Świeczkowski Ryszard
10. Komorowski Bogusław	25. Urbanowicz Paweł
11. Kurek Krystyna	26. Wanatko Bogdan
12. Lucinkiewicz Mieczysław	27. Wronowski Wiesław
13. Łukaszewicz Antoni	28. Wróblewski Zdzisław
14. Milejski Mirosław	29. Zaremba Zygmunt
15. Pietraszewska-Gendera Daria	30. Ziółkowski Andrzej Stanisław

STUDIA WIECZOROWE

1. Bukry Kazimierz	10. Michalak Eugeniusz
2. Czaja Czesław	11. Milczarkiewicz Janusz
3. Grochowicki Bolesław	12. Mingało Jerzy
4. Heppel Alojzy	13. Pilarczyk Marek
5. Holka Maria	14. Prośniewski Józef
6. Hreczyn Andrzej	15. Rosiński Jan
7. Jarczyn Stanisław	16. Sychowski Zbigniew
8. Konieczna Barbara	17. Wołyniec Wiesław
9. Kwiatkowski Jerzy	18. Życzkowski Janusz

STUDIA ZAOCZNE

1. Arcimowicz Wojciech	10. Kostecki Tadeusz
2. Bendlewski Tomasz	11. Krukowski Sylwester
3. Burzyński Włodzisław	12. Lisowski Norbert
4. Czapliński Paweł	13. Malinowski Henryk
5. Domaradzki Andrzej	14. Nagrodzka Janina
6. Gajdeczko Czesław	15. Oziwicz Jan
7. Hapanowicz Bolesław	16. Pająk Eugeniusz
8. Kolasiński Zenon	17. Rychtanek Jan
9. Koschel Kazimierz	18. Serafin Zofia

19. Sobski Jan
20. Spychalski Henryk
21. Stępień Ireneusz

22. Szubert Jerzy
23. Zborowska Grażyna

R O K 1976

KIERUNEK — BUDOWNICTWO

S T U D I A D Z I E N N E

1. Bereźnicki Henryk	30. Mazgajska Krystyna
2. Błażków Krystyna	31. Mikołajewicz Jolanta
3. Boczkowska Ewa	32. Mirosław Róża
4. Borowiak Małgorzata	33. Moś Krystyna
5. Burczyńska Elżbieta	34. Nadworska Urszula
6. Burczyński Leonard	35. Orlik Franciszek
7. Ciachowska Ewa	36. Pakosz Jan
8. Czarkowska Grażyna	37. Pilarczyk Zenon
9. Daleczko Alicja	38. Plutecka Maria
10. Danielczak Włodzimierz	39. Porębski Wojciech
11. Dobrowolski Wiesław	40. Pudłowska Wiesława
12. Dylewska Elżbieta	41. Sawicki Feliks
13. Gałkiewicz Elżbieta	42. Sobaszek Tadeusz
14. Górnik Barbara	43. Sosnowski Krzysztof
15. Guzowski Bronisław	44. Springer-Radziemska Elżbieta
16. Horodko Krystian	45. Stępień Dorota
17. Jakkielska Elżbieta	46. Such Ryszard
18. Jakubowska Ewa	47. Szarzyńska Teresa
19. Jakubowski Zbigniew	48. Szczepańska-Kloch Irmina
20. Jastrzębski Adam	49. Szymański Aleksander
21. Karpiński Kazimierz	50. Śmieczak Anna
22. Kasperczak Andrzej	51. Tworkowska Leokadia
23. Klim Anna	52. Tuliński Krzysztof
24. Krejner Adam	53. Wesoły Andrzej
25. Kurzymski Andrzej	54. Wiżynis Barbara
26. Kwiatkowska Maria	55. Wojtyniak Ryszard
27. Lis Elżbieta	56. Zygmunt Natalia
28. Marciński Andrzej	57. Żdanowicz Ryszard
29. Matynia Krystyna	

S T U D I A W I E C Z O R O W E

1. Andrzan Maria	4. Borzdyński Klemens
2. Bohrycewicz Władysława	5. Chamera Krzysztof
3. Borkowski Mirosław	6. Czemerys Marek

7. Cybertowicz Iwona
8. Gembiaak Zofia
9. Górski Henryk
10. Janecki Andrzej
11. Kamiński Witold
12. Kukulski Adam
13. Lewicki Janusz

14. Lisiewicz Jerzy
15. Madziar Wiesława
16. Majewska Bogusława
17. Makarewicz Edward
18. Smektała Adam
19. Śliwa Franciszek
20. Zygmunt Andrzej

STUDIA ZAOCZNE

1. Adamczak Bernard
2. Ambrożewicz Wacław
3. Bałut Urszula
4. Bartkowski Tadeusz
5. Baś Zdzisław
6. Biliński Józef
7. Biernacki Zbigniew
8. Błaszczyk Jan
9. Byra Eugeniusz
10. Cap Stanisław
11. Chołółowicz Henryk
12. Chomiak Jarosław
13. Cichy Zdzisław
14. Cierpicka Halina
15. Cimaszewski Józef
16. Ciszyński Karol
17. Dałek Mirosław
18. Dembiński Zbigniew
19. Dolny Jan
20. Drapała Czesław
21. Drzewiecka Wanda
22. Dudek Stanisław
23. Dziedzic Eugeniusz
24. Dyrak Ryszard
25. Franaszek Fryderyk
26. Gęsicki Piotr
27. Głapa Jan
28. Gomułka Dymitr
29. Gostyński Zbigniew
30. Graczev Michał
31. Herma Jolanta
32. Hesink Stefan
33. Idziaszczyk Władysław

34. Jakubaszek Andrzej
35. Jenek Stefan
36. Jarmołowicz Franciszek
37. Jaroszyński Mirosław
38. Jurga Witold
39. Kamiński Jacek
40. Kałamajka Kazimierz
41. Kasowski Julian
42. Kociatyn Jan
43. Kołodziejczak Eugeniusz
44. Komorowski Radzisław
45. Koncewicz Józef
46. Konieczny Jerzy
47. Krawiec Zygfryd
48. Kukielka Elżbieta
49. Kulawiak Bronisław
50. Kuźniewski Włodzimierz
51. Lizęga Mieczysław
52. Lorcza Maria
53. Łuczak Jan
54. Maciąg Jerzy
55. Majzner Kazimierz
56. Małachowski Mieczysław
57. Matczuk Piotr
58. Matuszczak Henryk
59. Mazur Zbigniew
60. Mażejko Danuta
61. Migdalczyk Adam
62. Miller Jerzy
63. Myszkowski Janusz
64. Nalepa Edward
65. Nowak Edward
66. Olechnowski Bogusław

67. Olizarowski Adam	92. Spalony Tadeusz
68. Ostrzyżek Czesław	93. Spólnik Andrzej
69. Paliszkievicz Piotr	94. Stramski Zygmunt
70. Perużyński Józef	95. Szczors Dymitr
71. Pieluszczyk Józef	96. Stanisławczyk Wacław
72. Pioch Helena	97. Sztark Stanisław
73. Piotrowicz Józef	98. Tomczak Stefan
74. Pokorny Stanisław	99. Truch Szczepan
75. Polak Michał	100. Walczak Janina
76. Potyra Zygmunt	101. Wojda Stefan
77. Radomski Kazimierz	102. Wąsiewicz Janusz
78. Radmacher Andrzej	103. Waśkiewicz Kazimierz
79. Roślewski Czesław	104. Weber Tadeusz
80. Reda Edward	105. Weihs Stanisław
81. Retwiński Wiesław	106. Weinert Zenon
82. Rosik Leon	107. Węgrzyn Bronisław
83. Różański Jerzy	108. Wiesiołek Antoni
84. Rudnicki Cezary	109. Woźniak Kazimierz
85. Rupieta Piotr	110. Woźniak Marian
86. Sadowski Jan	111. Wronowski Czesław
87. Silecki Bernard	112. Wybraniec Marian
88. Siwiak Edward	113. Zach Roman
89. Śliwiński Oktawian	114. Zajączkowski Albert
90. Słomiński Kazimierz	115. Zbaraszewski Ryszard
91. Sosiński Zygmunt	

R O K 1976

KIERUNEK — MECHANIKA

STUDIA DZIENNE

1. Baer Stanisław	13. Hudziak Jacek
2. Barański Henryk	14. Hulboj Zbigniew
3. Bączkowski Maciej	15. Jabłoński Marek
4. Bigos Romuald	16. Jakuć Jerzy
5. Błażków Grzegorz	17. Jasiński Leszek
6. Brandowska Danuta	18. Jeśman Alicja
7. Bremski Andrzej	19. Kaczmarek Grażyna
8. Burdzy Ryszard	20. Kaczmarek Zdzisław
9. Dyrak Tadeusz	21. Kramski Ryszard
10. Dzikowski Wiesław	22. Kruczyk Anna
11. Frąckowiak Zdzisław	23. Kulikowski Leszek
12. Gałęzowski Kazimierz	24. Kulikowska Wiesława

25. Kułaga Czesław	48. Sobolewski Janusz
26. Kurałowicz Jadwiga	49. Sroka Tadeusz
27. Kurpisz Benedykt	50. Stasiński Marek
28. Lewczuk Jerzy	51. Stempin Henryk
29. Ligocki Jerzy	52. Stempin Maria
30. Lis Henryk	53. Stokłosa Edward
31. Madajczak Bogdan	54. Stuczyński Józef
32. Michalak Henryk	55. Szczerba Jadwiga
33. Mierzejewski Jerzy	56. Śmieczak Edward
34. Mirowski Marek	57. Świejkowska Izabela
35. Muciek Andrzej	58. Świątoniowski Edward
36. Nalazek Bogusław	59. Targosz Danuta
37. Napieralski Roman	60. Targosz Lech
38. Pelc Roman	61. Tokarz Andrzej
39. Pieniężny Ziemowit	62. Tomczewski Krzysztof
40. Pietrowicz Ryszard	63. Trzemżański Adam
41. Płóciennik Kazimierz	64. Wiśniewski Bogusław
42. Portalski Krzysztof	65. Witkowski Tadeusz
43. Rębacz Tadeusz	66. Wnuczek Lech
44. Rybczyński Józef	67. Wojtiuk Tadeusz
45. Saks Waldemar	68. Zamlewski Romuald
46. Skarżycka Bogusława	69. Ziemiański Stanisław
47. Skupień Elżbieta	70. Żukowski Zdzisław

STUDIA WIECZOROWE

1. Jaskiewicz Zygfryd	5. Oszkinis Józef
2. Kuczak Ryszard	6. Woźniak Zygmunt
3. Krop Eugeniusz	7. Żak Janusz
4. Markiewicz Jan	

STUDIA ZAOCZNE

1. Ajecki Andrzej	12. Gocek Ryszard
2. Banaszek Jan	13. Gocek Tadeusz
3. Bartoń Tadeusz	14. Górowski Edward
4. Bogusławski Lucjan	15. Gruszka Wiesław
5. Bożek Ryszard	16. Grylewicz Sylwester
6. Busz Henryk	17. Grzymkowski Kazimierz
7. Czajkowski Lesław	18. Jesionowski Edmund
8. Dobrucki Kazimierz	19. Kamecki Wiesław
9. Dudrak Jerzy	20. Kalitka Jan
10. Dziuba Włodzimierz	21. Kalwa Zdzisław
11. Gliński Wacław	22. Klimeczak Tadeusz

23. Kobel Edward	45. Michalski Janusz
24. Koksanowicz Wincenty	46. Monita Andrzej
25. Kośka Ignacy	47. Nieczaj Dariusz
26. Kowal Eugeniusz	48. Olejniczak Barbara
27. Kowalczyk Stefan	49. Pietruszka Henryk
28. Kotlarz Marian	50. Piątkowski Andrzej
29. Kozłowski Czesław	51. Plewa Ireneusz
30. Koźba Stanisław	52. Polak Czesław
31. Krajcer Bogusław	53. Podsjedlik Józef
32. Krauczyk Wolfgang Jan	54. Prochera Józef
33. Król Henryk	55. Poźniak Bronisław
34. Księżak Andrzej	56. Ralcewicz Jadwiga
35. Kutermański Stanisław	57. Rokicki Michał
36. Lachowicz Eugeniusz	58. Suchecki Zbigniew
37. Lichwała Jan	59. Szepelak Robert
38. Lipiński Helmut	60. Szymański Zbigniew
39. Liwocha Jan	61. Trzaskacz Jan
40. Lutyński Andrzej	62. Wiecheć Jan
41. Łuczak Józef	63. Wilk Jan
42. Marczewski Ryszard	64. Woźniak Henryk
43. Matuzjo Czesław	65. Wolny Wanda
44. Mazurek Michał	66. Wronkowski Zdzisław

R O K 1976

KIERUNEK — TECHNIKI WYTWARZANIA

STUDIA DZIENNE

1. Adamczyk Renata	16. Garbacz Leopold
2. Andrynowski Bogdan	17. Gawrylczyk Piotr
3. Bakalarczyk Wojciech	18. Gieczonis Ryszard
4. Baszak Kazimierz	19. Godzisz Ryszard
5. Białobrzycka Wanda	20. Górski Grzegorz
6. Bieńko Dariusz	21. Gruntkowski Bogdan
7. Capiński Roman	22. Hładyn Czesław
8. Chodorowski Ryszard	23. Hreczyn Adam
9. Czernicki Andrzej	24. Jarowicz Wiesław
10. Danielewicz Waław	25. Joński Józef
11. Drewnik Bolesław	26. Kałuski Maciej
12. Dubec Paweł	27. Kaszubski Jerzy
13. Dziadkowski Józef	28. Kątny Zygmunt
14. Dzik Emilian	29. Klak Janusz
15. Folwarski Krzysztof	30. Klamra Grażyna

31. Klimanowska Barbara
32. Kłopski Henryk
33. Kołodziński Zdzisław
34. Kondrad Marek
35. Kopcza Maria
36. Kościukiewicz Jan
37. Kowalczuk Andrzej
38. Koźmińska Teresa
39. Kraska Wiesław
40. Kukurowska Maria
41. Lewicki Julian
42. Lenart Ryszard
43. Lubkiewicz Zbigniew
44. Łuczak Grzegorz

45. Malarczyk Bogdan
46. Mazur Józef
47. Mikulewicz Tadeusz
48. Nosek Krystyna
49. Olechnowski Krzysztof
50. Pietraszewska Mariola
51. Piotrowska Wanda
52. Prokopczyk Eugeniusz
53. Sawicki Sylwester
54. Tasior Stefania
55. Trawiński Andrzej
56. Wolnik Krzysztof
57. Zochniak Stanisław

STUDIA WIECZOROWE

1. Antczak Wiesław
2. Bętkowski Kazimierz
3. Bigos Lech
4. Borsuk Włodzimierz
5. Fuławka Waleria
6. Giżycki Sergiusz
7. Grabowski Wiktor
8. Haczekiewicz Władysław
9. Horodko Stanisław
10. Iwańska Czesława
11. Jakubiec Antoni
12. Jeżewski Stanisław
13. Jóźwiak Danuta
14. Jóźwiak Jan
15. Kaczmarek Bożena
16. Kaczmarek Mieczysław
17. Kozłowska Jadwiga
18. Kaczmarek Zbigniew
19. Kubów Piotr

20. Lisowski Edward
21. Litecki Ryszard
22. Łukaszewicz Marian
23. Maligłówa Andrzej
24. Małocha Andrzej
25. Masłoj Jan
26. Mokrzycki Jan
27. Mroczek Jacek
28. Nowak Ryszard
29. Nowicki Andrzej
30. Romejko Józef
31. Rybiecki Andrzej
32. Sikora Andrzej
33. Wieczorek Maria
34. Wilczyńska Elżbieta
35. Wilniewiec Eugeniusz
36. Zakrocka Aurelia
37. Zakrocki Stanisław
38. Ziółkowski Jerzy

STUDIA ZAOCZNE

1. Blaczkowski Józef
2. Dera Władysław
3. Fidenicz Teodor
4. Furmankiewicz Kazimierz

5. Gała Ryszard
6. Gorockiewicz Ryszard
7. Groński Stefan
8. Grzelec Ireneusz

9. Indulski Zbigniew	17. Łyba Edward
10. Kaczmarek Lech	18. Michałek Zbigniew
11. Kaśków Michał	19. Niezgoda Stanisław
12. Kwela Leon	20. Orłowski Jan
13. *Laber Alicja	21. Szajkenig Tadeusz
14. Lachowicz Zenon	22. Szczepankowski Wincenty
15. Ludwik Hubert	23. Wojtasiak Kazimierz
16. Łazarski Stanisław	24. Wyrwicki Jerzy

R O K 1976

KIERUNEK — ELEKTROTECHNIKA

STUDIA DZIENNE

1. Baj Stanisława	30. Kruchlik Alfred
2. Baran Irena	31. Kulina Halina
3. Baranowski Leszek	32. Lebień Franciszek
4. Baut Stefan	33. Ługowski Jan
5. Bielecki Mirosław	34. Mamłyga Zbigniew
6. Biruła Jerzy	35. Markowska Barbara
7. Borczyński Andrzej	36. Mazurkiewicz Michał
8. Cieplak Henryk	37. Męclewski Marek
9. Dobrzyński Janusz	38. Michler Andrzej
10. Czarkowski Rafał	39. Mieczkowski Tadeusz
11. Dudziak Danuta	40. Mroczek Piotr
12. Durlik Waław	41. Naumowicz Ryszard
13. Fedyczak Zbigniew	42. Nowicki Waldemar
14. Górski Ryszard	43. Opaliński Czesław
15. Gryko Wiesław	44. Piasecka Irena
16. Hernik Dobiesław	45. Piotrowska Lila
17. Iwanaszko Krzysztof	46. Prorok Krzysztof
18. Jakuszał Maciej	47. Rejman Andrzej
19. Jankowski Tadeusz	48. Rejman Maria
20. Kałucki Kazimierz	49. Rychły Tadeusz
21. Kandybo Jan	50. Sałaciński Lech
22. Kaniowski Wiesław	51. Sawka Zbigniew
23. Kanoniak Bogdan	52. Sienkiewicz Andrzej
24. Karaś Zbigniew	53. Sitarz Zdzisław
25. Kisielewski Julian	54. Spirydowicz Kazimierz
26. Klinowska Barbara	55. Strzelczyk Roman
27. Kobylarek Andrzej	56. Szurgut Ryszard
28. Koprowicz Eugeniusz	57. Szymanek Maria
29. Kotowicz Czesław	58. Świdorski Jerzy

59. Tomczak Maciej
60. Tramś Adam
61. Voelkel Krzysztof
62. Węgrzynowski Kazimierz

63. Wieczorek Bogdan
64. Wrobiec Jan
65. Zieliński Ryszard

STUDIA WIECZOROWE

1. Baszczak Bożena	14. Milach Lech
2. Bodes Waldemar	15. Pardej Alicja
3. Bortacka Janina	16. Pełczyński Janusz
4. Cybertowicz Bogdan	17. Piwowar Mieczysław
5. Gawel Zbigniew	18. Pogoda Stanisław
6. Guzikow Janusz	19. Popiołek Przemysław
7. Hyża Waldemar	20. Rojzen Jerzy
8. Jagmin Bogusław	21. Rudzki Stanisław
9. Jankowska-Milach Danuta	22. Szczepańczyk Krystyna
10. Krzyszkowicz Andrzej	23. Ulman Władysław
11. Kulczyński Andrzej	24. Wilczak Bogdan
12. Kuleczka Zdzisław	25. Zatorski Wiktor
13. Marciniak Zdzisław	

STUDIA ZAOCZNE

1. Barański Bolesław	12. Rudnik Stanisław
2. Buciuto Benedykt	13. Rzeźnicki Krzysztof
3. Chudziński Czesław	14. Stacholiński Zbigniew
4. Dziadkiewicz Józef	15. Strojczyk Bożena
5. Hałas Eugeniusz	16. Strzałkowska Wiesława
6. Karpiński Władysław	17. Szymańska Danuta
7. Kurek Włodzimierz	18. Szulc Leon
8. Kurzawa Renold	19. Wójcik Zbigniew
9. Leszczyński Kazimierz	20. Zieliński Zdzisław
10. Matuszek Waldemar	21. Żak Bogdan
11. Misiorny Lech	22. Żyźniewski Zbigniew

R O K 1977

* KIERUNEK — BUDOWNICTWO

STUDIA DZIENNE

1. Balcer Zbigniew	5. Niedzielska Apolonia
2. Grębowski Ireneusz	6. Ślusarczyk Wiesław
3. Karcz Regina	7. Wojniusz Grażyna
4. Kędzia Jan	8. Waszak Irena

STUDIA WIECZOROWE

1. Augustyniak Małgorzata	13. Ogłodziński Henryk
2. Biel Andrzej	14. Maciejewska Irena
3. Budny Kazimierz	15. Maciejewski Wojciech
4. Bielicka Wiesława	16. Mosiewicz Ewa
5. Cielecki Eugeniusz	17. Poźniak Eugeniusz
6. Gosławski Zenon	18. Rybka Zbigniew
7. Gucwa Marian	19. Swaczuk Teresa
8. Jesse Władysław	20. Stępkowski Władysław
9. Jabłeczka-Skorupska Helena	21. Witek Danuta
10. Kisielewski Ryszard	22. Wójcicki Adam
11. Kranz Grażyna	23. Żelichowski Szczepan
12. Lenardt Irena	

STUDIA ZAOCZNE

1. Augustynowicz Henryk	26. Grzebieniuk Bronisław
2. Aleksandrowicz Zdzisław	27. Grześkowiak Jerzy
3. Bajko Mikołaj	28. Jabłoński Andrzej
4. Balski Stanisław	29. Janiak Zdzisław
5. Banaszak Alicja	30. Jarecki Jan
6. Bełkowska Danuta	31. Jaworski Zdzisław
7. Białobrzegi Czesław	32. Jedlińska Aleksandra
8. Białogrecki Andrzej	33. Jędroś Bolesław
9. Blicharski Bolesław	34. Kasierski Jacek
10. Bogusławska Grażyna	35. Kempia Benon
11. Bogusz Mikołaj	36. Kępiński Włodzimierz
12. Bogalecki Józef	37. Kościński Lech
13. Bojarowski Tadeusz	38. Kotowski Tadeusz
14. Budziński Ryszard	39. Kowanek Jerzy
15. Burneta Stanisław	40. Kozłowski Aleksander
16. Chamer Hubert	41. Krzeszewski Waldemar
17. Chyliński Czesław	42. Krych Jerzy
18. Daniszewski Roman	43. Krzywulski Janusz
19. Dobrzyński Wojciech	44. Kuźaj Wojciech
20. Domagała Bolesław	45. Leśniewski Wiesław
21. Drachal Elżbieta	46. Lewandowski Kazimierz
22. Dymek Stanisław	47. Lewandowski Stanisław
23. Fiksa Henryk	48. Leszczyńska Maria
24. Gałkiewicz Andrzej	49. Lewowicki Czesław
25. Grabarski Marian	50. Łoziński Józef

51. Mach Halina	79. Siergiej Stanisław
52. Majzner Marek	80. Sroka Dominik
53. Marek Andrzej	81. Skrzypeczak Henryk
54. Matuszczak Jadwiga	82. Smutnicki Bolesław
55. Mazurkiewicz Zygmunt	83. Sotoła Jan
56. Miadziołko Teresa	84. Spirz Stanisław
57. Midloch Jerzy	85. Studziński Roman
58. Misz Zdzisław	86. Suzin Marian
59. Mroczyk Andrzej	87. Szewczyk Roman
60. Nowak Józef	88. Szmatloch Józef
61. Nowicka Maria	89. Szponar Józef
62. Odważny Ignacy	90. Szymeczko Edward
63. Olejnik Bogusław	91. Śmigielski Ludwik
64. Olejniczak Mieczysław	92. Świt Jerzy
65. Opolski Daniel	93. Tatarek Wojciech
66. Orłowski Kazimierz	94. Tatarynowicz Anna
67. Owiński Ludwik	95. Tatarynowicz Andrzej
68. Pawluczyk Wiktor	96. Warchałowski Robert
69. Piechocki Jan	97. Wierzbicki Władysław
70. Pierściński Mirosław	98. Wiśniewski Czesław
71. Piotrowicz Stanisław	99. Welc Józef
72. Pryszczewski Czesław	100. Witczak Leszek
73. Pucek Henryk	101. Wojtkowiak Henryk
74. Raczkowski Zbigniew	102. Wołek Zenon
75. Raplewicz Marian	103. Woszczek Roman
76. Rogajło Bohdan	104. Wysocki Władysław
77. Roszak Zenon	105. Zadwórny Bronisław
78. Różycki Ryszard	

R O K 1977

KIERUNEK — MECHANIKA

STUDIA DZIENNE

1. Borkowski Ryszard	8. Kubin Tadeusz
2. Cerkaski Romuald	9. Nawrocki Wiesław
3. Dobrowolska Barbara	10. Poraj Krystyna
4. Fabich Piotr	11. Pulkowski Jan
5. Fortuna Sergiusz	12. Stodulski Wiesław
6. Hemerling Włodzimierz	13. Szabelski Henryk
7. Konoblauch Grażyna	

STUDIA WIECZOROWE

1. Banaszak Zbigniew	24. Muszyński Zygmunt
2. Brzozowski Zenon	25. Paczyńska Elżbieta
3. Bryjak Ryszard	26. Pasiewicz Dionizy
4. Brysiak Kazimierz	27. Pochylski Krzysztof
5. Cichecki Janusz	28. Przygocki Lech
6. Cieniuch Jan	29. Ratajczak Henryk
7. Czarnecka Jadwiga	30. Sokołowski Zbigniew
8. Dąbrowski Roman	31. Sawicki Zbigniew
9. Dębicki Kazimierz	32. Słowikowski Maciej
10. Dłuski Andrzej	33. Szydłowska Jadwiga
11. Feleniak Jerzy	34. Szydłowski Mieczysław
12. Franczak Jerzy	35. Szynder Halina
13. Głowacki Jerzy	36. Szarek Marian
14. Gadzała Ryszard	37. Szczepański Bolesław
15. Kolenda Zdzisław	38. Świtała Henryk
16. Kopyściański Nestor	39. Tuzimek Aleksander
17. Kosmala Piotr	40. Wojtkowiak Adam
18. Kraś Józef	41. Wojciechowska Maria
19. Kubis Czesław	42. Wojciechowski Wojciech
20. Lachowicz Kazimierz	43. Wosiński Artur
21. Maliszewicz Kazimierz	44. Zawadzki Józef
22. Manowiec Eugeniusz	45. Zawiślak Krystyna
23. Marzec Fryderyk	46. Zgoła Róża

STUDIA ZAOCZNE

1. Albinowski Wojciech	14. Dubicki Tadeusz
2. Babiarczy Jan	15. Dyczko Stefan
3. Balicki Jerzy	16. Emiliańczyk Czesław
4. Bartoń Tadeusz	17. Faber Edward
5. Bartoszek Jan	18. Gajny Zbigniew
6. Bębenek Adam	19. Gardziejczyk Edward
7. Bilewicz Zygmunt	20. Gardzielewicz Franciszek
8. Bielas Ryszard	21. Gołdyn Stanisław
9. Budziński Leszek	22. Grajek Stanisław
10. Bukraba Bogusław	23. Gudzowski Piotr
11. Cizak Włodzimierz	24. Gugalka Tadeusz
12. Dombek Jan	25. Hruświcki Franciszek
13. Drozdowicz Zbigniew	26. Janczak Antoni

27. Jaros Marian
28. Jastrzębski Zbigniew
29. Jedyński Zenon
30. Kaliński Roman
31. Karlik Józef
32. Kleszcz Stanisław
33. Klim Zbigniew
34. Knysiak Tadeusz
35. Koch Józef
36. Kochański Hubert
37. Korba Jan
38. Kowalski Stanisław
39. Kołosiewicz Zdzisław
40. Kowal Edward
41. Kossut Jerzy
42. Kowal Eligiusz
43. Kraft Bolesław
44. Krajewski Zdzisław
45. Król Czesław
46. Kubowicz Tadeusz
47. Kwiatkowski Stanisław
48. Łabuć Wojciech
49. Łuczak Józef
50. Łakomiak Władysław
51. Leśniewski Józef
52. Maćkowiak Franciszek
53. Maciesza Halina
54. Maciejowski Stefan
55. Magiera Rinaldo
56. Maksimowicz Edward
57. Malinowski Adam
58. Malinowski Alfons
59. Matkowski Eugeniusz
60. Metych Mirosław
61. Mikołajczyk Tadeusz
62. Molenda Czesław
63. Morkowski Wojciech
64. Mrówczyński Czesław
65. Myśliwiec Stanisław
66. Nawrocki Imiesław
67. Nelec Czesław
68. Niewiadomski Ryszard
69. Olbert Zygmunt
70. Opała Antoni
71. Orłowska Danuta
72. Pacha Arkadiusz
73. Pawłowski Romuald
74. Pęcak Bogusław
75. Pelczarski Roman
76. Pietras Jan
77. Połomski Stefan
78. Prentki Andrzej
79. Rajczuk Zbigniew
80. Roch Adam
81. Rybicki Jan
82. Rymar Tadeusz
83. Sarnowski Dominik
84. Sawicki Jerzy
85. Sawicki Marian
86. Schoen Janusz
87. Sienkiewicz Romuald
88. Solecka Irena
89. Sosnowski Kazimierz
90. Stabrowski Włodzimierz
91. Stępko Jan
92. Stefaniak Bogdan
93. Suszycki Józef
94. Szwed Mieczysław
95. Szymczyk Czesław
96. Szymendera Jan
97. Szczecina Edward
98. Szczecina Waldemar
99. Thel Antoni
100. Tomczyk Henryk
101. Twardowski Kazimierz
102. Uzdowski Lucjan
103. Wachoł Jan
104. Wiadomski Lucjan
105. Wnuk Henryk
106. Woźniak Lech
107. Wróbel Edmund
108. Zdanowicz Zdzisław
109. Zwiernik Zygmunt
110. Żyłowski Stanisław

R O K 1977
KIERUNEK — ELEKTROTECHNIKA
STUDIA DZIENNE

1. Chudziński Krzysztof	5. Orzechowska Krystyna
2. Kochanowska Hanna	6. Strzelczyk Ewa
3. Klimczak Jerzy	7. Wróblewska Anna
4. Mania Mieczysław	

STUDIA WIECZOROWE

1. Biłat Marek	7. Pierzgalski Wojciech
2. Burdziak Andrzej	8. Sikora Marek
3. Bartkowiak Zdzisław	9. Starczewski Zygmunt
4. Korycki Stefan	10. Szymański Janusz
5. Nowak Łucja	11. Wogralik Jerzy
6. Nowacki Jan	

STUDIA ZAOCZNE

1. Budzik Tadeusz	25. Przechodzki Tadeusz
2. Bator Kazimierz	26. Pawlicki Jan
3. Czyż Józef	27. Pilimon Edmund
4. Citków Henryk	28. Poniatowski Leonard
5. Dolat Henryk	29. Rosikiewicz Jan
6. Faryniuk Jan	30. Rutkowski Jerzy
7. Grigowicz Jerzy	31. Rodak Wiesław
8. Gińko Henryk	32. Smoliński Jan
9. Janowski Michał	33. Sadowski Władysław
10. Juchniewicz Jerzy	34. Szymula Władysław
11. Jurkiewicz Edmund	35. Supek Michał
12. Kowalski Czesław	36. Szellenberger Henryk
13. Koperwas Jan	37. Trzebniak Władysław
14. Kociucki Stanisław	38. Tomecki Adam
15. Kosiński Edward	39. Tkaczyk Wiesław
16. Kozłowski Marian	40. Tołkacz Wiktor
17. Konecki Wojciech	41. Weiske Jerzy
18. Kaczmarek Jan	42. Wróblewski Mieczysław
19. Kubiński Mieczysław	43. Wierzbicki Franciszek
20. Macander Andrzej	44. Wólczyński Antoni
21. Michalski Janusz	45. Wróblewski Jerzy
22. Michalik Władysław	46. Żelazowski Marian
23. Napierała Andrzej	47. Żurawiecki Bronisław
24. Osyczka Czesław	

R O K 1977

KIERUNEK — ORGANIZACJA I ZARZĄDZANIE PRZEMYSŁEM

STUDIA ZAOCZNE

1. Dutczak Stanisław	5. Karwacki Stanisław
2. Bator Józef	6. Pajkert Mieczysław
3. Dobrzański Ursyn	7. Poniedziałek Stanisław
4. Golik Jan	

R O K 1978

KIERUNEK — BUDOWNICTWO

STUDIA DZIENNE

1. Apenit Mirosław	23. Paprocki Adam
2. Bajer Czesław	24. Paprocka Urszula
3. Bajor-Rzemieniecka Halina	25. Piechowiak Grażyna
4. Blatkiewicz Irena	26. Prażych Andrzej
5. Ćwiklińska-Sąkowska Ewa	27. Prażych Danuta
6. Gmiąt Lech	28. Przysiuda Krzysztof
7. Gościański Jacek	29. Rajche Janusz
8. Jarowicz Stanisław	30. Ratajczak Ryszard
9. Kloch Zbigniew	31. Sawicka Ewa
10. Korwel-Ziobrowska Janina	32. Sikora-Antkowiak Małgorzata
11. Kotowska Anna	33. Skubski Janusz
12. Kozakowska Ewa	34. Sokołowska-Poźniak Ewa
13. Krahł Maria	35. Skórnicka Alicja
14. Krahł Marek	36. Szadkowska Agnieszka
15. Lisiewicz Eugeniusz	37. Talaga Marek
16. Lisiewicz Romuald	38. Tubielewicz Bożena
17. Lorent Krzysztof	39. Wąsik Jan
18. Miller Janusz	40. Woźniak Andrzej
19. Miszewicz Bogusław	41. Wrzosek Bogusława
20. Muciek Grażyna	42. Wrzosek Eugeniusz
21. Musiałkowska Ewa	43. Ziobrowski Tadeusz
22. Nowak Krystyna	

STUDIA WIECZOROWE

1. Bancerzewska Danuta	5. Dębicki Ryszard
2. Bocheńska Czesława	6. Józefowska Aleksandra
3. Borowiecka Krystyna	7. Kamińska Urszula
4. Chitro Michał	8. Kraśko Jan

9. Kudak Stanisław	19. Snarska Aleksandra
10. Kupaj Czesław	20. Szadaj Wiesława
11. Matwiejczuk Kazimierz	21. Szewczyk Bogdan
12. Milej Bogumiła	22. Szyłkin Anna
13. Milewicz Marek	23. Teterycz Ryszard
14. Musolf Andrzej	24. Wawrzyniak Henryk
15. Musolf Jolanta	25. Wiatr Tadeusz
16. Nahorska Grażyna	26. Wryk Anna
17. Nawracała Irena	27. Zachorodny Ryszard
18. Przywecki Andrzej	

STUDIA ZAOCZNE

1. Arbeiter Jan	31. Łaszcz Antoni
2. Biliński Aleksander	32. Maciejewski Wojciech
3. Błachno Tadeusz	33. Michalska Halina
4. Ciszewski Marian	34. Pobierowski Bogusław
5. Czarnecki Włodzimierz	35. Pawłowska Halina
6. Dereżyński Tadeusz	36. Pietrzyk Jadwiga
7. Faber Stanisław	37. Pierowicz Zenon
8. Fabrowicz Danuta	38. Pruszyński Bolesław
9. Filipiński Waldemar	39. Ratajczak Czesław
10. Gajewski Feliks	40. Rosenfeld Gerarda
11. German Wiesława	41. Rosenfeld Mieczysław
12. Glapa Tadeusz	42. Sajko Ryszard
13. Gondek Krystyna	43. Salamon Władysław
14. Grylewicz Czesław	44. Silski Czesław
15. Gustek Jan	45. Sosulska Anna
16. Haszto Janina	46. Stanisławski Henryk
17. Jakubowski Jerzy	47. Stemerawicz Andrzej
18. Jankowski Stefan	48. Stempniewicz Stanisław
19. Jurczak Jerzy	49. Sznajder Jan
20. Kalinowski Henryk	50. Szymkowski Wiesław
21. Kasprzak Tadeusz	51. Śmiejkowski Eugeniusz
22. Kita Tadeusz	52. Tomaszewski Romuald
23. Kott Józef	53. Tomkowicz Ryszard
24. Kraśko Zdzisława	54. Trojnacki Władysław
25. Koziół Grażyna	55. Wiercińska Beata
26. Krystecki Zdzisław	56. Wojtościszyn Zofia
27. Krzak Kazimierz	57. Wojtysiak Józef
28. Kulik Janusz	58. Woronecki Jerzy
29. Lewandowicz Lilia	59. Woszczyk Grażyna
30. Lubieński Krzysztof	60. Ziółkowski Romuald

R O K 1978
KIERUNEK — MECHANIKA
STUDIA DZIENNE

1. Bączek Kazimierz	39. Kilarowski Jerzy
2. Beliński Stefan	40. Kleczkowski Wiesław
3. Benetkiewicz Jarosław	41. Klaudel Wojciech
4. Bieńkowski Stanisław	42. Klimczak Andrzej
5. Błaszczyk Erwin	43. Kołodzińska Danuta
6. Buczyński Andrzej	44. Kosmatka Walenty
7. Bukiewicz Bożena	45. Krzywiak Grażyna
8. Bukiewicz Mirosław	46. Kubiak Lucyna
9. Bukowiec Krzysztof	47. Kubiak Marek
10. Chodarczewicz Bolesław	48. Lickindorf Franciszek
11. Cichy Mirosław	49. Liss Bogusław
12. Cieplińska Halina	50. Liss Marek
13. Ciepliński Mirosław	51. Łobażewicz Eugeniusz
14. Czekala Andrzej	52. Łoza Zdzisław
15. Czemerys Janusz	53. Łukaczyn Mirosław
16. Dobrowolski Zdzisław	54. Maj Marek
17. Drozdowicz Jadwiga	55. Majdańska Grażyna
18. Dziubiński Lech	56. Matwiejczuk Elżbieta
19. Eski Lech	57. Masztaler-Wolniewicz Maria
20. Gajewczyk Marek	58. Mazurek Zbigniew
21. Górski Andrzej	59. Michalczyk Andrzej
22. Graczyk Waldemar	60. Mikołajczak Ludwika
23. Grudziński Jerzy	61. Molicki Ryszard
24. Grzesiowski Jerzy	62. Mutwil Jerzy
25. Gunia Wanda	63. Olechnowski Mirosław
26. Hajn Marek	64. Oleksy Jerzy
27. Irisik Czesław	65. Paszkiewicz Mieczysław
28. Jacyno Stanisław	66. Peliński Wiesław
29. Januszewicz Piotr	67. Pietrasz Edward
30. Jodko Zbigniew	68. Pletkus Wojciech
31. Kaczmarowski Marek	69. Pluciński Michał
32. Kaliński Andrzej	70. Prentki Krzysztof
33. Kałek Stefan	71. Radziwiłowicz Elżbieta
34. Kantorski Andrzej	72. Sadowska Krystyna
35. Karkoszka Andrzej	73. Sidorenko Michał
36. Karkoszka Krystyna	74. Sikorski Zbigniew
37. Kijanka Ryszard	75. Słowiński Franciszek
38. Kilanowski Andrzej	76. Sławek Kajetan Jacek

77. Snela Włodzimierz	87. Tront Waldemar
78. Stepanajtys Grzegorz	88. Walczak Mirosława
79. Stępień Zbigniew	89. Walkowiak Janusz
80. Stożek Ryszard	90. Weber Tadeusz
81. Szajkowski Janusz	91. Wojciechowski Mirosław
82. Sztul Andrzej	92. Wojciechowski Tadeusz
83. Szymański Maciej	93. Wodniczak-Szymańska Ewa
84. Szmigielska Elżbieta	94. Wojtków Bogumił
85. Śliwiński Zdzisław	95. Wróbel Zygmunt
86. Świerczyński Leszek	96. Zajączkowski Ryszard

STUDIA WIECZOROWE

1. Appelbaum Michał	13. Mielczarek Marian
2. Bejnarowicz Ryszard	14. Oram Zbigniew
3. Blecharz Ryszard	15. Pawlak Piotr
4. Borcz Helena	16. Skwarc Andrzej
5. Góralski Mirosław	17. Stefanowicz Mikołaj
6. Kasprzak Andrzej	18. Sumara Piotr
7. Kieroński Zbigniew	19. Urbaniak Marian
8. Lasota Zbigniew	20. Warszawa Wiesław
9. Lewandowski Jan	21. Witek Jan
10. Leśniak Zbigniew	22. Władimirow Janusz
11. Mach Jan	23. Zawadzki Henryk
12. Matwijewicz Marek	

STUDIA ZAOCZNE

1. Adamczyk Jan	14. Czajkowski Ryszard
2. Andruszkiewicz Janusz	15. Czarnecki Józef
3. Bakalarski Waław	16. Demaj Włodzimierz
4. Barański Wiesław	17. Dębski Marek
5. Blandzi Marian	18. Dębicki Zdzisław
6. Bogdański Bogdan	19. Drahokoupill Karol
7. Borsuk Waław	20. Dudek Edward
8. Burakowski Robert	21. Dulski Roman
9. Cichocki Zenon	22. Dusza Tomasz
10. Chocianowski Mieczysław	23. Dynia Bronisław
11. Chodosewicz Józef	24. Fiejdasz Stanisław
12. Chrostek Władysław	25. Frątczak Tadeusz
13. Chrzan Zenon	26. Formanowski Marceli

27. Gedrange Jerzy
28. Górniak Jan
29. Grabarczyk Wojciech
30. Grad Czesław
31. Grajek Konrad
32. Grund Jerzy
33. Grobys Kazimierz
34. Grygielewicz Zenon
35. Gubalski Zbigniew
36. Hofmański Marian
37. Iwuć Mieczysław
38. Jackiewicz Jan
39. Jagła Ryszard
40. Jaroszuk Romuald
41. Jasiewski Michał
42. Józiak Zdzisław
43. Kabara Tadeusz
44. Karpisiak Stanisław
45. Kazimierczak Beniamin
46. Kępka Zbigniew
47. Konieczka Andrzej
48. Kozdrowski Mieczysław
49. Krupeczak Stanisław
50. Krzystoń Kazimierz
51. Kubiński Edward
52. Kuczyński Wiesław
53. Kulczewski Henryk
54. Kubowicz Antoni
55. Kurek Andrzej
56. Kuza Jan
57. Leszczuk Tadeusz
58. Lis Edmund
59. Łętek Ryszard
60. Marchlewski Wiesław
61. Maszko Ireneusz
62. Matejski Franciszek
63. Matuszewski Andrzej
64. Matuszewski Józef
65. Miler Czesław
66. Myszak Józef
67. Norbutowicz Michał
68. Nawrot Harald
69. Nawrot Seweryn
70. Nenycz Kazimierz
71. Nieściór Stanisław
72. Nowak Włodzimierz
73. Olcha Eugeniusz
74. Oszczudłowski Ryszard
75. Oszmian Mieczysław
76. Pawlak Bronisław
77. Pepliński Henryk
78. Plezia Stanisław
79. Piosik Tadeusz
80. Pisiałek Jan
81. Polak Stanisław
82. Przesławski Marek
83. Rakowiec Władysław
84. Roszkowski Mieczysław
85. Rusiecki Gabriel
86. Semeniuk Ryszard
87. Skibniewski Tadeusz
88. Stawicki Marian
89. Sutkowski Bolesław
90. Szulski Zbigniew
91. Szuper Jan
92. Tarasewicz Waław
93. Terpiłowski Czesław
94. Walczak Jerzy
95. Wężowski Kazimierz
96. Wieczorek Waław
97. Wilk Teodor
98. Wilkin Zdzisław
99. Wisła Ryszard
100. Wolny Zdzisław
101. Wróblewski Władysław
102. Wrześniak Henryk
103. Wygnał Zygmunt
104. Zaborowski Lech
105. Zaborowski Tadeusz
106. Zeler Zbigniew
107. Zdebelak Tadeusz
108. Zgliński Kazimierz
109. Żelazko Józef

R O K 1978
KIERUNEK — ELEKTROTECHNIKA

STUDIA DZIENNE

1. Alejski Jacek	22. Mazurkiewicz Zygmunt
2. Borecki Stanisław	23. Michta Emil
3. Burdzy Zyta	24. Miłto Halina
4. Czuczejko Halina	25. Olichwer Zdzisław
5. Drozdowski Zbigniew	26. Rogulski Andrzej
6. Dymek Andrzej	27. Romanów Ferdynand
7. Gąsiorzek Jan	28. Pieczyński Andrzej
8. Giżejowski Leszek	29. Piontek Sławomir
9. Golonka Zbigniew	30. Pydzik Wojciech
10. Grodzki Jerzy	31. Słomczyński Jerzy
11. Hołownia Weronika	32. Sowiński Józef
12. Howis Adam	33. Staszyński Czesław
13. Kasprzyk Adam	34. Szajna Janusz
14. Kordyzon Andrzej	35. Szczepańczyk Danuta
15. Kowalski Piotr	36. Urbanowicz Andrzej
16. Kramicz Zdzisław inż.	37. Wajda Ryszard
17. Kucharczyk Lech	38. Warszawski Jerzy
18. Kurałowicz Mieczysław	39. Wiciński Henryk
19. Łucziewicz Jerzy	40. Worsztynowicz Karol
20. Makuch Janusz	41. Zgorzelak Maria
21. Manulik Janusz	42. Żółtek Henryk

STUDIA WIECZOROWE

1. Adamowski Paweł	7. Niedziela Wiesław
2. Błotnicki Ryszard	8. Rewers Jan
3. Goryczko Tadeusz	9. Rola Piotr
4. Królikowski Czesław	10. Smereczyński Zdzisław
5. Mikucki Bogusław	11. Wiatrak Danuta
6. Nadolny Bogdan	

STUDIA ZAOCZNE

1. Adamski Bogumił	6. Borkowski Maciej
2. Alichper Bekir	7. Borysowski Eugeniusz
3. Babicz Jadwiga	8. Bukowski Bolesław
4. Bielski Stanisław	9. Cieśla Zygmunt
5. Błaszkowski Jan	10. Chojnicki Bogdan

11. Cholewa Stanisław	36. Kurek Tadeusz
12. Czaiński Andrzej	37. Kuźmicki Albert
13. Czapla Eugeniusz	38. Machnowski Zdzisław
14. Czarnota Henryk	39. Mania Zdzisław
15. Deszczułka Jerzy	40. Midloch Elżbieta
16. Dombek Jan	41. Naskrętski Zenon
17. Genewski Eugeniusz	42. Nowak Bogdan
18. Gorzyczka Zygmunt	43. Obiński Wacław
19. Górny Zbigniew	44. Pielin Leszek
20. Grzywa Henryk	45. Prokopów Józef
21. Horodyska-Szost Magdalena	46. Przylepa Jerzy
22. Janiszewski Kazimierz	47. Ryman Leon
23. Jarosz Stanisław	48. Sarbinowski Zygmunt
24. Jaźwiński Józef	49. Siemieniuk Janusz
25. Jędrasz Stanisław	50. Skiba Jan
26. Kaczmarek Stanisław	51. Skoczny Tadeusz
27. Kałmuczak Lesław	52. Szost Roman
28. Karanikas Lambros	53. Szyszkowski Józef
29. Karolczyk Eugeniusz	54. Śliwiński Jerzy
30. Kiba Jerzy	55. Śmierchalski Henryk
31. Korkuś Roman	56. Świtała Zbigniew
32. Kossowski Zdzisław	57. Wiśniewski Zdzisław
33. Kowalski Walenty	58. Włodarczyk Andrzej
34. Krukowski Jan	59. Wołoszewicz Tadeusz
35. Krzak Tadeusz	60. Ziolkowski Kazimierz

R O K 1978

KIERUNEK — ORGANIZACJA I ZARZĄDZANIE PRZEMYSŁEM STUDIA ZAOCZNE

1. Abucki Tadeusz	13. Kuśtowski Witold
2. Augustyniak Ludwik	14. Lachowicz Aniela
3. Bartocha Barbara	15. Leszczyński Romuald
4. Basiarz Paweł	16. Łukawiecki Stanisław
5. Blusiewicz Marian	17. Marciniak Grzegorz
6. Czaiński Stefan	18. Mieleńczuk Irena
7. Dąbrowski Zenon	19. Nowaczyński Leszek
8. Diakowski Władysław	20. Ostojski Józef
9. Garbaczewski Jan	21. Piórkowski Stanisław
10. Germata Roman	22. Początko Władysława
11. Gołba Bolesław	23. Pohl Romuald
12. Kaczmarczyk Tadeusz	24. Podolski Edward

25. Pokaczajło Janusz
26. Polak Stanisław
27. Poliński Zygfryd
28. Poręba Józef
29. Przybecki Jerzy
30. Rudomino Grzegorz
31. Sierant Lech

32. Sokolski Franciszek
33. Stachoń Helena
34. Szklarz Zbigniew
35. Świrko Jarosław
36. Witkowski Tadeusz
37. Zdebski Stanisław

R O K 1979

KIERUNEK — BUDOWNICTWO

S T U D I A D Z I E N N E

1. Andrałojć Halina	31. Kulej Jolanta
2. Andrałojć Henryk	32. Lipińska Małgorzata
3. Antczak Aleksander	33. Lutowski Wacław
4. Arczyńska Danuta	34. Mamak Andrzej
5. Bartoszevska Anna	35. Marciniak Barbara
6. Bekiera Leszek	36. Marciniak Andrzej
7. Bohatkiewicz Zbigniew	37. Pawlik Zbigniew
8. Cichowlas Bogdan	38. Przejczowski Piotr
9. Chańczewska-Stupak Anna	39. Puklińska Mirosława
10. Chmielarska Krystyna	40. Pydzik Halina
11. Czajkowska Tatiana Krystyna	41. Rogoziński Tadeusz
12. Czajkowski Bolesław	42. Rychter Wiesław
13. Czekał Jolanta	43. Sanocki Zygmunt
14. Dąbrowski Grzegorz	44. Stankiewicz Andrzej
15. Domagała Zbigniew	45. Stawinoga Mirosław
16. Dudziński Przemysław	46. Szulc Marek
17. Falicka Elżbieta	47. Tarka Zbigniew
18. Głuszko Adela	48. Trojan Zbigniew
19. Gocal Ewa	49. Umiński Krzysztof
20. Helak Ewa	50. Wojnicz Irena
21. Hromada Anna	51. Wojciechowicz Henryk
22. Jankowski Jerzy	52. Wosewicz Halina
23. Jarczewska Krystyna	53. Wosewicz Jan
24. Kamińska Anna	54. Wróblewski Waldemar
25. Kielbasa Grażyna	55. Zamlewska Teresa
26. Kielbasa Kazimierz	56. Zemplińska Franciszka
27. Kłosowska-Lubos Teresa	57. Zezyk Tadeusz
28. Kotowska Maria	58. Zieliński Waldemar
29. Krok Andrzej	59. Zimny Jerzy Jan
30. Krukiewicz Roman	60. Żelazińska Aleksandra

STUDIA WIECZOROWE

1. Cieślak Marek	5. Mądrachowski Andrzej
2. Jamroziak Antoni	6. Sałamaj Edward
3. Kopecki Tadeusz	7. Sosnowski Ryszard
4. Lisowski Zbigniew	8. Żwawiak Henryk

STUDIA ZAOCZNE

1. Banaszak Ryszard	14. Malita Marek
2. Bosak Piotr	15. Ostrowski Jerzy Andrzej
3. Burghard Rajmund	16. Pękała Waldemar Ryszard
4. Butrym Maria	17. Popko Wacław
5. Byczkowski Józef	18. Richter Krystyna
6. Dworczak Czesław	19. Rusiniak Dariusz
7. Dworczak Zdzisław	20. Ruklisz Leonard
8. Fleszar Krzysztof	21. Sawicki Lucjan
9. Jarosz Zbigniew Michał	22. Starzonek Wiesław
10. Jodko Barbara	23. Szymańska Barbara
11. Karczyńska Janina	24. Urbaniak-Malinowska Przemysław
12. Kaszub Stanisław	25. Wójciuk Tadeusz
13. Lewicka Dorota	

STUDIA ZAOCZNE MAGISTERSKIE II STOPNIA

1. Janota Krzysztof	5. Rafa Bronisław
2. Kosowski Julian	6. Straśko Zbigniew
3. Matuszewski Kazimierz	7. Wojtyniak Ryszard
4. Porąbski Wojciech	

R O K 1979

KIERUNEK — MECHANIKA

STUDIA DZIENNE

1. Bernolak Jan	11. Fiedorek Krystyna
2. Bobrowicz Wiesław	12. Gocal Andrzej
3. Burzyński Stanisław	13. Grygiel Marek
4. Chabura Grzegorz	14. Grzebinoga Jan
5. Cydzik Jerzy	15. Gurnowicz Halina
6. Czechowicz Piotr	16. Iwanowski Krzysztof
7. Dobryłko Janusz	17. Jackowski Tadeusz
8. Drewniak Jan	18. Jagiełło Jerzy
9. Durajski Roman	19. Jakubowski Andrzej
10. Dziudziel Waldemar	20. Jaworowski Kazimierz

21. Jursza Jan	54. Polański Waldemar
22. Kaczmarek Ireneusz	55. Przybylski Tadeusz
23. Korsak Zbigniew	56. Pukliński Karol
24. Kriuczkowa Wiera	57. Pustkowiak Henryk
25. Krzywak Andrzej	58. Rogalski Ireneusz
26. Krzyżak Marek	59. Rusiński Marian
27. Kuźniar Szymon	60. Rynkowski Andrzej
28. Lewandowski Józef	61. Sidelnik Janusz
29. Litwin Franciszek	62. Sikorski Jerzy
30. Luczek Roman	63. Skibiński Janusz
31. Łagoda Bogdan	64. Skrzyński Zdzisław
32. Łaszcz Ryszard	65. Sobczak Andrzej
33. Łukin Anna	66. Stefek Zygmunt
34. Maciejewski Ryszard	67. Strasz Andrzej
35. Mackiewicz Małgorzata	68. Staszów Jerzy
36. Mackiewicz Krzysztof	69. Sredecki Zygmunt
37. Maćkowiak Paweł	70. Szczepanowski Stanisław
38. Malinowska Halina	71. Szczepański Michał
39. Małecki Adam	72. Szkolnik Teresa
40. Marciniak Grażyna	73. Szymczak Krzysztof
41. Milkowski Zbigniew	74. Urbanowski Jerzy
42. Mucha Bożena	75. Walkowski Tadeusz
43. Mucha Bogdan	76. Wojciechowski Leszek
44. Musiał Krzysztof	77. Wojnicz Andrzej
45. Nidziński Zygmunt	78. Woźniak Artur
46. Nowak Andrzej	79. Zagożdżon Elżbieta
47. Obuchowicz Jan	80. Zajac Jan
48. Ossowski Jerzy	81. Zbruk Elżbieta
49. Ostrowska-Staszów Mirosława	82. Zieliński Zdzisław
50. Pankiewicz Błażej	83. Zięba Dorota
51. Pielech Stanisław	84. Zięba Andrzej
52. Pietrasz Anna	85. Ziółkowski Andrzej
53. Pietrasiewicz Zygmunt	

STUDIA WIECZOROWE

1. Chalecki Józef	8. Kowalewski Kazimierz
2. Chmielewski Michał	9. Kozakiewicz Józef
3. Chojnacki Zenon	10. Napierała Jerzy
4. Ćwirko Mieczysław	11. Nowak Adam
5. Dębicki Ireneusz	12. Milczarkiewicz Honorata
6. Korona Zdzisław	13. Musiał Zdzisław
7. Kowalewski Jerzy	14. Rebot Adam

STUDIA ZAOCZNE

1. Bednarz Józef	23. May Ryszard
2. Bukowski Józef	24. Muszyński Mikołaj
3. Biniarz Ryszard	25. Piela Kazimierz
4. Bogulak Józef	26. Polański Bogdan
5. Czuba Franciszek	27. Polański Kazimierz
6. Drażkiewicz Zbigniew	28. Prus Zbigniew
7. Fejdasz Aleksander	29. Pustelnik Andrzej
8. Frąszczak Eugeniusz	30. Przysmak Józef
9. Honaczewski Henryk	31. Rzepa Jan Józef
10. Horoszczak Jarosław	32. Sadowski Zdzisław
11. Horoszczak Lubomir	33. Stępiński Wiesław
12. Jankowiak Romuald	34. Szczepański Stanisław Wojciech
13. Jaśkiewicz Czesław	35. Szumilas Michał
14. Jeżewski Marek	36. Świątek Zdzisław
15. Kempczyński Jacek	37. Tubiszewski Andrzej
16. Kozłowski Bolesław	38. Urbanowicz Józef
17. Król Michał	39. Uzdziński Kazimierz
18. Kubicki Bogusław	40. Wachowiak Stanisław
19. Lisowska Jadwiga	41. Wiącek Andrzej
20. Maksanty Józef	42. Wiśniewski Marek
21. Makowski Zbigniew	43. Wojciechowski Roman
22. Malinowski Henryk	44. Wojcikowski Eugeniusz

STUDIA ZAOCZNE MAGISTERSKIE II STOPNIA

1. Ajecki Andrzej	16. Kopystyński Waldemar
2. Benczarski Edward	17. Laszuk Stefan
3. Bilska Elżbieta	18. Lewandowski Stanisław
4. Borowiecki Kazimierz	19. Łagoda Jan
5. Brożyna Janina	20. Łodzińska Elżbieta
6. Brożyna Zbigniew	21. Mroczek Regina
7. Chiliński Zdzisław	22. Mrówczyński Jan
8. Czyż Zbigniew	23. Myśliwiec Tadeusz
9. Fidenicz Teodor	24. Nowak Andrzej
10. Górna Janina	25. Ratajczak Krystyna
11. Górny Ryszard	26. Skupień Elżbieta
12. Gruszka Wiesław	27. Szajnkenig Tadeusz
13. Iwanicki Stanisław	28. Tyrka Waldemar Wojciech
14. Jasiński Leszek	29. Wilczyński Władysław
15. Janiszewski Leszek	

R O K 1979

KIERUNEK — ELEKTROTECHNIKA

STUDIA DZIENNE MAGISTERSKIE

1. Adamczyk Andrzej	28. Ochonczyński Bogusław
2. Bajda Kazimierz	29. Ostrowski Jerzy
3. Bulczyński Bogdan	30. Otocki Ryszard
4. Cumka Janusz Marian	31. Pasicki Leszek
5. Cybertowicz Krzysztof	32. Poniewierski Bogdan
6. Dallali Naceur	33. Posmyk Jacek
7. Dąbrowski Ryszard	34. Procelewski Jerzy
8. Dębicki Henryk	35. Radziwiłłowicz Władysław
9. Franczyk Bogdan	36. Rogala Stanisław
10. Gmachowski Paweł	37. Rojewski Edward
11. Grabowski Emilian	38. Smal Halina
12. Grodzka Iwona	39. Sroczyński Andrzej
13. Gruber Krzysztof	40. Stankiewicz Janusz
14. Hyra Marek	41. Strzelecka Grażyna
15. Jasiński Jerzy	42. Strzelecki Janusz
16. Kamzol Jacek	43. Szłapka Marian
17. Kątny Kazimierz	44. Szreffel Jerzy
18. Kielar Andrzej	45. Szymański Bogdan
19. Klorek Grzegorz	46. Talaga Kazimierz
20. Kwaśny Antoni	47. Tarnowski Marian
21. Lewczak Edward	48. Waligóra Edward
22. Łyskawa Waldemar	49. Wantulok Marek
23. Mielczarek Andrzej Waldemar	50. Wilczyński Andrzej
24. Mikłuszka Jerzy	51. Wojtowicz Bolesław
25. Misiak Jan	52. Zamiara Marek
26. Nenycz Ryszard	53. Zwierko Czesław
27. Niedźwiecki Bogdan	

KIERUNEK — ELEKTROTECHNIKA

STUDIA ZAOCZNE

1. Bitka Jan	7. Hołubowicz Tadeusz
2. Blukacz Zenon	8. Gościański Ryszard
3. Cieślak Ryszard	9. Jankowski Jerzy
4. Choma Stanisław	10. Józwiak Ryszard Marian
5. Chrzanowski Henryk	11. Kościański Wiesław
6. Gaska Wojciech	12. Kuzian Krzysztof

13. Mirański Stanisław	22. Słowiński Stanisław
14. Młodzianowski Adam	23. Smusz Rudolf
15. Mroczkowski Ryszard	24. Soja Ryszard Julian
16. Musiał Kazimierz	25. Sommer Adolf
17. Ochniowski Zygmunt	26. Stencel Jerzy
18. Opaliński Lesław	27. Suliga Józef
19. Półtorak Michał	28. Szymański Zdzisław
20. Prymakowski Jerzy	29. Warmuz Piotr
21. Radziński Krzysztof	

STUDIA ZAOCZNE MAGISTERSKIE II STOPNIA

1. Baranowski Tadeusz Antoni	7. Maćkowiak Bolesław
Mikołaj	8. Miczulski Wiesław
2. Czarkowski Józef	9. Orłowski Andrzej
3. Gancarek Lech Roch	10. Ossoliński Krzysztof
4. Golczak Bernard	11. Rybski Ryszard
5. Goliński Jerzy	12. Strzeżysz Zdzisław
6. Kurek Krystyna	13. Wójtowicz Tadeusz

R O K 1979

KIERUNEK — ORGANIZACJA I ZARZĄDZANIE PRZEMYSŁEM

STUDIA ZAOCZNE

1. Arent Edward	19. Januszewska Halina
2. Bakalarski Adam	20. Jarząbek Kazimierz
3. Baksalary Ryszard	21. Kałuża Ewa
4. Baranowski Tadeusz	22. Kaproń Marian
5. Bidzińska Zdzisława	23. Katta Jolanta
6. Biskup Stanisław	24. Kierzek Salomea
7. Błoszko Jerzy	25. Kirchhoff Mieczysław
8. Chromik Zdzisław	26. Komorowska Kazimiera
9. Cierpień Engelbert	27. Kolański Eugeniusz
10. Cieśla Marian	28. Karbowski Marian
11. Dunajewski Zdzisław	29. Krause Franciszek
12. Fijak Edward	30. Kubiak Henryk
13. Głodkowski Eligiusz	31. Kuchejda-Połomska Urszula
14. Helak Wojciech	32. Labus Wilfried
15. Ignýś Michał	33. Lisiecki Andrzej
16. Iwanowski Lesław	34. Machura Stanisław
17. Jabłeka Lucjan	35. Majchrowski Zdzisław
18. Jankowski Waldemar	36. Marchelewski Zbigniew

37. Michalczuk Mikołaj
38. Michnik Marian
39. Minicewicz Mirosław
40. Morawski Ryszard
41. Paradowski Roman
42. Pawłowski Bazyli
43. Pisarczyk Wacław
44. Podbielski Wiktor
45. Poprawski Bolesław
46. Rak Jan
47. Rogielska Jadwiga
48. Rożnowska Bożena
49. Rutka Teresa
50. Rzeźnik Józef
51. Sieradzki Andrzej
52. Słomski Henryk

53. Strykowski Tadeusz
54. Surowa Krystyna
55. Szreffel Bogdan
56. Sztejna Czesław
57. Szubert Urszula
58. Teszner Tadeusz
59. Tomczewski Roman
60. Trzopek Henryk
61. Wiśny Jerzy
62. Witczak Edmund
63. Wolnicki Kazimierz
64. Woźniak Bernard
65. Zajdel Władysław
66. Zapala Jerzy
67. Zierke Mieczysław

ROZPRAWY DOKTORSKIE I HABILITACYJNE

TEMATY PRAC DOKTORSKICH OSÓB ZATRUDNIONYCH W UCZELNI OD 1975 r. I PRAC OBRONIONYCH W LATACH 1975—1979

ADAMSKI Marian: *Synteza asynchronicznych układów sekwencyjnych z przerzutnikami o wejściu zegarowym.*

Politechnika Śląska, Wydział Automatyki i Informatyki. Gliwice 1975.

Promotor: doc. hab. inż. Ferdynand W a g n e r

BIELEFELD Karol: *Wpływ walcowania i głębokiego ciągnięcia na zimno na niektóre własności mechaniczne krajowego poliwęglanu i politrioksanu.*

Politechnika Wrocławska, Instytut Technologii Budowy Maszyn. Wrocław 1976.

Promotor: prof. dr inż. Włodzimierz Dę b s k i

BILIŃSKI Tadeusz: *Dwukierunkowe osiowe sprzężenie kablami prostymi płyt prostokątnych, symetrycznie i niesymetrycznie obciążonych.*

Politechnika Poznańska, Wydział Budownictwa Lądowego. Poznań 1965.

Promotor: prof. dr inż. Roman K o z a k

BOROWIECKI Mieczysław: *O niektórych własnościach operacji na grafach.*

Politechnika Wrocławska, Instytut Matematyki i Fizyki Teoretycznej. Wrocław 1972.

Promotor: doc. dr Lucjan S z a m k o ł o w i c z

CIUPIK Lechosław: *Badanie wpływu geometrii narzędzi na wielkość naprężeń osiowych w złożonym procesie wyciskania tulei.*

Politechnika Wrocławska, Instytut Technologii Budowy Maszyn. Wrocław 1976.

Promotor: doc. dr Bogdan Z i ó ł k i e w i c z

DANKOWSKI Marek: *Pirolityczne pęcznienie ilów pliceńskich i plejstocieńskich Regionu Lubuskiego.*

Politechnika Wrocławska, Instytut Geotechniki. Wrocław 1979.

Promotor: doc. dr hab. Jerzy K o t o w s k i

DROŻDOWSKI Zdzisław: *Zastosowanie sprzęgieł wirowych w napędach przenośników taśmowych.*

Politechnika Wrocławska, Wydział Elektryczny. Wrocław 1966.

Promotor: prof. dr inż. Feliks Andrzejewski

DYMACZEWSKI Henryk: *Badanie ujemnej absorpcji światła w laserach gazowych.*

Uniwersytet Adama Mickiewicza, Instytut Fizyki. Poznań 1973.

Promotor: prof. dr hab. Stanisław Kielich

FARYNIAK Leszek: *Odporność betonu z cementu glinowego w wodach agresywnych.*

Politechnika Wrocławska, Wydział Budownictwa Lądowego. Wrocław 1971.

Promotor: doc. dr hab. inż. Janusz Wiśniewski

GAŚSIOREK Marek: *Selektywne uwodnienie furanu.*

Uniwersytet Adama Mickiewicza, Instytut Chemii. Poznań 1976.

Promotor: prof. dr hab. Zdzisław Dudzik

GOGOLEWSKI Sylwester: *Badania wpływu ciężaru cząstkowego na kinetykę krystalizacji izotermicznej polikaproamidu.*

Polska Akademia Nauk, Instytut Chemii Organicznej. Gliwice 1969.

Promotor: prof. dr Eligia Turcka

GOROCKIEWICZ Ryszard: *Wpływ struktury żeliw białych chromowych na zużycie ścierno-udarowe.*

Politechnika Wrocławska, Instytut Technologii Budowy Maszyn. Wrocław 1978.

Promotor: doc. dr inż. Ireneusz Dzwonnik

GRACZYK Magdalena: *Tlenowy, termofilowy rozkład wysokostężonych ścieków organicznych.*

Politechnika Wrocławska, Instytut Inżynierii Ochrony Środowiska. Wrocław 1978.

Promotor: prof. dr Stanisław Teofil Kołaczkowski

HEJMEJ Stanisław: *Badania nad ustaleniem zależności między geometrią grani spęczającej a jakością powierzchni uzyskanej metodą cięcia gładkiego stali z poprzecznym spęczaniem grani.*

Politechnika Poznańska, Wydział Budowy Maszyn. Poznań 1975.

Promotor: doc. dr Bogdan Ziółkiewicz

JELENIOWICZ Mirosław: *Szerokopasmowy układ zastępczy i własności częstotliwościowe indukcyjnych dzielników napięcia o nawoju bifilarnym.*

Politechnika Wrocławska, Instytut Metrologii Elektrycznej. Wrocław 1975.

Promotor: prof. dr hab. inż. Ryszard Grzegorz Strużak

KAPUSTKA Aleksander: *Niesprawności w systemie organizacji i zarządzania w procesie inwestycyjnym. Z patologii organizacji.*

Uniwersytet Warszawski, Wydział Zarządzania. Warszawa 1977.

Promotor: prof. dr hab. Witold Kieżun

KOŁACZKOWSKI Stanisław: *Katalityczne własności naturalnych wód podziemnych*.
Uniwersytet Adama Mickiewicza, Katedra Chemii Nieorganicznej. Poznań 1950.
Promotor: prof. A. K r a u s e

KORBICZ Józef: *Identyfikacja i symulacja stochastycznych obiektów o parametrach rozłożonych*.
Politechnika Kijowska, Wydział Automatyczne Systemy Sterowania. Kijów 1979.
Promotor: prof. W. J. K o s t i u k

KUJAWA Sabin: *Optymalizacja pojemności przy częstotliwościowym sterowaniu prędkości kątowej trójfazowego silnika indukcyjnego zasilanego napięciem jedno-fazowym*.
Politechnika Poznańska, Instytut Elektroniki Przemysłowej. Poznań 1979.
Promotor: doc. dr hab. inż. Zbigniew S t e i n

LEMISIEWICZ Henryk: *Zastosowanie obwodów tensorowych do rozwiązywania zwarć w sieciach elektrycznych*.
Politechnika Wrocławska, Wydział Elektryczny. Wrocław 1965.
Promotor: prof. mgr inż. Jan T r o j a k

LESZCZYŃSKA Hanna: *Charakterystyki refleksyjne nawierzchni drogowych i ich wpływ na wskaźniki jakościowe oświetlenia drogowego*.
Politechnika Poznańska, Instytut Elektrotechniki Przemysłowej. Poznań 1979.
Promotor: doc. dr inż. Władysław G o l i k

ŁOBOCKI Edmund: *Analiza i synteza układu regulacji ze zmienną strukturą dla procesu wytłaczania*.
Politechnika Szczecińska, Instytut Automatyki Przemysłowej. Szczecin 1976.
Promotor: prof. dr hab. inż. Stanisław S k o c z o w s k i

MAZUR Aleksander: *Badanie efektywności uogólnionego procesu Seidela w przypadku podziału zbioru niewiadomych na wektory wyznaczone*.
Politechnika Warszawska, Instytut Geodezji Wyższej i Astronomii. Warszawa 1975.
Promotor: prof. dr hab. inż. Zdzisław A d a m c z e w s k i

MISZTAŁ Stanisław: *Wpływ długotrwałego obciążenia wielokrotnie powtarzającego się na stan naprężenia i odkształcenia w żelbetowych elementach zginanych*.
Politechnika Wrocławska Instytut Budownictwa. Wrocław 1976.
Promotor: prof. A. M i t z e l

MOŁĘDA Henryk: *Wpływ geometrii karbu na własności statyczne i dynamiczne niektórych materiałów konstrukcyjnych*.
Politechnika Poznańska, Instytut Budowy Maszyn. Poznań 1975.
Promotor: prof. dr inż. Feliks T y c h o w s k i

MROWIEC Stefan: *Zależność mocy silnika dwusuwowego płukanego ze skrzynki korbowodorowej od formy drgań płytek zaworowych*.
Politechnika Wrocławska, Katedra Silników Tłokowych. Wrocław 1964.
Promotor: prof. dr inż. Jerzy T e i s s e y r e

MSTOWSKI Janusz: *Jednoczesne wyciskanie przeciwbieżne na zimno.*
Politechnika Wrocławska, Instytut Technologii Budowy Maszyn. Wrocław 1978.
Promotor: prof. dr hab. inż. Jerzy Gronostajski

NONCKIEWICZ Bogumiła: *Badania nad zależnościami jakości i własności użytkowych powierzchni cięcia do składu chemicznego i struktury stali w procesie cięcia gładkiego z poprzecznym spęczaniem granic.*
Politechnika Poznańska, Wydział Budowy Maszyn. Poznań 1976.
Promotor: doc. dr inż. Kazimierz Bącał

NOWAK Andrzej: *Wysokotemperaturowa piroliza i piroliza utleniająca metanu w gazowych nośnikach ciepła.*
Politechnika Wrocławska, Instytut Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych. Wrocław 1979.
Promotor: doc. dr inż. Mieczysław Seweryniak

PAPIÓR Rajmund: *Wpływ niektórych wielkości na własności pneumatyczne układu pomiarowego z dyszą pomiarową płaszczową.*
Politechnika Wrocławska, Instytut Technologii Budowy Maszyn. Wrocław 1977.
Promotor: doc. dr inż. Kazimierz Bącał

PIOTROWSKI Maciej: *Optymalizacja technologii wykonania wodoszczelnej obudowy szybów z plastobetonu w warunkach niskich temperatur.*
Politechnika Wrocławska, Instytut Górnictwa. Wrocław 1976.
Promotor: doc. dr inż. Kazimierz Franisik

PRZEWORSKI Roman: *Problemy riadenia a organizacie cestovneho ruchu.*
Wyższa Szkoła Ekonomiczna, Wydział Ekonomiki Usług i Ruchu Turystycznego. Bratysława 1977.
Promotor: doc. inż. E. Kopsó

PRZYBYLSKI Jacek: *Stymulatory i czynniki hamujące postęp techniczny w oparciu o analizę systemu polskiej gospodarki przemysłowej.*
Akademia Ekonomiczna, Wydział Przemysłu. Katowice 1975.
Promotor: prof. dr Władysław Zastawny

RUDNICKI Mieczysław: *Metoda pomiarów drgań elektrowni wodnych techniką laserową.*
Politechnika Warszawska, Wydział Elektroniki. Warszawa 1979.
Promotor: doc. dr Aleksander Mac

RYMASZEWSKI Stefan: *Porównanie wybranych metod pomiaru naprężeń w odlewach z żeliwa szarego.*
Politechnika Poznańska, Instytut Budowy Maszyn. Poznań 1976.
Promotor: prof. dr inż. Feliks Tychowski

SANDECKI Rudolf: *Wpływ sposobu sterowania na dynamikę silnika skokowego.*
Politechnika Wrocławska, Wydział Elektryczny. Wrocław 1978.
Promotor: doc. dr inż. Henryk Mońka

SERAFIN Bazyli: *Pewne własności równań różniczkowo-funkcjonalnych typu przeszłościowego o rozwiązaniach wieloznacznych.*

Uniwersytet Adama Mickiewicza, Instytut Matematyki, Poznań 1978.

Promotor: prof. dr hab. Michał Kisielewicz

SMOLINSKI Kazimierz: *Optymalizacja przebiegów regulacyjnych układu fazowej komputacji wzbudzenia generatorów synchronicznych z dławikiem amplistatowym.*

Politechnika Śląska, Wydział Elektryczny, Gliwice 1968.

Promotor: prof. dr hab. Władysław Paszek

SOBCZAK Roman: *Zastosowanie modelu matematycznego sieci cieplnej w dysponowaniu złożonym systemem ciepłowniczym.*

Politechnika Wrocławska, Instytut Techniki Ciepłej i Mechaniki Płynów, Wrocław 1976.

Promotor: prof. dr hab. inż. Eugeniusz Kalinowski

STANKIEWICZ Janina: *Proces kształtowania kolektywów pracy w zakładzie przemysłowym.*

Uniwersytet Adama Mickiewicza, Instytut Socjologii, Poznań 1978.

Promotor: prof. dr hab. Władysław Markiewicz

STELIGA Mieczysław: *Badanie zmian oporu plastycznego stali IH18N9T w funkcji zgniotu i jego wpływ na graniczne warunki łoczenia.*

Politechnika Wrocławska, Instytut Budowy Maszyn, Wrocław 1976.

Promotor: doc. dr Bogdan Ziółkiewicz

STRABURZYNSKI Jan: *Pewne własności rozwiązań układów różniczkowo-funkcyjnych typu hiperbolicznego.*

Politechnika Poznańska, Instytut Matematyki, Poznań 1976.

Promotor: doc. dr hab. Michał Kisielewicz

SZKLARSKI Jan: *Sterowanie wartościowaną jakością wyrobów metalowych w produkcji masowej.*

Politechnika Gdańska, Instytut Technologii Budowy Maszyn, Gdańsk 1978.

Promotor: prof. dr hab. inż. Romuald Kolman

WAGNER Ferdynand: *Synteza układów logicznych przy założonej strukturze przerzutnika.*

Politechnika Śląska, Wydział Automatyki, Gliwice 1968.

Promotor: prof. dr inż. Jerzy Marian Jan Siwiński

WERNER Franciszek: *Metoda badania ekonomicznej efektywności inwestycji elektrociepłowni dla zakładów przemysłowych z odbiornikami wrażliwymi na krótkotrwałe przerwy w zasilaniu i obniżki napięcia.*

Politechnika Wrocławska, Instytut Energoelektryki, Wrocław 1979.

Promotor: prof. dr hab. inż. Andrzej Żeleński

WOJNICKI Jan Zbigniew: *Wpływ stężenia cieczy porów na własności fizyko-mechaniczne ilów.*

Politechnika Poznańska, Wydział Budownictwa Lądowego. Poznań 1978.

Promotor: doc. dr hab. Ewa Stępkowska

WRÓBEL Ireneusz: *Wody podziemne Wysoczyzny Zielonogórskiej oraz możliwości ich wykorzystania w rolnictwie.*

Akademia Rolnicza, Wydział Rolno-Melioracyjny. Szczecin 1973.

Promotor: prof. dr hab. Krzysztof Prawdzic

WYSKUP Michał: *Własności rozwiązywania nieliniowego równania parabolicznego typu niestacjonarnej filtracji.*

Polska Akademia Nauk, Instytut Matematyki. Wrocław 1976.

Promotor: doc. dr hab. Andrzej Krzywicki

ZAJĄC Jerzy: *Wybrane zagadnienia przyczepności do podłoża wypraw budowlanych.*

Akademia Rolnicza, Wydział Budownictwa Rolniczego. Wrocław 1977.

Promotor: doc. dr hab. Czesław Wajdzik

ZMYŚLONY Mirosław: *Gibridnaja (werojatnostnostatistическая) metodika aszinnogo analiza stabilnosti czastotnoselektiwnych ARC-cepej.*

Moskowskij Energetičeskij Institut. Moskwa 1977.

Promotor: doc. dr inż. A. Lipman

ROZPRAWY HABILITACYJNE ZA LATA 1975—1980

BĄCAL Kazimierz: *Konstrukcje oraz badania rozpórek chirurgicznych do krekcji skrzywień kręgosłupa.*

Politechnika w Ilmenau (NRD). Ilmenau 1980.

FARYNIAK Leszek: *Agresywność wód gruntowych w świetle badań doświadczalnych.*

Politechnika Wrocławska, Wydział Budownictwa Lądowego. Wrocław 1978.

GOGOLEWSKI Sylwester: *Krystalizacja poliamidów z wyprostowaniem łańcucha.*

Instytut Chemii Organicznej, Zakład Chemii Fizycznej Polimerów. Gliwice 1976.

STAWIARSKI Jan Konrad: *Kierunki przemian strukturalnych w osadnictwie i budownictwie wiejskim na tle rekonstrukcji rolnictwa.*

Politechnika Wrocławska, Wydział Architektury. Wrocław 1978.

WAGNER Ferdynand: *Projektowanie krótkich rejestrów liczących.*

Politechnika Śląska, Wydział Automatyki i Informatyki. Gliwice 1977.

S P I S T R E Ś C I

str.

Słowo wstępne	7
Rozwój Uczelni w latach 1965—1980	19
Instytut Budownictwa i Inżynierii Środowiska	41
Instytut Budowy Maszyn	54
Instytut Elektrotechniki	67
Instytut Matematyki i Fizyki	83
Instytut Nauk Społecznych i Ekonomicznych	87
Studium Praktycznej Nauki Języków Obcych	93
Studium Wychowania Fizycznego i Sportu	97
Studium Wojskowe	101
Biblioteka Główna	107
Zakład Nowych Technik Nauczania	115
Ośrodek Elektronicznej Techniki Obliczeniowej	119
Działalność wydawnicza	122
Komitet Uczelniany PZPR	125
Rada Zakładowa Związku Nauczycielstwa Polskiego	129
Organizacje studenckie wczoraj i dziś	133
Organizacje społeczne i stowarzyszenia zawodowe	147
Władze Uczelni w latach 1965—1980	159
Pracownicy odznaczeni w latach 1975—1979	163
Pracownicy, którzy otrzymali nagrody Ministra Nauki Szkol-	
nictwa Wyższego i techniki 1976—1979	167
Absolwenci 1975—1979	169
Rozprawy doktorskie i habilitacyjne pracowników Uczelni	201

